ஸ்ரீ

ஸ்ரீராமஜெயம்.

2008

பெரிய எழுத்து

புரூரவச்சக்ரவர்த்தி கதை

Accn. No. 180822
No of Pages
=104
OFFICE OF THE REGISTRAR
No.
16 DEC 1931
MADRAS

அ. இரங்கசாமிமுதலியார் சன்ஸ்

பூமகள்விலாச அச்சுயந்திரசாலை
சென்னை.

இதன் விலை] 1931. [அணா 8

நெ-24, தாண்டவராயப்பிள்ளை வீதி.

180822
3149
894.8113

ஸ்ரீ

ஸ்ரீராமர் அருள் பெருக

புரூரவச்சக்கரவர்த்திகதை

பாயிரம்

பூர்வகதை காப்பு

கண்ணன் கழலிணை
நண்ணினர் நற்றுணை.

ஸ்ரீ மகாபாரதத்தில் ஆரண்யபர்வத்தில் காமிய வனத்தில் வனயாத்திரையாக வந்திருக்கின்றவிடத்தில் தேவாமிச புண்ணிய புருஷர்களாகிய பஞ்சபாண்டவர்கள் ராஜராஜனாகிய தர்மராஜர் முன்னிலையில் ஸ்ரீவியாச பகவானானவர் இவர்களுக்கு மனவிடுக்கங்கள் தீர்ந்து தீரமுற்று மனது சமாதானமாகும்படி நளோபாக்கியான முதலிய சிலபாக்கியமான புண்ணிய சரித்திரங்களை சொல்லிக்கொண்டு வரும்போது இவர்கள் வம்சகர்த்தாவாகிய சந்திரவம்ச புருஷசிகாமணியான புரூரவச்சக்கரவர்த்தியினுடைய புண்யசரித்திரமாகிய புரூரவ உபாக்கியானத்தைக் கிருபையாகச் சொல்லி அவர்கள் மனதைத் தேற்றினர்.

ஸ்ரீவேதவியாசபகவானுடைய பிரிய சிஷ்யராகிய வைசம்பாயன மகாரிஷியினுடைய வாக்கியம்; வாராய் பாரதவம்ச குலோத்துங்கனாகிய ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! உனது பிரபிதாமகனாகிய பாண்டவோத்தமர்கள் குருகுலோத்தமனாகிய துரியோதன மகாராஜனுடைய கைதவங்களாகிய சூதுவஞ்சனையில் காலப்பிரகாரம் ஊழ்வினைவசத்தர்களாய் தங்கள் இராஜ்யமகா சம்பத்து வைபவங்களைத் தோற்று ஒரு வனத்திற் பிரவேசித்து வியாகூலப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற தருணத்தில் காவிகாம்பர தண்டு கமண்டலதாரியாகிய ஸ்ரீவேத வியாசரானவர் பாண்டவர்களிருக்கின்ற காமிய வனத்தில் வந்தபோது அவர் வரவைக்கண்டு எதிர்சென்று அழைத்துவந்து சோடசோபசாரஞ்செய்து தங்களுக்கு நேரிட்ட துன்பங்கள் யாவற்றையுஞ்சொல்ல, ஓ தருமநந்தனா! நடந்துவிட்டதை நினைத்து வருத்தப்படுகின்ற

வனும், இனி வரப்போகின்றதைக் கருதி மகிழ்கின்றவ னும் மனிதருள் பதரென்றும் தற்காலத்திலனுபவித்து சஞ்சலத்துக்கு இடமாக விருந்தபோதிலும் அதனை நன்மையாக பாவித்திருக்கிறவன்தான் புருஷோத்தம னென்றும் மனிதருள் தேவனென்றும் அறையப்படுமா தலால் உனக்குத் தெரியாத ஞாயமொன்றில்லையென்று நீதிகளைச் சொல்லிவிட்டுத் துரியோதனன் நீங்கள் வன வாசம்விட்டு நாடுவந்தபின்பு உங்கள் கருத்தின்படி நட வான். ஆகையால் உங்கள் கருத்தின்படி யுத்தஞ்செய்து நாடுமுதலியவற்றைப் பெற்றுக்கொள்வதற்குச் சாம்பவ மூர்த்தியை நோக்கித் தவம்புரிந்து அந்தச் சாம்பவ மூர்த்தியின் கரத்தில் இருக்கும் பாசுபதாஸ்திரத்தைப் பெறவேண்டும். அந்த அஸ்திரத்தைப்பெற்றால் துரி யோதனனை லேசாக வெற்றியடையலாம். அந்த அஸ் திரத்தை பெறத்தக்கினவன் உங்களில் அர்ச்சுனன்றான் அவன்தான் தவத்திற்குச் செல்லவேண்டுமென்று கூற அருகிலிருக்கிற அர்ச்சுன னெழுந்திருந்து ஸ்ரீவேத வியாசரை வணங்கிச் சொல்லுகிறான்.

சுவாமி! தங்கள் திருவாக்கினால் என்னைத்தவத்திற்கு யோக்கியனென்று சொல்லப்பெற்ற பூசாபலமேபலம் தங்கள் திருவாக்கின்படி சாம்பவமூர்த்தியை நோக்கித் தவஞ்செய்து பாசுபதாஸ்திரத்தை பெற்றுவர பூரண கடாக்ஷம்வைத்து விடைகொடுங்களென்றுகூற ஸ்ரீ வேத வியாசர் அர்ச்சுனனை ஸ்நானம் செய்துவரச்சொல்லி அவன் காதில் ஒரு மந்திரத்தை உபதேசித்து இந்த மந்திரத்தை யுச்சரித்து தவஞ்செய்து சாம்பவமூர்த்தி யைக்கண்டு பாசுபதாஸ்திரம் பெற்றுவரக்கடவதென்று பல ஆசிகூறித் தருமராஜனை நோக்கிச் சொல்லுகிறார். ஓ தருமநந்தனா! உன் சகோதரனாகிய அர்ச்சுனன் சாம் பவமூர்த்தியைநோக்கி தவஞ்செய்து பாசுபதாஸ்திரம் பெற்றுவருவான் சஞ்சலப்படவேண்டியதில்லை. நீ அரச ருள் சிறந்த அரசனாதலால் மனவருத்தப்படாமலிரு மென்று சொல்லிவிட்டு தருமரிடத்திற் செலவுபெற்றுக் கொண்டு தன்கருத்துக்கிசைந்தவிடத்திற்குச் சென்றார்.

பின்பு தருமராஜன் தன்சகோதரனை அர்ச்சுனனைப் பார்த்து ஓ பார்த்தீபா! சாக்ஷாத் விஷ்ணுசொரூபமா

கிய ஸ்ரீவேதவியாசர் சொல்லிய கட்டளைப்படி தவத்திற்குச்செல்லென்று அனுப்ப அர்ச்சுனனானவர் சாம்பவமூர்த்தியைநோக்கி மகாகொடுமையாய்தவஞ்செய்ய அதற்கு சாம்பவமூர்த்தியானவர் மனதிரங்கிவந்து உனக்கு என்னவரம் வேண்டியதென்று கேட்க அர்ச்சுனனானவன் என்பகைவரான துரியோதனாதிகளை ஜெயிக்கும்படி பாசுபதாஸ்திரம் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்க சாம்பவமூர்த்தியானவர் அர்ச்சுனனுக்கு பாசுபதாஸ்திரமும் இன்னும் அநேகவரங்களையுங் கொடுத்துவிட்டு பார்வதி சமேதராக கயிலாயத்துக்குச் சென்றனர். பின்பு இந்திரனானவர் அர்ச்சுனன் தவஞ்செய்துக்கொண்டிருந்த வனத்திற்கு தன் பரிசனத்தோடுவந்து அர்ச்சுனனை அழைத்துக்கொண்டு பொன்னுலகத்திற் பிரவேசித்து தேவர்களுக்கு அர்ச்சுனனுடைய பிரதாபத்தை தெரிவித்து தெய்வசிங்கார கொலுமண்டபத்தில் ஒளிரும் நவரத்தின சிங்காதனத்தில் வீற்றிருக்கும்படி மகுடத்தையெடுத்து ஜெயவிஜயீபவாவென்று பல ஆசிகள் கூறி அர்ச்சுனன் சிரசில் தரித்துக் "கிரீடி கிரீடி" என்று மூன்றுதரந் தன் வாயாற்சொல்லி பலவாறு வாழ்த்தி அர்ச்சுனனைப்பார்த்து ஐயா புத்திரசிகாமணியே எனக்கு ஒரு வரங் கொடுக்கவேணுமென்று கூற அர்ச்சுனனானவன பிதாவை வணங்கி என்னால் தங்களுக்குவரும் பெருஞ்செல்வமென்னவிருக்கின்றது அதை திருவுளங்களித்து உரைத்தால் செய்கிறேனென்று கூற இந்திரனானவன் ஐயா அர்ச்சுனா திரிலோகத்தையுந் தத்தளிக்கச்செய்கிறவர்கள் ஆதலால் அவர்களுக்கு நிவாதகவசரென்று நாமம்பூண்டவர்களை நீ போய் ஜெயித்துவரவேணுமென்று கூற அர்ச்சுனனானவன் அதற்கு சம்மதித்து அப்படியே ஆகட்டுமென்று புறப்பட்டு நிவாதகவசர்களிடத்திற்குப்போய் அவர்களை ஜெயித்து இந்திரலோகத்திற்குவர தேவர்கள் பல ஆசிகள்கூறி தாங்கள் அரிதிற்பெற்றதிவ்வியாஸ்திரங்களைக்கொடுக்க தேவசிங்காதனத்திலிருந்தான். அப்போது இந்திரனைப்பார்த்து நான் என் சகோதரர்களைப் பிரிந்து நெடுநாளாயிற்று நான் நாடிவந்தபொருளையடைந்தது என் சகோதரர்களுக்குத் தெரியாது அவர்கள்வருத்தம் நீங்க நீர் மகிழ்வுறவிடைகொடுத்

தால்போகிறேனென்றுகூறஇந்திரனவன் நீஇன்னஞ் சிலகாலமிருந்து உன்னுடைய பேடிரூபத்துக்குத் தகுந்த பாரத சாஸ்திரத்தை கற்றுக்கொள்ளச்சொல்லி கட்டளையிட்டு பின்பு உரோமசன்மரையழைத்துச்சொல்லுகிறான் ஓ முனிநாதா! மண்ணுலகத்திற்சென்று வனத்திலிருக்குந் தருமராசன் முதலான நால்வரையுங்கண்டு அருச்சுனன் தவத்திற்குச்சென்றதுமுதல் தேவசிங்காதனததில் இருக்கிறபரியந்தம் நடந்த சரித்திரத்தை எடுத்தோதி அவர்களுடன் சிலநாள் இருந்து நானும் அர்ச்சுனனையழைத்துவந்து தருமராசனிடத்திற் கொண்டுவந்துவிடுகிறேன் நீர் மண்ணுலகத்திற் செல்லுமென்று கூற உரோமசன்மர் விடைபெற்று மண்ணுலகத்திற்கு வந்தார் இங்கே தருமராசன்முதலான நால்வரும் பாஞ்சாலியுஞ் சாம்பவமூர்த்தியை நோக்கி பாசுபதாஸ்திரம் பெற்றுவரவேணுமென்று போனவன் வரவில்லையேயென்று வியாகூலப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற தருணத்தில் காவிகாம்பர தண்டுகமண்டலதாரியாகிய உரோமசன்மர் மண்ணுலகத்தையடைந்து ஐவரிருக்கிற காமியவனத்திற்குவந்தார். நெடுந்தூரத்தில் வருகிறஉரோமசன்மரைப் பார்த்து திடுக்கென்று எழுந்து எதிர்கொண்டுபோய் உரோமசருக்கு சாஷ்டாங்கமாக தெண்டனிட்டு அழைத்துவந்து தர்ப்பாசனமளித்திருக்கச் சொல்லி சோடசோபசாரஞ்செய்து வணங்கி எழுந்து எதிர்நின்று ஓ மாதவசிரேஷ்ட சிலாக்கிய மகானுபாவா! நாங்கள்செய்த தவப்பயனோ தங்கள் திருவடி தரிசனங்கிடைத்தது எங்கள் தவப்பயனென்று பலவாறு துதித்துநிற்கும்போது உரோமசன்மர் மகிழ்ந்து ஐவரையும் ஆதரித்துப் பல ஆசிகள்கூறி தருமராசன்முதலான நால்வரையும் இருக்கும்படி கட்டளையிட்டு தருமராசனைப்பார்த்து சொல்லுகிறார்.

நான் இந்திரலோகத்தில் இருக்கிறவன் என்பேர் உரோமசர் இந்திரன் உம்மிடத்தில்போய் அர்ச்சுனனுடைய க்ஷேமங்களைச் சொல்லிவருமபடி அனுப்பினார் என்று கூறிச் சொல்லுகிறார் அர்ச்சுனன் தவத்திற்குச் சென்றது முதல் இந்திரலோகம்போய் சேர்ந்தவரைக்கும் சாங்கோபசாங்கமாகத் தெரிவித்து சிலநாளைக்

குப் பின்பு இந்திரன் அர்ச்சுனனை அழைத்துக்கொண்டு வருகிறபரியந்தம் என்னை உங்களிடத்தில் இருக்க கட்டளையிட்டாரென்று கூறினர். இதைக்கேட்டமாத்திரத்தில் தருமராஜன் முதலான நால்வர்கள் பேரானந்தத்தை யடைந்தவர்போல இன்பமேலிட்டிருந்தனர்கள். இப்படி சிலகாலம் ஆரண்யத்தில் உரோமசருடன் வாசஞ் செய்துக்கொண்டிருக்கும்போது ஸ்ரீவேதவியாசர் பாண்டவர்களுடைய க்ஷேமங்களை விசாரிக்கவேணுமென்று கிருபைபுரிந்து வருவதைக்கண்டு தருமராஜன் எதிர்சென்று அழைத்துத் தருப்பாசனமளித்து யிருக்கச் சொல்ல; அப்போது வேதவியாசர் தருமராஜன் முகவாட்டத்தைக்கண்டு (குறள்) 'அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோல் னெஞ்சங் கடுத்தது காட்டுமுகம்' என்றதுபோல் உனக்கு முகவாட்டம் வருவானேன். தம்பி அர்ச்சுனன் தவசுக்கு போனவன் வரவில்லையென்கிற துயரத்தினல் முகவாட்டமா யிருக்கின்றதாவென்று கேட்க, தருமராஜன் ஓசுவாமி! தாங்கள் அறியாத காரியமொன்றுண்டோ? துரியோதனன்செய்த கொடுமையினல் நாங்கள் நாடுவிட்டு காடுறைந்து மாதாபிதாக்கள் சுகமுமிழந்து இந்த வனத்திலிருக்க எங்கட்குவிதி யிப்படியிருந்ததென்று தருமராஜன் சொல்ல, ஸ்ரீவேதவியாசர் (குறள்) 'தேரான் றெளிவுந் தெளிந்தான்கணையுறவுந் தீராவிடும்பைதரும்' என்றதுபோல் மனத்தைரியமும் சௌரியமும் இடைவிடா திருந்தால் வந்தயிக்கட்டுவந்து போகுமென்றுகூறஅதற்குதருமநந்தனர் அந்தஇக்கட்டுகளெப்படி நீங்குமையயாவென்று கேட்டதற்கு ஸ்ரீவேதவியாசர் ஆதியில் சந்திரவம்சிகாமணியாகிய புரூரவச்சக்கரவர்த்தியானவர்பட்ட துன்பத்தைவிட நீங்கள் படுகிறதுன்பம் பெரிதல்லவென்று சொல்ல, அப்போது தருமராஜன் சந்திரவம்சிகாமணியாகிய புரூரவச்சக்கரவர்த்தியானவரசர் அவருடைய சவிஸ்தாரத்தை ஆதியோடந்தமாக எங்களுக்குத் தெரியச்சொல்லவேண்டுமென்று கேட்க ஸ்ரீவேதவியாசர் நீங்கள் சண்டையில்லாமல்சாவகாசமாகக் கேளுங்களென்று சொல்லத் தொடங்கினர்.

பாயிரம்-முற்றிற்று.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீராமஜெயம்.

புரூரவச்சக்கரவர்த்திகதை

கேளுந் தருமராஜனே! இவ்வுலகத்தைக் காடாந்தகாரமான யிருளாகியது பிரவேசித்து அகிலப்பிராணிகளையும் மனவிடுக்கங்கள் செய்துகொண்டிருக்க, அவ்விருளை நீக்கும்பொருட்டு சகலசென மனோரஞ்சனமாகச் சந்திரபகவானனவர் உதயஞ்செய்து தனது அமுத கிரணங்களால் மகாபுருஷனுடைய கீர்த்தியைப் போல விண்ணுமண்ணும் விளங்க வியாபித்து யாவருக்குஞ் சுகாநந்தங்களை யுண்டாக்குந் திவ்யகுணங்களையுடைய மகாகெம்பீரமான இந்தச் சந்திரவம்சத்தில் செனனஞ்செய்து கீர்த்திகளையடைந்த புண்ணிய புருஷர்களாகிய மகாராஜாதி ராஜர்களுடைய சத்ய தருமசீலாதி நற்குணங்களையும் கீர்த்திகளோடுகூடிய பெருமிதங்களையும் அவர்கள் சத்கருமங்களைச் செய்து சம்பாதித்த விசேஷபுண்ணிய கதாசரித்திரங்களைச் சொல்லிதுதிக்கத் தொடங்கினால் இரண்டாயிரம் நாவுள்ள ஆதிசேஷபகவானுக்கும் அரிதாயிருக்குமென்று நினைக்கிறேன். ஆகையால் இந்தச் சந்திரவம்சக் கிரமமெவ்விதமெனில் திருப்பாற்கடலினிடத்தில் அனந்த பணாமுடி மண்டலங்களை யுடைத்தாகிய ஆதிசேஷபகவான்மீது அரிதுயிலமர்ந்து பிரமானந்த சுகபோகியாய்ச் சயனித்துக்கொண்டு இருக்கிற ஸ்ரீ ஜெகந்நாதராகிய ஸ்ரீ ஆதிநாராயணமூர்த்தியினுடையநாபிக்கமலம்மலர்ந்து பிரமதேவனுண்டாகி அவருடைய சிருஷ்டிக்குச் சகாயம் லக்ஷப்பிரஜாபதிகள் உண்டானார்கள். இவர்களில் அத்திரியென்னும் பிரஜாபத்திக்கு சந்திரபகவானுடைய

சதுர்முகபகவானால் பிராமணர்களுக்கும் விருட்சங்கள் முதலிய ஔஷதிகளுக்குந் தீர்த்தப்பிரவாகங்களுக்கும் கோவினங்களுக்கும் ஈஸ்வரனாகியும் எக்கிய யாக சத்கருமங்களுக்கும் பிரபுவாயிருக்கும்படி நியமித்து கிரக நட்சத்திராதிபத்திய அதிகாரங்களையுங்கொடுத்தனர். பின்பு இந்த தாராவிபுவாகிய அமுத்திரனானவர் தாராதேவியைச் சேர்ந்து நவக்கிரகங்களி லொருத்தராகிய புதபகவானைத் தந்தனர். வாராய் அரசனே! இந்த புதனானவர் இந்த பூமண்டலத்திற்கு விபுவாகிய வைவசுவதமனுவானவர் அதிகாரஞ் செலுத்திக்கொண்டிருந்து தமக்கு வம்சபரம்பரையுண்டாக அவர்களால் இப்பூமியெங்கும் அரசுசெய்து அதிகாரஞ்செலுத்தச் செய்யவேணுமென்று மனதில் நினைத்து ஸ்ரீவசிஷ்டரிடத்திற்குச்சென்று அவருக்குச் சாஷ்டாங்கமாகத் தெண்டஞ்சமர்ப்பித்து அவரால் ஆசிகள்கூற ஓர் ஆசனத்திலிருந்து அவருடன் தமது கருத்தைச்சொல்லி அவர் அனுக்கிரகத்தினால் மித்திராவருண தேவதைகளை உத்தேசித்து உபாசித்து யாகஞ் செய்யச்சொல்லி ஆக்யாபித்தார். இந்த மனுவானவர் அப்படி தமது இருப்பிடம் வந்துசேர்ந்து அத்தேவதைகளை உபாசித்துக்கொண்டு யக்கிய தீட்சதர்களாகிய உத்தம பிராமணர்களை யழைத்து புத்திரசந்ததியைக் கோரி மைத்திராவருணயாகஞ் செய்யத்தொடங்கினார்.

அக்காலையில் தாமும் தமது பத்தினியும் விரதநிஷ்டர்களாய்த் தீட்சைவகித்திருந்தவர்கள் அந்த யாகநிருமம் நிறைவேறவருகின்றதருணத்தில் அம்மனுபத்தினியானவள் அந்த யக்கியஹோதாவைப்பார்த்து, ஐயரே! என் மனதானது பெண் சந்ததியாக உண்டாகவேணும் என்று மிகவும் ஆவலாகக் கோருகின்றது. ஆகையால் நீ கிருபைசெய்து அப்படியே யோசிக்கவேணுமென்று பிரார்த்தித்தமாத்திரத்தில் அவரும் அப்படியே மந்திரஞ்சொல்லி யோசிக்க, அந்த யாகத்தில் இளாதேவி என்னும் ஒரு பெண்குழந்தை யுதித்தனள். அப்போது மனுவானவர்பார்த்து மனது திருப்தியில்லாமல் பெண்ணாக ஜெனிக்கவேண்டிய காரணமென்னவென்று மனங்கலங்கி சீக்கிரமாக வசிஷ்டபகவானிடத்திற்குப்போய்

வாரீர் குருசிகாமணியே! புத்திரனை யபேக்ஷித்து யாகஞ் செய்து பெண்ணுதிக்கவேண்டிய காரணம் என்னமோ வென்று சிந்தனைசெய்ய அவரும் பிரமநிஷ்டராயிருந் தும் யக்கிய ஹோதாவினுடைய மந்திரபேதத்தினுல் உதித்ததென்று அறிந்து இம்மனுவுக்கு மனந்தெளிய அறிவித்து சிந்திக்கவேண்டாம்; பொருமையுடனிரும்? என்றுசொல்லி தானும் அம்மனுவும் அந்த எக்கிய சாலைக்குவந்து புருஷமந்திரஞ்சொல்லியுபாசித்து ஆதி புருஷராகிய ஸ்ரீ ஹரியை தியானித்தமாத்திரத்தில் அந்த யாகத்தில் ஸ்ரீஹரி பிரசன்னராய் அந்த பெண் குழந்தையை ஆண்குழந்தையாக விளங்கச்செய்து அந் தரத்தியானமாய்விட்டார். பின்பு அந்த மனுவானவர் மிகவும் மனங்களித்து அந்த உத்தம தானதருமங்களைச் செய்து அக்குழந்தையை நாளுக்குநாள் சுகமாக அபி விருத்தி அடையச்செய்து சுத்தியுமனனென்று நாம கரணஞ்செய்து சகல கலைக்கியானங்களையும் தனுர்வேத அப்பியாசங்களையுஞ் செய்வித்து சுத்தவீர தருமசிகா மணியாயிருக்கக்கண்டு பிரண்டுபிரதிஷ்டானபுரமென்று ஒரு பட்டணத்துக்கு அதிபதியாக பட்டாபிஷேகஞ் செய்தனர். அந்தசுத்திமன்னமகாராசா சத்திய தருமநீதி கள் தவருமல் அரசுசெலுத்திவருங்காலத்தில் ஒருநாள் வனத்தில் வேட்டைக்குப்போகக் கருதித் தாமும் தமது மந்திரிகளும் இரதகஜதுரகபதாதி நான்குவித சேனு சமூகத்தோடு வனத்தில்பிரவேசித்து ஆரண்யங்களெல் லாந் திரிந்து நானுவித அஸ்திர சஸ்திரங்களினுல் விசித்திரமாகியவேட்டைகளாடிக்கொண்டு வெகுதூரஞ் சஞ்சரித்துச் சந்தோஷித்துக்கொண்டு இவ்வரசன் முத லிய யாவரும் தங்கள் ஊழ்வினையைக்கடக்கச் சக்தியற்ற வர்களாய் ஸ்ரீ அம்பிகாதேவி சதாசம்பந்தமான குமார வனத்திற் பிரவேசித்தனர்கள். வாராய் அரசனே! அவ் வனத்தில் நுழைந்தமாத்திரத்தில் இந்த சுத்தியுமன மகாராசன் மூன் தான் அந்த யாகத்திற் சென்மித்த சிவ ரூபதருமமாகிய இளாதேவி உருவமானது தோன்றிப் பெண்ணுருவமாய்விட்டனர். தன் மந்திரிகளும் அவ் வனத்தில் நுழைந்து சதுரங்கசேனைகளும் பெண்ணுரு வங்களாய்விட்டனர். சிலர் புறம்பாயிருந்தவர்கள் கண்டு

மிகவும் வியாகூலப்பட்டு நகரம்போய்ச்சேர்ந்து அவ்விடத்திலுள்ள ராஜபத்தினிகள் முதலிய யாவருக்கும் அரிவித்தனர்கள். அவர்களுடனே மனுமுதலிய வசிஷ்டர்களுக்குத் தெரிவித்து விருத்திநிஷ்டர்களை யாசரித்துக்கொண்டிருந்தனர்கள். வாராய் ராசனே! இவ்விடத்திலிருந்த சுரயுமன ஸ்வரூப இளாதேவியானவள் தானே ராசகன்னிகையாகவும் மற்றவர்களெல்லாந் தனக்கு தோழிமார்களாகவும் விளங்கச்செய்வதும் தவிர்வதுந் தோற்றுமல் தாராந்தசித்தர்களாய் சஞ்சரித்துக்கொண்டு புதபகவானுடைய ஆசீர்மத்தில்வந்து சேர்ந்தனர்கள். இந்த இளாகன்னிகையும் தனது தோழிமார்களும் அவ்வனத்திற்சஞ்சரித்துக் கந்தமூலபலாதிகளைப் பட்சித்துக்கொண்டு நாதன் இல்லாதவர்களாய்ப் பகற்பொழுதெல்லாம் விருட்சங்களின் நிழல்களிலுஞ் சோலைகளிலுந் தங்கியிருந்து இரவு பகலில் சிம்ம சர்ப்ப சார்த்தூலாதி மிருகங்களுக்கஞ்சி புதபகவானுடைய பர்னகசாலையில்வந்து வாசஞ்செய்துக்கொண்டிருந்தனர்கள்.

அந்த புதபகவானனவர் நவக்கிரகங்களில் தாம் ஒரு ஆதிபத்தியம்வேண்டித் தவஞ்செய்து நிஷ்டையிலிருந்து ஒருநாள் நிஷ்டைகளைந்து தெய்வீகமாகத் தனது ஆசீர்மத்தை யடைந்திருக்கின்ற இந்தச் சுந்தரவதிகளான பெண்களைக்கண்டு ஆச்சரியமானவராய் இந்திரியங்கள் சலித்து உள்ளங்கலங்கி இவர்களை நயமாக அழைத்து வாரும் சுகுமாரவதிகளாகிய கனிகைமார்களே! நீங்கள் யார்? இவ்விடத்திற்கு ஏன் வந்தீர்கள்; உங்களுக்கு வேண்டுவது என்ன? என்று அன்புடனே வினவ, அவர்களும் தங்கள்விருத்தாந்தங்களைச்சொல்லி நாதனற்றவர்களாய் நிலைமை யில்லாமல் அலைந்துக்கொண்டிருக்கிறோம்? என்று வியாகூலமாக சொல்லிக்கொள்ள, அவரும் தயாளுவாய் அவர்களை யாதரித்து இளாகன்னியைத் தான் காந்தருவமா யங்கீகரித்து சில காலம் அவளுடன் கூடிச் சுகபோகங்களை யனுபவித்து மகா குணசாலியான புரூரவநாமதேயமான ஒரு புத்திரனைப்பெற்று அந்தபுத்திரனுக்கு சகல கலைக்ஞானங்களையும் தனுர்வித்யாப்பியாசங்களையும் கற்பித்து மிகவும் யோக்கியனகச்செய்து பின்பு எப்போதும்போல் தவஞ்

செய்யத்தொடங்கி தவநிஷ்டை யடைந்து இவர்களை விட்டு காலசக்கிரகத்தில் பூமண்டலாதிபதிபத்தியத்தை யடைந்தனர்.

அதன்பின்பு இந்த இளாதேவியானவள் தனக்கு ஒன்றுந் தோற்ருமல் வியாகூலத்தையடைந்து பூர்வ கியாபகங்கள் தோற்ற மகா புத்திசாலியான புரூரவப் புண்ணிய புத்திரனை யழைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீ வதிஷ்ட பகவானுடைய ஆசிர்மத்துக்குவந்து அவருக்குச் சாஷ் டாங்கமாகத் தண்டம்பண்ணி தனது விருத்தாந்தங் களைச்சொல்லி வியாகூலப்பட்டு எங்களையே இரட்சிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துக்கொண் டிருக்கின்றதரு ணத்தில் வைகதனுமனுவும் இந்தப் பெண்ணுகிய சுத் தியமனவருடையபத்தினிகளும் அவ்விடம்வந்து இவர் களைப்பார்த்து சிந்தாக்கிராந்தர்களாய் விசனப்பட்டு ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவானை பிரார்த்தித்தமாத்திரத்தில் அவரும் மிகவும் தயாபரிபூரணனுய் மகா யோகநிஷ்டையை வகி த்து ஸ்ரீமகாதெய்வமாகிய பரமசிவனைத் துதித்து தியா னஞ்செய்ய அப்பரமசிவனுனவர் மிகுந்த கிருபையுடன் இருவருக்கும் பிரசன்னமாகத் தோற்றி நின்றனர்.

அப்போது ஸ்ரீவதிஷ்டரும் இம்மனுவும் இராச பத்தினிகளும் இந்த இளாதேவியும் ஆனந்தத்தையடை ந்து துதித்து, ஆ எங்கள் கடவுளே! எங்கள் மனோ ரதங்கள் ஈடேற இந்த இளாதேவியினுடைய பெண் ணுருவதோஷம் நீங்கி ஆணுருவாகி சுத்தியுமனஸ்வரு பத்தை யடையும்படி வரந்தந்து இரட்சிக்கவேணும் என்று பிரார்த்தித்தமாத்திரத்தில் பரமசிவனுனவர் மிக வும் கிருபாநிதியாய், வாரீர் ஸ்ரீ வதிஷ்டரே! உமது தவத்திற்கு மனமுவந்து ஓர்மாதமளவும் எப்போதும் போல சுத்தியுமனன் ஆணுகவிருந்து இப்பூமியைப் பரிபாலனஞ்செய்து இராச்சிய சுகபோகங்களை அனுப விக்கக்கடவன். அந்த வனத்திற்கு ஸ்ரீ உமாதேவியினு டைய சாபமானதினுல் அந்த திவ்வியவர்க்குப் பங்கமில் லாமல் மாசாந்தரத்தில் மூன்றுநாள்பெண்ணுருவத்தை யடைந்து அந்த சாபத்தை யனுபவிக்கக்கடவதென்று வரங்கொடுத்து இரட்சித்து யாவருந்துதிக்க அந்தரத் தியானமாய்விட்டார்.

பின்பு ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவானுடைய அனுகூலத்தி ஞல் யாவரும் பிரதிஷ்டானபுரம் வந்துசேர்ந்து இந்த சுத்தியுமனமகாராசனை இராச்சியாதிகாரத்தில் ஸ்தாபித்து இராச்சிய சுகபோகங்களை வெகுகாலமனுபவித்துத் திருப்தியடைந்து உத்தவன் செய்வன் விமலமன் என்று சொல்லப்படுகின்ற மூன்று நற்குணப் புண்ணிய புத்திரர்களைப்பெற்று அந்த புத்திரர்கள் விர்த்தியடைந்து சகல வித்யாபர பராக்கிரமசாலிகளாய் விளங்கக் கண்டு இவ்வரசனுன அவ்வரசாட்சிக்கு உட்பட்ட ராச்சியங்களை மூன்றுபாகமாகச்செய்து அவர்களை நியமித்து இம்மூன்று பிள்ளைகளுக்குங் கொடுத்து பட்டாபிஷேகமுஞ்செய்து அவர்களை நியமித்துவிட்டுத் தான் ஆண்டுக்கொண்டிருந்த பிரதிஷ்டானபுரத்தை இந்தப் புரூரவருக்குப் பட்டமுங் கட்டிவிட்டு நிலைநிறுத்திச் சறுவகாமியர் தங்களில் நின்று மனம் வெறுத்து யாவரையும் அழைப்பித்து புண்ணிய நீதிகளையும் இராச்சிய தருமங்களையும் பிரஜாபரிபாலன விதிகளையுஞ் சொல்லி இவர்களிடத்தில் செலவுபெற்றுக்கொண்டு தனது பூர்வ கர்ம வினைகள் நசித்துப் புண்ணிய லோகங்களையுடைய மனதைத் திடப்படுத்தி தவஞ்செய்ய வனத்திற்சென்றனர்.

வாராய் தருமராசனே! இந்தப் புரூரவன் தனது சவுந்தரிய புஜபல பராக்கிரமமாகச் சுத்தவீர தருமகுணங்களாலும் மகாராச சுபலட்சணமும் கம்பீரமும் சத்தியமும் தருமமும் ராஜநீதியும் மகாகுணங்களினுலும் தான் சக்கரவர்த்தியாய் சகல வைபவங்களையும் ஒரு தனிக்குடை நிழலில் செங்கோல்நடாத்தி திக்குவிஜயங்கள்செய்து மகாராஜாதிராஜாக்களெல்லாம் தனக்குக்கப்பங்கள்செலுத்தித் தன் ஆக்கினையிலிருக்கும்படி யிசைவித்து விஜயசாலியாய் இராஜபோகங்களை யனுபவித்துக்கொண்டு மகா கீர்த்தியுடன் வாழ்கின்ற தருணத்தில் இந்திரலோகமாகிய சுவர்க்க மகாசபையிலே தேவேந்திரனுனவர் திரிலோக அதிகாரங்களைச்செலுத்தி தேவஸ்திரீகளாகிய அரம்பை ஊர்வசி திலோர்த்தமை முதலிய அப்சரஸ்திரீகளினுடைய தெய்வநடனமதுரமான இசைகளைக்கேட்டு நேத்திரோச்சவமாக நடனங்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது சமஸ்தமான தேவதை

களும் வந்து நிறைந்திருக்கின்ற அந்தசபைக்கு மித்திர வருணனென்ற தேவதைகள் வந்தனர்கள். அப்போது சகலமான கந்தருவர்களும் ஊர்வசியைத்தவிர மற்ற அரம்பையர்களும் மரியாதைசெய்ய அங்கீகரித்துச் சந்தோஷித்தனர்கள். இந்த ஊர்வசியானவள் நடனஞ் செய்து அலுத்து ஆயாசந் தீர்த்துக்கொண்டிருக்கும் போது இவர்கள் வந்தமையைக் கண்டிருந்தும் தனது ரூபசவுந்தரியத்தை மாதவத்தினாலும் ஊழ்வினைப்பயனாலும் பார்த்தும் பாராதவளைப்போலிருந்தபடியினாலே இவர்களுக்கு கோபம்வந்து அந்த ஊர்வசியைப்பார்த்து நீ சிலகாலம் மனுஷரூபத்தையடைந்து மனிதர் போகங்களை அடையக்கடவாய்? என்று சபித்தனர்கள். உடனே அந்த ஊர்வசியானவள் வியாகூலத்தை யடைந்து சிந்தித்துக்கொண் டிருக்கும்போது சர்வலோகத்திற்கும் சர்வபிராணிகளுக்கும் உபகாரியுமான ஸ்ரீ நாரத பகவானனவர் இந்தச் சபைக்குவந்து பூலோகத்தில் மகா குணவந்தராகிய புரூரவனையும் மகா லட்சணங்களோடுங் கூடிய இருவருடைய சவுந்தரியாதி விசேஷ கம்பீரங்களையுஞ் சொல்லிக்கொண்டு யாவருஞ் சந்தோஷித்திருந்தார்கள்.

பின்பு சபைகளைந்து அவரவர்கள் தங்கள் இருப்பிடம்போய்ச் சேர்ந்தனர்கள். இந்த ஊர்வசியானவள் ஸ்ரீ நாரதரால் தேவசபையில் கேட்டுக்கொண்டிருந்த கியாபகத்தை நினைத்து சாபகாரணமோட்சத்தை யடைந்தவுடனே பூலோகத்தில்வந்து சஞ்சரித்து இந்த புரூரவச் சக்கரவர்த்தியினுடைய ஏகாந்த தரிசனத்தைக் கோரிக் காத்திருந்தனள்.

வாராய் பாண்டுகுலாதிபனே! புரூரவச்சக்கரவர்த்தியானவர் இராஜநீதிகளைச்செலுத்திக்கொண்டுவருங்காலத்தில் ஒருநாள் தனது உத்தியானவனத்திற்குவந்து சுகித்து மனோவுல்லாசராய் ஏகாந்தசீலராயும் உலாவிக்கொண்டு அந்த புட்பங்களின் விசித்திரங்களையும் பார்த்து அதன் பரிமளங்களை யனுபவித்துக்கொண்டிருக்குங்காலையில் அந்த ஊர்வசியானவள் நாரதபகவான் வசனப்படிக்கு பிரத்தியட்சத்தில் அவருடைய ஸ்வரூப லாவண்யாதிசயங்களைக்கண்டு மனமகிழ்ந்து பின்பு

அதிமோகத்தை யடைந்து எதிரில்தோற்றி நின்றனள். அப்போது இவ்வரசன் கண்டு ஆச்சரியமானவனுய் மனந் திகைத்து, இந்தக் கன்னிகையானவள் யாரோ தெரியவில்லை? இவளுடைய சவுந்தரிய ஸ்வரூபாதிசயங்களை யோசிக்குமளவில் தேவ அரம்பையோ? மோகினி தேவதையோ? மன்மதனுக்கொரு மங்கலதீபமோ? மின்னற்கொடியோ? புட்ப பஞ்சபாணங்களின் உருவமோ? என்று மோகித்து மனங்கலங்கிச் சிலநேரத்தில் தனது சித்தத்தை நிலைநிறுத்தினவராய் திவ்ய கன்னிகையே! நீயார்? எங்கிருந்து வந்தனை? என்னெதிரில் தோற்றி நிற்கவேண்டிய காரணமென்ன? என்று வினவ, இந்த ஊர்வசியானவள் வாரும் மகாராசனே! நான் மற்றொருவருமல்ல; தேவசபாரஞ்சனவதியாகிய ஊர்வசிதான் நான் உமது மகாகுணங்களை நாரதமுனிவரால் கேள்விப்பட்டு மிக ஆவலோடும் வந்தனன் என்றனள்.

அப்படியானல் நாமிருவருங்கூடிச் சுகானந்தானுபவங்களை அடைவதற்குப் பிரமனுடைய சங்கல்பமே யாகுமென்று நினைக்கின்றேனென்முன். அத்தருணத்தில் வாரீர் சக்கரவர்த்தியே! எனக்கோர் விரதநிரதியுண்டு. அதென்னவெனில்: எந்தகாலத்திலும்மைவிட்டுப் பிரிந்து நீங்கிவிடும்படியாக இருக்கும் அப்போது நீர் மனவருத்தமுருமல் எனக்கு செலவு கொடுக்க வாக்குத்தத்தஞ் செய்வீரானல் நாமிருவரும் காந்தருவமாகக் கூடிக் கலந்து சுகபோகங்களை யனுபவிக்கத் தகுதியாயிருக்கும் என்று பிரார்த்திக்க, அவ்விதமாகவே சம்மதித்து அவருஞ்சேர்ந்து சுகங்களனுபவித்து அரசனுடைய அரண்மனையில்பிரவேசித்து அவன் ராஜதானியாகச் சகலராச்சிய வைபவாதிசயங்களை யடைந்து மாடமாளிகையைச் சேர்ந்த மேற்கட்டு விதான்களாக உப்பரிகைகளின் மீது சுவர்னமயமாகிய புஷ்பசயனங்களோடுங்கூடிய சுகசப்ரகோடி மஞ்சங்களிடத்திலும் புஷ்ப வனங்களிலும் புண்ணிய நதி தீர்த்தங்களிலும் குளிர்ந்த சோலைகளிலும் அங்கங்கு பொன்னூசல்களிலும் இரத்னசாலைகளினும் பர்வதசிகரபாதேசங்களிலும் இதுமுதலிய மனோரம்யமான சுகுமாரன் தனங்களில் தங்களிஷ்டப்பிரகாரம் மதன சரித்திரத்தில் சொல்லிய விதிப்படி சாஸ்திரத்திலும்

வழுவில்லாமல் விசித்திரமாக தேவ காந்தருவ கின்ன ராதி லட்சணயுச்சமாயும் சிம்ம சர்ப சார்த்தூல சகோர சக்கிரவாதி பசு பக்ஷிகள்போல லட்சண யுத்தமாயும் இன்னும் அனேக விசித்திரமாகவும் இரவுபகல் தோற்ருமல் சிலகாலம் மதனும் ரதியும்போல கேளிவிலாசக் கிரீடிகளாகச் சுகங்களை அநுபவித்திருந்தார்கள்.

வாராய் தருமநந்தனு! இவ்விதமாக ஏகாந்தங்களை அநுபவித்துக்கொண் டிருக்கின்றகாலத்தில் தேவரம்பையான இந்த ஊர்வசியானவள் தனது ஏகாந்தமாகிய மனேவீதியில் இந்தப் பூமியில்வந்து வெகுநாளாச்சுது. அந்த தேவதைகளின் சாபமும் நிறைவேறி வருகின்றது அரசு சேனுபதியடையவில்லை, இதற்கென்ன வுபாயம் என்று சிந்தித்து ஒரு கந்தருவ வித்தியா மாயையினுல் இரணசுந்தரமாகிய ஆட்டுக்குட்டிகளைக் கற்பித்து மிகவும் வெகுபோகத்தோடு காரியார்த்தமாய்வளர்த்துக் கொண்டிருந்தனள். சுவர்க்கலோகத்தில் தேவேந்திரனுனவர் ஒருநாள் கொலுவிருக்குஞ்சமயத்தில் ஊர்வசியை நினைத்து வெகுகாலமாச்சுதே இன்னமேன் வரவில்லை தேவசபை ரஞ்சிக்கவில்லையென்று கந்தருவாளையழைத்து அவளெங்கிருந்தாலும் மறுநாள்கொலுவுக்கு அழைத்துக்கொண்டு வாருங்களென்று ஆக்யாபித்தனர். அந்த கந்தருவர்கள் ஊர்வசிக்கு ஏகாந்தமா யறிவித்து ஒருநாளிரவில் வந்து இவள் வளர்த்துக் கொண்டிருந்த சிறு மிருகங்களை அவிழ்த்துக்கொண்டுபோக, இந்த ஊர்வசியானவள் அந்தச் சக்கரவர்த்தியினுடைய கையணைக்குள் இருந்தபடியே முறையோ முறையோ வென்றரற்றி, வாராய் நாதனே! நான் மிகவும் அன்புடன் வளர்த்துக்கொண்டிருந்த மகா சுந்தரமாகிய சிறு மிருகக்குட்டிகளை ஆரோ திருடிக்கொண்டு போய்விட்டனர். பாரும்பாருமென்று முறையிட்டுச்சொல்லியும் அவ்வரசனுனவர் இவளுடைய மோக பரவசமான மதோன்மத்தனுயும் இவளுடைய போகங்களில் வெறுப்பில்லாதவனுயும் இதை எவ்வளவும் லட்சியஞ்செய்யாமலிருக்கக் கண்டு, ஆநாதனே! இதென்ன அனியாயம்? உமது அரசாட்சி நீதிதப்பிற்ருே? உமதுஇராஜ்யங்களில் சோராள் மிகுந்திருக்கக் காரணமென்ன? நீதியுள்ளவரசனுகிய நீர்

இப்படிக்கொத்த சாமான்ய காமிய போகத்தில் சிந்தையை லபிக்கச்செய்து ஸ்மரணைதப்பி யிருக்கின்றதனுலல்லவா உமதாண்மனையிலேயே திருடர்கள் பிரவேசித்தார்கள்.

இதனுல் உமதாண்மையும் ஆக்கினையும் பொய்த்ததென்று நினைக்கின்றேனென்று பலவாருகச் சிந்தித்துக் கூக்குரலிட்ட மாத்திரத்தில் அந்த சக்கரவர்த்தியினுடைய செவிக்கு நாராசம்போலத் தோன்றி பக்கத்தில் வைத்திருந்த உடைவாளைக் கையிலேந்தி அலங்கோலமாக ஓடி அக்கள்ளர்களைக் கண்டு துரத்தி சம்மரிக்கப் போனவிடத்தி லவர்களும் மிருகங்களை விட்டுவிட்டு ஓடிப்போய் மறைந்தார்கள். உடனே அம்மிருகங்களைக் கொண்டுவந்து இடஞ்சேர்ந்து வஸ்திரவீனராய் வரும்போது ஊர்வசியானவள் கண்டு கண்களை மூடிக்கொண்டு ஆ! அரசனேயென்று அப்புறம்போய் மறைந்து மாயமாயினள். அந்த சமயத்தில் இந்தப் புரூரவச் சக்ரவர்த்தியானவர் தமக்குப் பிரிந்தமாத்திரத்தில் அந்த ஊர்வசியைக்காணுமல் பயித்தியம் பிடித்தவனைப்போல மதிமயங்கி பூமியிற்படுத்துப் புரண்டுதுக்கித்து மூர்ச்சித்து தெளிந்து ஆ! என்பிரியமுள்ள மோகனவதியான பிராணநாயகியே என்று பித்தம் பிடித்தவன்போலத் தேடித் திரிந்துக்கொண்டு எவருங்காணுமல் ஏங்கி பரதவித்து சரஸ்வதி புண்யதீர்த்தத்திற்கு வந்துசேர்ந்து அவ்வனமெங்குந் தேடிக்கொண் டிருந்தனர்.

வாராய் தருமபூபாலனே சாஸ்வதி நதி தீர்த்தத்தில் அந்த தேவகன்னிகையான! ஊர்வசியானவள் இந்த சக்கரவர்த்தியினுடைய துக்கத்தை நிவர்த்தி செய்யும்பொருட்டு எதிரில்வந்து தோன்றி நின்றனள். அப்போது அவ்வரசனுர் கனவிற்கண்ட பொருள் கையிற் கிடைத்தாற்போலச் சந்தோஷித்து மிகவும் முகமலர்ச்சியுடன் அந்தஊர்வசியைப் பார்த்து, ஆ பிராணநாயகியே! என்னையேன் பிரிந்து வந்துவிட்டனை? இது உனக்குத் தருமமா? நாமிருந்த அன்னியோன்னியங்களை மறந்து மரியாதையாயும் உரிமையான வார்த்தைகளையுந் தவறலாகுமோவென்று பலவாறு அன்பான மொழிகளைக்கூறி வியாகூலப்பட்டு இனிமேலாவது கிரு

பைவைத்து என்னைப்பிரியாம லிருக்கவேண்டு மென்று பிரார்த்தித்தனன். இத்தேவரம்பையானவள் இவ்வரச னுடைய மோகபரவசமாகிய மொழிகள் யாவுங்கேட்டு ஒரு வார்த்தை சொல்லுகின்றனள். ஊர்வசியினுடைய வாக்கியம் வாரீர் மண்டலாதிபதியாகிய புரூரவச் சக்ர வர்த்தியே! நீர் சகல தருமநீதிகளும் தெரிந்தவர். இப் போது என்னிடத்தில் வைத்த மோக பரவசத்தினால் சொல்லுகின்றீரல்லது வேறல்ல. நான் தேவேந்திரன் ஆதீனமாகிய தேவஸ்திரீ உமக்குத் தெரியாத காரண வசத்தினால் இப்பூமியி லுமக்கும் எமக்கும் சம்பந் தம் நேரிட்டது. என்னை நீர் காந்தருவமாக அங்கீகரிக் கும்போது நானுமக்குச் சொல்லவில்லையா நீர் வஸ்திர ஈனராய்எந்தகாலத்திற் றோன்றுகின்றீரோ அக்காலையி லுமக்கு மெனக்கும் பிரியநேரிடுமென்று சொன்னதை மறந்துவிட்டீர். புருஷனாயிருந்து ஒரு ஸ்திரீயின்பொ ருட்டுபுத்தியீனர்களாகிய மனுஷபசுக்களை போல சாமா ன்ய காமபோக விஷமெவ்விடமெனின் ஈனமில்லாத நினைவுகளும் அமுதமும் பாலுந்தேனும் கற்கண்டு கட்டியுங் கலந்தொழுகாநின்ற வார்த்தைகளும்தனக்கு நேரிட்ட நாயகன் மன்மதனைப்போ லொத்தவனான போதிலும் கையிற்றன மற்றுமல் தாரணமாக நினைக் கின்ற எண்ணமும் சார்வதா பிரர்பேரி லிச்சையும் விசு வாச ஈனகடின குணமுடையவர்களாய் தானனுபவிக் கின்ற புருஷனைபோதிலும் இதுகள்முதலிய அனேக குண துரோக குணசாம்பிராச்சிய மடைந்திருக்கின்ற வர்களுடைய போகசுகத்தை விரும்பி விவேகிகள் மன தழுந்தார்களென்பது தமது சித்தத்திற் நன்றாய்த் தெரிந்திருக்குமல்லவா? நானேவென்றால் தேவதீனமே யல்லது வேறல்லவே நீயேன் வியாகூலப் படுகின்றீ ரென்று இத்தேவராகாத தயானவள் பலவாறு தைரி யங்களைச்சொல்லி இன்னமோராண்டு சுகித்திரும் மறு படிவோரிரவில் நானுமதிடத்திற்குவந்து நற்குணசாலி களான இலட்சண புருஷ சந்ததிகளைத் தருகிறேன். மனவருத்தப் படாமல் உமதாண்டினையைச் சேரு மென்று சொல்லி அரசனிடத்தில் விடைபெற்றுக் கொண்டு சுவர்க்கத்திற்குப் போயினள்.

இந்தச் சக்கரவத்தியானவர் மிகவுஞ் சவுந்தரவதியான ஊர்வசியை யனுப்பிவிட்டு இவனுடைய முகக்குறியினுல் கொடும்பிணியாக நினைத்துக்கொண்டு தன தரண்மனையில் வந்துசேர்ந்து ஒருவருடத்தையும் ஒரு மகாயுகமாகக்கழித்து அவள் சொல்லிப்போன கெடுப்பிரகாரத்திற்கு அந்த சரஸ்வதிநதி தீர்த்தத்தில்வந்து காத்திருந்தனர். அப்போது அந்த ஊர்வசியானவள் அவ்விடத்திற்குவந்து இந்தச் சக்ரவர்த்தியுந் தானுமாக சந்தோஷித்து சிலநாள் அன்யோன்ய சுகானந்தங்களை யனுபவித்துக் கொண்டிருந்து கிரமமாய் அந்த ஊர்வசியினுடைய கெர்ப்பத்தினின்றும் ஆய்வுருதாயவு அத்தியாவு விரயன் ஜெயன் விஜையன் என்கிற மகாலபல பராக்கிரம சாலிகளாயும் நீதிகோபினர்களாயும் சத்தியசீலர்களாயும் மகாதீர சுந்தர புருஷர்களையும் பெற்ருள்.

இப்படிக்கொற்ற சுகுணதீர புத்திரர்களைப் பெற்றளித்து இந்தப் புரூரவச்சக்கரவர்த்திக்கு மனத்திருப்தியாகும்படி செய்து இனியாவது நான் சுவர்க்க லோகம்போய்ச்சேரும்படி செலவுகொடுமென்று கேட்க, அதற்கிவ்வரசனுனவர் சம்மதியாம லிருக்கக் கண்டு ஒருவார்த்தைசொல்லினள். வாராய் மண்டலாதிபதியே! நீர் சார்வதா யென்னையே அடையவேண்டுமென்று இச்சிக்கிறபடியினுல் நான் சொல்லும்படியான காந்தருவ ரூபாவதிகளை மனதில் தியானித்து தியானஞ் செய்வீராகில் என்னை யடையத்தகுந்த வுபாயத்தை யுமக்குத்தந்து கிருபை செய்வீர்களென்று சமாதானஞ் சொல்லி செலவு பெற்றுக்கொண் டந்தாத்தியானமானுர்.

வாரீர் கெளவதேயரே சிறிது காலஞ் சுகுணசாலிகளான புத்திரர்களை நாளுக்குநாள் விர்த்தியடையச் செய்தும், சகல விசயாதாரங்கதர்களாகச் செய்தும், பூமண்டலாதிகாரியங்களை செயித்துக் கொண்டிருந்து ஒருநாள் ஊர்வசியை நினைத்துக்கொண்டு சரஸ்வதி நதி தீர்த்தத்துக்கு வந்து ஒரு நல்லமங்கள கரமாகிய சுகிரத பரதேசத்தில் யோகாசனராயிருந்து கந்தருவ பதிகளைக் குறித்து தியானித்து சபித்து சந்தோஷத்

தியான நிஷ்டரா யிருக்குஞ்சமயத்தில் அந்தக்கந்தருவ பதிகள் பிரசன்னர்களாய் இவ்வரசன் முன்றேன்றி நின்றனர்கள். அப்போது இவ்வரசன் கண்டு ஆனந்தித்து நானுவிதங்களாகத் துதித்தமாத்திரத்தில் அந்தக்கந்தருவ பதிகள் சந்தோஷித்தொரு அக்கிநிஸ்தாலியை கற்பித்து இதனுலத்தேவஸ்திரீயான ஊர்வசியையடையக் கடவீரென்று அந்தரத்தானமாயினர்.

வாராய் பாதகுலோத்மனே! இந்தப் புரூரவச்சக்ரவர்த்தியானவர் அந்த அக்கினிதாலியைப் பெற்றுக் கொண்டு இதனுலூர்வசி சபிப்பாளென்று நினைத்துச் சிலகாலம் அவ்வனத்தில் சஞ்சரிக்க ஊர்வசி பிரசன்னமில்லாததினுல் மனஞ்சலித்து அந்த அக்கினிஸ்தாலியை ஒரு பத்திரமான சுகிப்பிரதேசத்தில் வைத்துவிட்டு தமது நகரத்திற்கு வந்துசேர்ந்து உத்தமபுத்திரர்களாகிய சிறுவர்களுடனே கூடிவாழ்ந்து சுகித்திருக்குந் தருணத்தில் அந்நகரம் கிரகஸ்தாதருமத்துக்குரிய விவாக அபேட்சை மனதில் செனித்து யோசித்துக்கொண்டிருந்தனர். கேளும் தருமநந்தனு! விசாலநகரமென்ெருரு நகாமுண்டு. அந்த நகரத்துக்கு சாமதத்தனென்ெருரு அரசனுண்டு. அவ்வரசனுனவன் ஆறுசாஸ்திரம் நாலுவேதம் அறுபத்துநாலு கலைக்ஞான முதலியவற்றை ஐயந்திரிபறவுணர்ந்து சுந்தரத்தில் சூரியன் சந்திரன் அக்கினி இவர்களுக்குச் சமானமான காந்தியும் பிரதாபமும் சௌரியமும் உடைத்தாகிச் செங்கோல் நடாத்தி வருங்காலத்தில் பாக்கியமெல்லாவற்றையும் பெற்று புத்திரபாக்கிய மொன்றில்லாதபடியினுலே கொலுமுகத்தி லிருந்துக்கொண்டு மந்திரிகள் பிரதானிகள் புரோகிதர் மற்றுமுண்டான பெரியோர்களையெல்லா மழைப்பித்து அவர்களைப்பார்த்து அரசன் சொல்லுகிருன்.

கேளுங்கள் மந்திரிமார்களே! மற்றுமுண்டான சபையோர்களே! பூலோகத்திலே மனிதர்களுக்கு புத்திரனுண்டானுல் புண்ணியலோகம் உண்டென்றும், புத்திரனில்லாத பேர்களுக்கு புண்ணிலோகமில்லையென்றும் வேதங்களிலே முறையிடுகின்றதாய் பெரியோர்கள் சொல்லக் கேள்விப்பட்டோம். ஆகையினுல் புத்திரபாக்கியம் வேணுமென்கிற அபேட்சை யுண்டாயிருப்பதால் புத்

திரசோபம் மெத்தப் பெரிதானபடியினுலே உலகத்திலே ஒருத்தரை யோகக்ஷேமம் விசாரிக்கும்போது தனதான்னிய சம்பத்துகளை விசாரியார். பிள்ளையெத்தனை பெண்களெத்தனை என்றுகேட்பார். அதுவுமல்லாமல் குழந்தைகளினுடைய வார்த்தையைக்கேட்டால் என் காதுகளுக்கு வீணைநாதம் வேணுநாதம்போலின்பமாயிருக்கின்றது. பிள்ளைகளைப் பெற்றவர்கள் கனவான்களானபடியினுலே நாங்கள் ஸ்திரீ புருஷர்கள் இருவரும் தவஞ்செய்யும்பொருட்டு இராஜ்யத்தை மந்திரிகள் வசம்பண்ணி காட்டுக்குப் போகிறேம். அவர்கள் ஆக்கினையைக் கடவாமல் நீங்கள் நடந்துகொள்ளுங்களென்று நல்லவசனத்தினுலே உபகாரமாகச்சொல்லி அவர்கள் கையில் செலவுபெற்றுக்கொண்டு அரசனும் தன்னுடைய பெண்சாதியுந் தானுமாகச் சடைமுடியும் மரவுரியுந் தரித்துக்கொண்டு நகரத்தைவிட்டு வனத்திற் சென்று பணிவிடைகளைச்செய்துகொண்டிருக்கிற காலங்களில் அவ்வனத்திலுள்ள மகாரிஷிகள் யாவரும் ஒரு காலவிசேஷத்தால் ஒன்றுய்ச்சேர்ந்து சந்தோஷமாக லோகோபகார்த்தமான சில உத்கருமங்களை பேசிக்கொண்டிருந்த தருணத்தில் இவ்வரசனும் அவர்பெண்சாதியும் வெகுகாலமாக இவ்வனத்தில் வாசஞ்செய்துக்கொண்டு நமக்குப் பணிவிடைசெய்து வருகிறுர்கள்.

இவர்கள் மனதிலென்ன குறையோவென்று தங்களுக்குள் யோசித்துக்கொண்டு இவ்வரசனையழைப்பித்து வாராய் ராசபூபதியே! நீங்களிருவரும் நெடுநாளாக இங்கு வந்து இருக்கிற காரணமென்னவென்று மிகவும் ஆதரவுடனே கேட்க இவர்களிருவரும் சாஷ்டாங்கமாக தெண்டனிட்டு கைகூப்பிக்கொண்டு சொல்லுகிறுர்கள். சுவாமிகளே! இதுபரியந்தம் சந்ததியில்லாதவனுயிருக்கிறபடியினுலே இராச்சிய சுகபோகங்களை வெறுத்து உங்களனுக்கிரகம் பெறுதற்கு வந்து காத்திருக்கிறேனென்றனர்கள் அப்போதவர்கள் மிகவும்பரமதயானிதிகளாய் யாவருங்கூடி ஓர் யாகத்தைசெய்ய அந்த யாகத்தில் நின்றும் பிரசன்னமாய் தோன்றின அக்கினிபகவானிட கரத்திலிருக்கின்ற பாயசகிண்ணத்தை தாங்கள் பெற்றுக்கொண்டு அவரைப் பூசித்தனுப்பிவிட்டு அந்த

பாயசகிண்ணத்தை இராசனுக்குக் கொடுத்து வாராய் அரசோத்தமனே இப்பிரசாதத்தை உமது பத்தினிக்கு கொடுப்பீரானுல் ஒரு மகாகுணமுள்ள சுத்தவீரப் பிரதாபசாலியான ஆண்குழந்தையும் ஒரு திவ்விய சுந்தரியுமாகிய பெண் குழந்தையுமுண்டாகுமென்று ஆசீர்வதித்தனர்கள் அவ்வசனப்படியே மகாரிஷிகளுடைய அனுக்கிரகங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு அந்த பாயச கிண்ணத்தை தமது பத்தினியுடனே வாங்கி சாப்பிட்டனர்கள்.

பின்பு அம்மகாரிஷியினிடத்தில் விடைபெற்றுக் கொண்டு தந்நகரத்தைச் சேர்ந்து அரசுசெலுத்திக் கொண்டிருக்குங்காலத்தில் அத்தினம் மகாபதிவிரதையுமதுவே கெர்ப்பமாகவிருந்து அப்புண்ணிய கெர்ப்பமானது நாளுக்குநாள் விருத்தியடைந்து பத்து மாதமுஞ்சென்று நல்ல சுப முகூர்த்தகாலத்திற் சுபப்பிரவேசமாக ஆண் பெண் இரண்டு சுந்தரமான குழந்தைகளைப்பெற்றனள். அப்போது சோமதத்தமகாராசனுனவர் சீக்கிரமாக விதிப்பிறகாரம் ஸ்நானங்களைச் செய்து திவ்யவஸ்திரங்களை யுடுத்திக்கொண்டு உத்தம வேதியர்களை யழைப்பித்து விதை பொன் முதலிய அனந்தவிக்குஞ் சமயத்தி லந்தவனத்திலுள்ள அம்மகாரிஷிகள் யாவரும் விசாலபூபதியின் சபையில்வந்து நின்ருர்கள். அப்போ தவ்வரசனுனவர் அம் மகாரிஷிகள் யாவருக்கு முசித தானங்களைக் கொடுத்து அர்க்கிய பாத்தியாதி மங்கல திவ்வியங்களினுற் பூசித்து உபசரித்து சாஷ்டாங்கமாக தெண்டம் சமர்ப்பித்து நிற்கின்ற இவ்வரசனைப்பார்த்து அந்தரிஷிகள் யாவரும் மிகவும் சந்தோஷத்தையடைந்து பொற்ரும்பாளத்தில் குழந்தைகளை எடுத்து வரச்சொல்லி அக்குழந்தைகளைக்கொண்டுவந்த மாத்திரத்தில் யாவருங்கண்டு களித்து சுபாக்ஷதைகளாலிறைத்து ஆசீர்வதித்து ஓமங்க ளக்கினிபகவானுக்கு திருப்திசெய்து சாதுக்கருமங்களை ஏற்படுத்தி அத்திவ்ய குழந்தைகளுக்கு சுபதினஞ்சனென்றும் ஜெயப்பிரதை யென்றும் நாமகரணஞ் செய்தபின்பு வாராய் ராசனே! உமது தவப்புத்திரனுகிய இந்த சுபதீஞ்சனுனவன் ஒரு மண்டலாதிபதி சகாயத்தை யுடையவனுகிய சத்துருக்க

ளாகிய ராசாக்களுக்கு பராக்ரமமுள்ள புருஷசிம்மனுய் சத்திதருமாதி சகல சாத்திர நற்குணவிவேக தயாபுருஷனுய் மூன்றுலகமும் போற்றும்படியான விர்த்திவந்தனுய் இராஜ அரசோத்தமனுய் பூரணஆயுளாய் நீங்கி அந்த ராச்சியாதிகாரங்களை செலுத்தி ஒற்றைக்குடையான நிழலின்கண் அரசுசெய்வானென்று சொன்னுர்கள்.

இந்த மகா புண்ணியவதியான ஜெயப்பிரதை என்னும் பெண்குழந்தையானவள் உபயகுல பரிசுத்தனுன மகா மண்டலாதிபதியை மணம்புரிந்து மகா பதிவிரதையாய் தீர்க்கசுபமங்கிலியாய் மகத்தான கீர்த்தியையுடைய சுத்தவீரர்களைப்பெற்று தீர்க்காயுளுடன் வாழ்ந்திருப்பாளென்று ஆசீர்வதித்து அரசனிடத்தில் விடைபெற்றுக் கொண்டு மகாரிஷிகள் யாவரும் தபோவனத்திற்குச் சென்றனர்கள்.

சோமதத்த மகாராஜனுனவர் இந்தக் குழந்தைகளை நாளுக்கு நாள் சுக்கிலபட்சத்து சந்திரனைப்போல விருத்தியடையச்செய்து வித்தியாப்பியாசங்களையும் ராஜநீதிகளையுங்கற்பித்து நாளுக்குநாள் மகிழ்ந்துக்கொண்டிருக்குங்காலத்தில் மகா குமரங்கிபமான தனது அருமைவாய்ந்த பெண்ணுகிய செயப்பிரதை பெதும்பைப் பருவம் நீங்கி மங்கைப்பருவம் வந்துவிட்டதென்று கருதி அப்பெண்ணுக்கு நவரத்தினகசிதமயமான ஒரு கன்னியாமாடமும் கட்டிவைத்து அநேக செவிலித்தாய்மார்களும் அநேக தாதியர்களோடும் செயப்பிரதையை அக்கன்னியாமாடத்தில் வைத்தனர். சிலநாள்சென்ற பின்பு ஒரு நாள் வசந்தகாலத்தில் பூரணச்சந்திரோதயமான வேளையில் சிலதாதியர்களுடனே சிங்காரவனத்திற் சென்று சில விநோதங்களைப்பேசி விளையாடிக்கொண்டிருக்கும்போது அதில் ஒருதாதியானவள் சிலதேசத்து அரசனுடைய பெருமைகளையுஞ் சொல்லி பின்பு பிரதிஷ்டானபுரத்தையாளுகின்ற சக்கிரவர்த்தியாய் புரூரவச்சக்கிரவர்த்தியின் ரூபசவுந்தரியத்தையும் புஜபலபராக்கிரமத்தையும் கெம்பீரமும் தருமகுணமும் சீலமும் உடையவனுகவும் அரசர்களில் இவ்விதமான புருஷர்களில்லையென்று பலவாருகப் புகழ்ந்து சொல்லி விளையாடிக்கொண்

டிருக்கிறகாலத்தில் தாதியர்கள் சொன்ன வார்த்தைகளை இன்பமாக கேட்டுக்கொண்டிருந்த செயப்பிரதையான வள் அதிகமோகாந்தகாரணத்தினுல் மனம்பூரித்து அந்தப்புரூரவச்சக்கிரவர்த்தியைநான்மணம்புரிந்து இஷ்டகாமியபோகங்களையடைந்துசுகித்திருக்கவேணுமென்று நினைத்து கடவுளைக்குறித்து தான்கொண்ட கருத்தின்படி நிறைவேற்றவேணுமென்று பிரார்த்தித்துக்கொண்டுகன்னியாமடத்தையடைந்து நாளுக்குநாள் செயப்பிரதையானவள் காமவிகாரத்தினுல் தேகமெலிவுற்றும் வெறுப்புடன் மவுனமுற்றிருந்தனள்.

அவ்விடத்திலிருக்கின்ற செவிலித்தாய்மார்களும்அந்தப் பெண்ணுக்கிருக்கிற மனேபீடத்தை யறியவேணுமென்று செயப்பிரதையைப் பார்த்து வாராய் சுகுணரத்னமேஎங்களுடன்கூடிவிளையாடியிருந்த நீநாளுக்குநாள் மனவெறுப்புண்டாகவேண்டியதென்னவென்று கேட்க, அவர்களுக்கு ஒரு உத்தரமுஞ் சொல்லாமல் மவுனமுற்றிருந்ததை யுணர்ந்து, செவிலித்தாய்மார்கள் முதலியவருமேகோபித்துயோசிக்குமளவில் தோழிகளிலொருத்தி சிங்காரவனத்தில் அரசர்களுடைய குணதிசயங்களைப் பேசின நாள்முதல் இவ்விதமானகுணங்கள் அபிவிர்த்தியாகிறதென்று சொல்லவே, அதை அங்கீகாரங்கொண்டு அநேக சயித்திய உபசாரங்கள் செய்தும் காமவிகாரமடங்காமலதிக்கப்பட்டு உண்ணுள் உடுக்காள் குளியாள் உறங்காள் பேசாள் தாதியர்களுடன் விளையாடாள் நகைசெய்யாள் ஆபரணமுதலியதை பூணுள் புரூரவச்சக்கிரவர்த்தியை மறவாததினுல் இப்படியாக நாளுக்குநாள் தேககாந்தி குறைபடுவதுமன்றி செய்கைகள் கூறுபாடாகவிருக்கிறதைப்பார்த்துயாவரும்கூடி எப்படியிருக்குமோவென்று பலவாருயோசித்து ஒன்றுந்தோன்ருமையால் இனி நாம் சும்மாயிருந்துவிட்டால் அரசனது ஆக்கினை கிடைக்குமென்று கருதி செவிலித்தாய்மார்கள் அரசனிடத்திலும் அரசியினிடத்திலும் வந்தனை வழிபாடுடன் வணங்கிச் சொல்லுகிருர்கள்.

கேளும் மகாராஜசேகரா! தேவரீருடைய குமாரத்தியை கன்னியாமாடத்திலிருக்க எங்களிடத்தில் ஒப்புவித்தீர்கள். நாங்களும் இதுவரைக்கும் பாதுகாத்துக்

கொண்டிருந்தோம். இப்போது காமவிகாரத்தால் சரீர மிளைத்து சந்தன சீதளமும் பன்னீரும் பொருக்கவில்லை யென்றும் சும்மா வைத்திருக்கலாகாதென்று சொல்லக் கேட்டு அரசனும் தன் பத்தினியாளிருவருங் கன்னியா மாடத்திற்சென்று தன் தவப்பெண்ணுகிய செயப்பிர தையின் தாயானவள் வாராய் சுபுத்திரிக ரத்தினமே! நீயேன் வியாகூலத்துடன் ஒருவிதமா யிருக்கவேண் டியதென்னவென்று பலவாருகக்கேட்கத் தன் தாயினி டத்தில் விவாகம் வேண்டியதென்று குறிப்பாகக் கே ட்ட அரசனுமரசியும் இரண்டுபேருமாக பெண்ணுக் குத் தக்க உபசரணைசெய்துவிட்டுப் பின்பு அரசனது கொலுமண்டபத்திற்சென்று மந்திரியைப்பார்த்து தன் குமாரத்திக்கு மணஞ்செய்யவேண்டு மாகையினுலே ஐம் பத்தாறு தேசத்தரசர்களுக்கு மணவோலை எழுதும்படி கட்டளையிட மந்திரி சம்பிரதியை யழைப்பித்து விசால நகரத்து சோமதத்த மகாராஜாவின் குமாரத்தியாகிய செயப்பிரதையானவள்ஒருசந்தேகம்கேட்கிருள். அந்தச் சந்தேகத்துக்கு விடைகொடுத்தாலந்த அரசனை மணம் புரிவாளென்று ஐம்பத்தாறு தேசத்தரசர்களுக்கும் மண வோலை எழுதியனுப்பிவிட்டு செயப்பிரதைக்கு சுயம்வர மென்று பேரிகை யறைவித்தான்.

அதுகேட்டு அங்கம் அருணம் அவந்தி ஆந்தி ரம் இலாடம் இரவணம் ஒட்டியம் கஞ்சம் கலிங்கம் கன்னடம் கர்ணுடகம் காஷ்மீரம் காம்போஷம் கிராடம் குரகம் குடகம் காகம் குந்தளம் குருபுவிந்தம் கூர்ச்சரம் மேகம் தோளம்கொங்கணம் கொல்லம் சாகலம்சவவீரம் சாலவம் சிங்களம் சிந்து சீனம் சூரசேனம் சோழம்சாண கம் திராவிடம் துளுவம் தக்காணம் நிடதம் நேபாளம் பாஞ்சாலம் பரம்பாண்டியம் விந்தம் போடம் மதகம் மச்சம் மராபம் மலையாளம் மாளவம் யுகந்தரம்சங்கம் வங் காளம் விகரபம்முதலான ஐம்பத்தாறு தேசாதிபதிகளா கிய அரசர்களும் தங்கள் தங்கள் ரதகஜ துரக பதாதிக ளுடனே வஸ்திராபரணம் அலங்கிருதராய் குடைகொ டிச்சீலை ஆலவட்டங்கள் வெண்சாமரைகளுடனேயும் நாகசுரமேளங்கள் முதலான பதினெட்டு வாத்தியங்க

ளுடனேயும் ஜெயத்தொனிகளுடனே வெவ்வேறே தண்டுவிட்டிறங்கினுர்கள்.

அப்போது புரூரவச் சக்கரவர்த்தியானவர் மண வோலையைக் கண்டதிசயித்து நானே அக்கன்னியை மணம்புரிவேனே யல்லது வேறேயொருவரும் மணம் புரியார்களென்று நினைத்துக் கொண்டுவந்து ரதகஜ துரகபதாதிகளோடு கூடி சேனுசமுகத்துடன் பிரயாண மாய் வருகின்றதைக் கேள்வியுற்று இந்த சோம தத்த மகாராஜனும் தனது ரஜகஜதுரக பதாதிகளோடு எதிர் சென்று உபசரித்து அழைத்துக்கொண்டு வரும்போது அந்நகரத்தி லுள்ளவர்களும் இந்த ரூபசவுந்தரிய மான அரசனே நமது அரசன் குமாரத்தியை மணம் புரியவேண்டுமென்றுப் பலவாருக ஈஸ்வரனைத் துதித்த னர்கள் மிகவும் பிரதாபசாலியான புரூரவச் சக்ரவர்த்தி யும் மற்ற அரசர்களுடன் நகரத்தை யடைந்தவுடன் திவ் விய அலங்கிருதமாகிய விடுதிகள் ஏற்படுத்தி அவருக்கும் அவருடைய சைன்யங்களுக்கும் யாதொருகுறைவுமின்றி சந்தோஷிக்கும்படி ஆதரித்துபூசித்தனர். இவ்விதங்களா கச் சகலமண்டலாதிபதிகள்யாவரும்வந்துசேர்ந்தார்கள்.

மறுநாள் சூரிய உதயத்தில் அநேக ரத்னசிம்மா சனங்களும் உசிதாசனங்களு மமைத்து அலங்காரங் கள் செய்திருக்கின்ற சுயம்வர மணப்பந்தலில் தனது அருந்தவப்புத்திரியான செயபிரதையையும் செவிலித் தாய்களையும் தாதிமார்களையும் அழைத்து வரும்படியாக ஆக்யாபிக்க அவர்கள் அந்தப்பெண்ணை மஞ்சனசாலையி லழைத்துப்போய் மங்களஸ்நானஞ்செய்து திவ்விய வஸ்திரங்களை யுடுத்தி அளவில்லாத திவ்யாபரணங் களை யணிவித்து களபகஸ்தூரி சந்தனுதி பரிமள திர வியங்களைத் திருமேனியெங்கும் பூசிக் கரத்தில் திவ்விய புஷ்பமாலையைக்கொடுத்து நானுவித திவ்விய மங்கள வாத்தியங்கள் சப்திக்க வேதவேதியர்கள் பூரணக்கலச மெடுத்துச்செல்ல மங்களஸ்திரீகள் மங்களம் பாட அநேகந் தாதியர்கள் புடைசூழ அன்னத்தைப் போல் நடைநடந்து சகலதேசாதிபதிகளும் அம்மகா மண்டபத்தில் வந்து சேர்ந்து சுகாதீனுளாய்ச் சிம்மா சனத்தில் வீற்றிருக்குந் தருணத்தில் ஜெகன்மோகன

மோகினி தெய்வப் பெண்ணுருவம் போன்ற இந்தச் சுந்தரவதியான செயப்பிரதையென்கிற கன்னிகை அந்தச் சுயம்வர மண்டபத்தைச் சேர்ந்தனள். அத்தருணத்தில் சகலமான ராஜாதிராஜர்களும் ரத்தினங்களிழைத்த சொர்னமயமாகிய சிம்மாதனத்தில் கெம்பீரமாக விருந்து திவ்விய பரிமளங்களோடுங்கூடி அலங்கரித்திராநின்ற ஒருநன்மலரின்போல இவ்வரசர்களுடைய கண்விழிகளானது அந்தப்பெண்மலரின்மீதுப்பாய்ந்து சித்ரப்பாவைகளைப்போல யாவரும் பிரமித்து பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறபோது செவிலித்தாய்மார்களும் மகா எச்சரிக்கையுடன் அந்த அரசர்களுடைய வம்சபூர்வோத்தரங்களையும் வீரப்பிரதாப சவுந்தரியத்தையும் விவாகாதி குணங்களையும் குறித்து யாவரையுந் தெரிவித்தனர்கள்.

அப்படியிருக்க சுமதீஞ்சராசன் தன் சகோதரியாகிய செயப்பிரதைசொன்ன சந்தேகத்தை ஐம்பத்தாறு தேசத்து அரசர்களைப்பார்த்து யானொரு சந்தேகங்கேட்கிறேன். அந்த சந்தேகத்துக்கு விடைகொடுப்பவர்களுக்கு என் சகோதரி செயப்பிரதை மாலையிடுவாளென்று கூற அரசர்கள்யாவரும் அந்த சந்தேகத்தை வெளியிடுமென்றுகேட்க அப்போது சுபதீஞ்சராஜனனவன் அரசர்களைப்பார்த்து ஓ அரசர்களே! இவ்வுலகத்தில் மகானுபாவாளாகிய தாய்தந்தைகளின் மனேபீஷ்ட மந்திரபேதங்களினுல் ஆண் பெண்ணுருவமாகச் செனித்து பெண்ணே ஆணுகிப் பெண்ணுகி ஆணும் பெண்ணுமாய் விளங்கியவம்சவிர்த்திகளைச்செய்து மகத்தானகீர்த்தியடைந்த அவ்வாணே பெண்ணுகிய கருப்பத்திற் பிறந்து விருத்தியடைந்து சத்திய தருமாதி சகலசாஸ்திர விதிப்படி நடந்து மகா சுத்தவீரப்பிரதாபசாலிகளாக சகல திக்குவிஜயங்களையுஞ் செய்து மண்டலாதிபதியாய் பெண்ணையேவேண்டி தவங்கள்செய்தும் இராச்சியாதிகாரங்களையுஞ்செய்து சகல ராச்சியாதிபதிகளுக்கு இருதயபேதியான சுத்தவீரனுகிய மகாசூரனெவனே அப்படிக்கொத்த வீரத்தையுடைய அரசனை என்சகோதரி மாலையிடுவாளென்றுகூற அவர்கள் யாவருங்கேட்டு மவுனமுற்றிருந்தனர்கள்.

அந்தச் சமயத்தில் புரூரவச்சக்கரவர்த்தியானவர் முற்றுங்கேட்டு சகல ராஜாக்களேயும் பார்த்து சுககெம்பீரத்தையும் தன் வம்ச பூர்வோத்திரங்களே நினேத்து யாவருக்கும் தெரியும்படி மனுசரிதத்தையும் மனுவின் யாகம்பெருமையினேயும் வசிட்டகுருஜெனங்கள் அனுக்கிரகத்தையும் அரிகராதி கடவுளினுடைய கிருபையின் அதிசயத்தையும் சூரிய சந்திரவம்சத்தின் விளக்கத்தையும் தனதுதந்தைகளின் வரலாற்றையும் தனதெண்ணங்களின் கருத்தையுஞ்சொல்லி இதுகளேயெல்லாங் கேட்டிருந்த அரசர்கள் யாவரும் மகா ஆச்சரியமடைந்திருக்கின்றதருணத்தில் இந்த மகாசுந்தரியான செயப்பிரதை என்கிற கன்னியாரத்தினமானவள் எல்லாரும் பார்த்து அதிசயிக்குஞ் சுந்தரநடை நடந்துவந்து இந்த மண்டலாதிபதியாகிய புரூரவச்சக்கிரவர்த்தியின் அருகாமையிற் சென்று தன்கையிலிருந்த புஷ்பமாலேயைச் சூட்டினுள். அப்போது ஆகாயத்தில்தேவதுந்துபிகள் திமிதிமியென்று முழங்கின. தேவர்கள் பாரிஜாதபுஷ்பம் வருஷித்தார்கள். வீணைமீட்டி நாரதர் பாடினுர் கந்தருவர்கள் கொண்டாடினுர்கள் தேவஸ்திரீகள் நாட்டியம் பண்ணினுர்கள் சகலதேவர்களும் அந்தப்பெண்ணுக்கு தகுமான நாயகன் இந்தச் சக்கிரவர்த்தியேயல்லாமல் மற்றொரு அரசர்களுந் தகாதென்று சந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டு அவரவர்கள் நகரத்துக்கு சென்றனர்கள்.

கேளும் தருமநந்தனு! சோமதத்தமகாராஜா மிகவும் சந்தோஷப்பட்டுப் புரூரவச்சக்கிரவர்த்தியை சகல சம்பிரமத்துடனேயும் பதினெட்டுவகை மேளவாத்தியங்களுடனேயும் அழைத்துக்கொண்டுவந்து தம்முடைய அரண்மனேக்குப்போய் தன் அரண்மனேகளெல்லாம் வேடிக்கையாகவும் வெகு விநோதங்களாகவும் நவரத்தின மயமாக அலங்கரித்துப்பார்க்க பதினுயிரங்கண் வேணுமென்று சகலருஞ் சொல்லிக்கொள்ளத்தக்கதாக கலியாணப்பந்தலிலே நவரத்தினபீடமொன்று நியமித்து அதில் புரூரவச்சக்கிரவரத்தியையும் தன் குமாரத்தியாகிய செயப்பிரதையையும் நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தில் மணவரையில் உட்காரவைத்து மங்களஸ்திரீகளால் நலுங்குமுதலிய சடங்குகளே நிறைவேற்றி வேத

வேதியர்களைக் கொண்டு சடங்கள்செய்து மந்திரங்கள் கூறி எக்காளம் துத்தாரி சின்னம் முரசுமுதலிய வாத்தியங்கள் ஒலிக்க செயப்பிரதையின் கழுகை நிகர்த்த கழுத்தில் புரூரவச்சக்கிரவர்த்தியின் மங்கிலியத்தை தரித்து மங்களமாதர்கள் சோபனம்பாட புண்ணிய ஸ்திரீகளால் நவரத்தின சேஷையிட சாம்பவமூர்த்தியும் பார்வதாதேவியும் ஸ்ரீ மகா விஷ்ணுவும் ஆதிலட்சுமியும் பிரமதேவரும் சரஸ்வதியும் தேவேந்திரனும் இந்திராணியும், முப்பத்துமுக்கோடி, தேவர்களும், நாற்பத்தெண்ணுயிரம் ரிஷிகளும், நவமாதர்களும் திக்குபாலகர்களும் அவரவர்கள் தங்கள் தங்கள் தேவிமார்களுடனே வந்து சேஷையிட்டு அகண்ட ஐஸ்வரிய போகபாக்கியத்தை யநுபவிக்கும்படி ஆசீர்வாதம் பண்ணப்போயினர்கள் பின்பு சகலமான பிராமணர்களுந் தட்சணை தாம்பூலங்கள் கொடுத்தனுப்பிவிட்டு மற்ற பேர்களுக்கெல்லாம் அறுசுவை பதார்த்தங்களுடனே அன்னம்பகிர்ந்து சந்தனபுஷ்ப தாம்பூலங்களும் கொடுத்து வித்துவாமிசர்கள் பாட்டர்கள் புகழ்ந்து தேவதாசிகள் நாட்டியம்பண்ண சகல சம்பிரமத்துடனே இருவரும் சந்தோஷத்தையடைந்து பின்புஅந்தப்புரத்திற்கு சென்று மதனசாத்திரவிதி பிசகாமல்கூடி இன்பத்தை யனுபவித்து சுகித்திருக்குங்காலத்தில் ஒருநாள் புரூரவச்சக்கிரவர்த்தி தன் மனையாளாகிய செயப்பிரதையை பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிருர்.

கேளும்பெண்ணே! நாமிவ்விடத்திற்கு வந்துநெடுநாளாச்சுது நம்முடைய இராச்சிய மெவ்விதமாக இருக்கின்றதோ தெரியவராது நகரத்திற்குச் செல்லவேணுமென்கிற கியாபகம் உனக்குச் சற்ருகிலும் நினைவுபிறக்கவில்லையே நம்முடைய தேசம் என்னபாடு படுகின்றதோ பிரஜைகள் என்ன விசாரப்படுகிருர்களோ தெரியாது எத்தனை காலமானுலும் நம்முடைய பட்டணத்தை விட்டு இவ்விடத்திலே இருக்கலாமா ஆகையால் நாம் இனி இங்கேயிருக்கக்கூடாது நீபோய் உங்கள் தாய் தகப்பனுக்கு இக்காரியங்களை தெரிவித்து அவர்கையில் சந்தோஷமாகச் சிலவுபெற்றுக்கொண்டுவந்தால் பட்டணத்துக்குப் போவோமென்றுசொன்னவுடனே செயப்

பிரதைகேட்டு எழுந்திருந்து தெண்டனிட்டு தேவரீர் கட்டளையின்படியே என் தாய் தகப்பனிடத்திற் செலவு பெற்றுக்கொண்டு நம்முடைய தேசத்திற்கு நாம் போக வேண்டியதே யல்லாமல் அந்நிய தேசத்திலிருப்பது தருமமல்ல இப்போதே நான்போய்ச் செலவு பெற்றுக் கொண்டு வருகிறேனென்று சொல்லிவிட்டு ஜெயப்பிரதையானவள் தன்தாயாரண்டைக்குப்போய் அவளுக்குத் தயவுவரும்படிக்கு கொஞ்சின வார்த்தைகளாகப் பேசிய பக்தியுடனே சேவித்து சொல்லுகிருள்.

அம்மா! இவ்வுலகத்திலே பெண்ணுகப் பிறந்தால் பிறந்த வீடு சொந்தமில்லையென்ற வார்த்தையானது இன்றைய தினந்தான் தெரியவந்தது அது எப்படி என்ருல் என் நாயகன் பட்டணத்திற்குப் போகவேணு மென்று உங்களிடத்திற் செலவு பெற்றுக்கொண்டு வரச்சொல்லி என்னையனுப்பிவைத்தாரென்று குளிர்ந்த வசனமாகச் சொல்லி இரண்டு கண்களிலேயும் முத்துக்கள் உதிர்ந்தாப்போல நீர்சொரிய துக்கித்துச் சொன்ன குமாரத்தியைப் பார்த்து தாயானவள் கண்களிலேயும் நீர்சொரியத் துக்கித்துச் சொல்லுகிருள் அம்மா! மகளே! என்கட்டிக் கருணைக்கடலே! என்தாயே! இன்றைக்கு என்னைப் பிரிந்துபோகும்படி யாச்சுதே நான் பட்டணத்திற்கு போய் வருகிறேனென்று சொல்லுகிறையே உன்னை விட்டு அரை நிமிஷமாகிலும் பிரிந்திருக்கமாட்டேன் இதற்கெப்படி யென்று புத்திரசோபம் சகிக்கமாட்டாமல் அடியுடனேவெட்டிச்சாய்த்த மரம் போலே நிலத்திலே தொப்பென்று விழுந்து மூர்ச்சை யடைந்தாள் செயப்பிரதையும் தன் தாயைப் பார்த்து விசனத்தைப் பொருக்கமாட்டாமல் தானும் மூர்ச்சையாய்விழுந்து விட்டனள். அதைப் பக்கத்திலிருந்த பாங்கியர்கள்செய்த சயித்திய உபசாரத்தினுலே இருவருக்கும் மூர்ச்சைதெளிந் தெழுந்திருந்து உட்கார்ந்துக்கொண்டு விசனப்படுகிறதைப் பாங்கியர்கள் கண்டு அவர்களுக்கு மனம்பொறுக்க மாட்டாமல் பரிதாபப் பட்டுக்கொண் டிருக்கச் சோமதத்த மகாராஜர் அவ்விடத்திற்குவந்து அவர்களிரண்டுபேரும் துக்கப் படுகிறதைப் பார்த்து தானும் சற்றே புத்திகலங்கி

விசாரப்பட்டு உடனே தன்மனதைத் தானே ஒருவாராகத் தேற்றிக்கொண்டு தன்குமாரத்தியையும் பெண்சாதியைத் தேற்றி அவர்கள் சோபத்தைநீக்கிச் சந்தோஷப்படுத்தி பின்பு மருமகனுன சக்ரவர்த்தியாகிய புரூரவச் சக்கிரவர்த்தியை யழைப்பித்து அவருக்குத் தகுந்த மரியாதைகள்பண்ணித் தன் கனகவஸ்துவாகனுதிகளும்கொடுத்து ரதகஜதுரகபதாதி சதுரங்கசேனைகளும் தண்டிகை முதலான வஸ்துக்களெல்லாம் குறைவில்லாமல் வெகுமானமாகக் கொடுத்துத் தன் குமாரத்திக்கும் நவரத்தின மயமான ஆபரணங்களும் தங்கமயமான வஸ்திரங்களும் பின்னையுமனேக வரிசைகள் சீதனமாகக் கொடுத்துச் சோமதத்த மகாராஜன் தன் குமாரத்தியைப் பார்த்து அம்மா! நீ ஐம்பத்தாறு தேசராஜாக்களுக்கும் அதிபதியான புரூரவச் சக்கிரவர்த்தியுனக்குப் புருஷனுகக் கிடைத்தார் நாங்களுன்னை தபசு பண்ணிப் பெற்றதினுல் ஐம்பத்தாறு தேசத்தரசர்களையுங்கண்டோம் மகா கீர்த்தியையும் படைத்தோம் எத்தனை காலமானுலும் நீயும் தாய்வீட்டிலேதானே யிருந்தால் தருமமல்லவம்மா நீ உன் மாமியார் வீட்டிற்குப் போகிறதேநலம். அடிக்கடி நான் விசாரணை செய்து கொண்டு வருகிறேனென்று சோமதத்த மகாராசா சொல்லிவிட்டுத் தன் குமாரத்தியாகிய ஜெயப்பிரதையைத் தங்கப்பால்லக்கின் மீதேற்றிவைத்துத் தன் மருமகனுகிய சக்கிரவர்த்தியை நவரத்தினமிட்டிழைத்த இரதத்தின்மேலேற்றித் தானும் தன்சேனைகளும் ரதகஜ துரகபதாதிகளுடனே பட்டணத்தைவிட்டு வெளிப்பட்டுச் சகள மேளவாத்தியங்கள் முழங்க பிராமணர்க ளாசீர்வாதம்பண்ண வெகு ஆடம்பரத்துடனே சிறிதுதூரம் வந்து ஓ ராஜேந்திரா சகலலோக துரந்தரா பஞ்சாட்சரகோடி பூமண்டலத்தை பரிபாலனம் பண்ணப்பட்ட சக்கிரவர்த்தியே என்று கொண்டாடிப் பலவிதங்களாகத் தன் குமாரத்தியைக் குறித்துச் சொல்லித் தானும் தன் குமாரனும் அவர்களிடத்தில் தாங்களும் செலவு பெற்றுக்கொண்டு திரும்பினுர்கள்.

பின்பு சக்ரவர்த்தியும் ஜெயப்பிரதையுடனே சகல சேனைகளும் புடைசூழ்ந்துவரச் சிறிதுதூரஞ் சென்ற

பின்பு தண்டிகையிறக்கி பெண்ணைப் பாங்கிமாருடனே கூட தன் ரதத்தின்பேரில் ஏற்றிக்கொண்டு இருவரும் தாம்பூல மணிந்து சந்தோஷமாகச் சகல மேளவாத்தி யங்களும் முழங்க வெகு உற்சாகத்துடனே காடுமேடு கள் ஆறுகள் மலைகள் செடிகள் பட்டணங்கள் முத லானதுகளை யெல்லாம் கடந்து இந்திரபுரத்திற்குச் சமீபத்தில் வந்து தண்டுவிட்டிறங்கி மந்திரிகளுக்குத் தான் வந்த சாமாச்சாரங்களைச்சொல்லி யனுப்பிவித்தார் அதுகேட்டு மந்திரி பிரதானிகள் சந்தோஷப்பட்டு பட்டணமெங்கும் வேடிக்கையா யலங்காரஞ் செய்து தங்கத்தட்டில் பழங்களும் தாம்பூலங்கள் கெந்தாட் சதைகள் இதுமுதலான வஸ்துக்கள் காணிக்கையாக எடுத்துக்கொண்டு மெளவாத்தியத் தொனியுடனே பட்டணத்தைவிட்டு புறப்பட்டுவந்து புரூரவச் சக் கிரவர்த்தியைக் கண்டு நமஸ்காரங்களைச் செய்து கைகட்டிக்கொண்டு நின்றார்கள்.

அப்போது சக்கிரவர்த்தியாகிய புரூரவச் சக்கிர வர்த்தி சந்தோஷத்துடனே மந்திரி முதலான பேர் களை ஆதரணைபண்ணி அவர்கள் கொண்டுவந்த வஸ்துக்களை யெல்லாம் பிராமணர்களுக்குக் கொடு த்துவிட்டு அவர்களுடனேகூடச் சக்கிரவர்த்தி சகல சம்பிரமத்துடனே பட்டணத்தில் நல்ல சுபமுகூர் த்தத்தில் பிரவேசித்து வீதிகளில் அலங்காரமாய்ப் புறப்பட்டு வருகிறபோது அந்தப் பட்டணத்தில் பொற்கோபுரங்களும் பொன்னுப்பரிகைகளும் பொற் கோட்டைகளும் நவரத்தினங்களும் தங்கத்தினலே கட்டினவீதிகளும் நவரத்தின மயமாயிருக்கிற மாட மாளிகை கூடகோபுரங்களும் பொற்பிரகாசமான பிர காசங்களும் அநேக விந்தையான வேடிக்கைகளை எல்லாம் புரூரவச் சக்கிரவர்த்தி ஜெயப்பிரதைக்குக் காண்பித்துவரும்போது பட்டணத்து ஜெனங்களெல் லாம் கும்பு கும்பலாய்க் கூடிக்கொண்டு கர்ப்பூர விளக்குகளும் ஆலாத்திகளும் காட்டப் பிராமணஸ் திரீகள் கெந்தாட்சதைக ளிரைக்கப் பிராமணர்க ளெச்சரிக்கை சொல்லி யவருடைய பராக்கிரமங்

களைக் கொண்டாட இருபக்கத்திலும் இராஜகூட்டங்கள் நெருங்கிவர மங்களஸ்திரீகள் புஷ்பசேஷைகளிறைக்க பிராமணர் க்ஷத்திரியர் வைசியர் சூத்திரர் முதலான பேர்களும் முத்துச் சேஷைகள் இறைக்கச் சகல ஜெனங்களும் ஆனந்தமாய் வேடிக்கைப் பார்க்க புண்ணிய ஸ்திரீகளெல்லாம் முத்தாலாத்தி பவளாலாத்தி நவரத்தினத்தாலாத்திகள் யெடுக்க மகா உற்சாகத்துடனே புரூரவச் சக்கரவர்த்தி இந்திரபுரத்தைப் பிரதட்சணம்பண்ணித்தானுந் தன்பெண்சாதியும் அரண்மனைப் போகப் புண்ணியஸ்திரீகள் சோபனம் பாடப் பிராமணர்களுக்கும் வித்வாம்சருக்கும் மந்திரிகளுக்கும் பிரதானிகளுக்கும், மற்றுமுள்ள சேவகர்களுக்கும் அபரிமிதமான வெகுமானங்கள் கொடுத்து சகல சம்பிரமத்துடனே வேடிக்கையாயிருந்தார்கள்.

பின்பு ஜெயப்பிரதை தன் நாயகன் கட்டிவைத்த அரண்மனை யந்தப் புரங்களை நன்றாகப் பார்த்துத் தன் மனிதரை விட்டுப் பிரிந்து வந்தும், நினையாமல் வெகுநாள் பழகினவளைப்போல்சந்தோஷத்துடனே தானும் தன் நாயகனும் கூடிச் சுகத்தை யடைந்திருந்தார்கள். ஒருவருக்கொருவர், பிரியா விடையாய்ப் பிராணன் ஒன்று பொருந்தி கண்க ளிரண்டுமாக ஒரு மனதாய்க் கலந்து தங்களுக்கு யிச்சையானபடி கேள்வி விலாசமாகப் புட்பவனங்களிலேயும் மேடைகளிலேயும் மன்மத கேள்வி விலாசங்களை நடத்திக்கொண்டுதரும நீதி தவறாமல் செங்கோல் செலுத்தி உலகமெங்குந் தன்னைக் கொண்டாடத் தக்கதாக அரசாட்சி செய்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

கேட்டீரோ தருமநந்தனை இதுவரைக்கும் நடந்தவற்றைச் சொன்னேன் இனி நடக்கப்போகிறதைச் சொலுகிறேன் கேளும் இப்படி சகல சம்பிரமத்துடனே அரசாட்சி செய்துக்கொண்டிருக்கிற புரூரவச் சக்கரவர்த்தியைச் சனீஸ்வர பகவானார் துக்கப்படுத்துகிற நிமித்தியம் பார்த்துச் சனீஸ்வரபகவான் பிராமண வேடமாக வந்து ஆசீர்வாதஞ் செய்யப் புரூரவச் சக்கரவர்த்தி அந்தப் பிராமணனுக்கு நமஸ்காரங்கள் செய்து பொற்பீடமளித்து வுட்காரச் சொல்லி நீர் எந்த தேசம்

எங்கே வந்தீரென்று வினவ அந்தப் பிராமணன் சக்கர வர்த்தியே நான் சூரிய பகவான் குமாரன் என்பேர் சனீ ஸ்வரன் உம்மண்டைக்குக் கொஞ்சம் காரியார்த்த மாய் வந்தேன் இந்தப் பிராமண னென்னத்தைக் கேட்கப் போகிருனே வென்று சிந்திக்க வேண்டாம் என விசே ஷமும் உடனே சொல்லுகிறேன் கேளுமே அதென்ன வென்ருல் தேவர்கள் யக்ஷர்கள் கின்னரர்கள் மனிதர் கள் முதலானவர் என்பேர் சொன்னுல் நடுநடுங்குவார் கள் அவர்களுடைய மதங்களை யெல்லாம் என்னுடைய மாய்கையினுலே யடக்குவேன் இப்படி சகலலோகத்தார் களையும் நடுங்கப் பண்ணிவைக்கிறவன் சாயாதேவிக் கும் சூரிய பகவானுக்கும் பிறந்தவன் நான் சகல ஜெய மும் கொணடவன் அனேகங் கீர்த்தியுள்ளவன் என்னை யுத்தமரான பெரியோர்கள் மிகவும் கொண்டாடுவார்க ளானபடியினுலே யும்மண்டைக்கு வந்தேன் உம்மிடத் தில் வருகிறதற்கு இளமை நல்லதோ முதுமை நல் லதோ உனக்குச் சம்மதியான காலத்தைச் சொல்லுமெ ன்று கேட்டதற்கு புரூரவச் சக்கிரவர்த்தி வாருமையா சனீஸ்வரரே முதுமையான காலத்திலே யும்முடைய காலம்வந்து கூடினுல் உமது இடுக்கங்கள் பொறுக்கப் போகாது ஆகையால் இளமையிலேதானே யும்முடைய கண்காட்சியைக் காட்டி எப்படியாகிலும் யென்னை இர ட்சிக்கிற கடமை உமக்கேயல்லாமல் மற்ருெருவருக்குண் டோ வென்று பலவாருகத் தோத்திரஞ் செய்ய சனீஸ் வரன் நல்லது நீர் சொன்னபடியே நாம் வருகிருேமெ ன்று சிலவு பெற்றுக் கொண்டு அந்தரத்தானமாய்ப் போய்விட்டார்.

சிலதுகாலத்திற்குப் பின்பு சனீஸ்வர பகவானுன வர் இந்தப்புரூரவச் சக்கிரவர்த்தியை நாம் சொற்ப அரசரென்றெண்ணி யவரிடத்திற் செல்ல அப்போதவ ரைப் பார்க்குமளவில் இவ்வுலகத்திலிருக்கின்ற அரசர் களுக்கெல்லாம் மேன்மையான சனீஸ்வரனுகவும் தரு மசொரூபனுகவும் சிவபூசை ஆசாரம் நீதிமார்க்கங்களி லும் தயைதாட்சண்யங்களிளும் துஷ்டானுக்கிரக சிஷ் டபரிபாலனங்களிலும் குறைவில்லாமல் செங்கோல் நடத்தி வருகின்ற சக்கிரேஸ்வரனை நாம் எவ்விதத்தில்

பிடிக்கலாமென்று மகாதுயரத்துடன் சமயம்பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

கேட்டீரோ தருமநந்தனு இப்படிச் சனீஸ்வரபகவான் சமயம்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிற காலத்தில் புரூரவச் சக்கரவர்த்திக்குத் தெய்வ கடாட்சத்தில் ஜெயப்பிரதை வயிற்றில் இரண்டு புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். அப்புத்திரர்கள் பிறந்தவுடனே சந்தோஷமாகப் பூதானம் கோதானம் கன்னிகாதானம் எல்லா தானங்களும் சந்தோஷமாகக் கொடுத்துவிட்டுச் சுகசீவியாய் இராச்சியபரிபாலனஞ் செய்துக்கொண்டிருக்கிறபோது தலைதியைத் தள்ளக்கூடாத படியினுலே பயிர்களை மிருகங்கள்வந்து அழித்துப்போய் விடுகிறதாய்க் குடிகள்முறையிட அப்போது ஒரு சீவ இம்சையும் சொர்ப்பனத்திலேயும் நினைக்காம லிருக்கிற சக்கரவர்த்தியானவர் காட்டுக்கு வேட்டைமார்க்கம் போகவேணுமென்று நினைவுபிறந்து மந்திரிப் பிரதானிகளுடனே கூட இரதாரூடராய் வேட்டைக்காரர்களை யழைத்துக்கொண்டு ஜெயப்பிரதையையும் இரதத்தின்பேரி லேற்றிக் கொண்டு ரதகஜதுரகபதாதிகள் சூழ்ந்துவரச் சகல ஜெனங்களும் வேடிக்கையாகப் பிரயாணப்பட்டு பேரிகை முழக்கத்துடனே காட்டிற் சென்று வேட்டையாட உத்திரவுகொடுத்தார்.

அவர்கள் அப்படியே வேட்டைக்காரர்கள் வேட்டையாடி அனேக மிருகங்களைக் கொன்றுவிட்டோம் இனியெங்களால் முடியாதையாவென்று விண்ணப்பஞ் செய்ய சக்கரவர்த்தி யானவர் இம்சை செய்யலாகாதென் றிருந்தனர். வேட்டைக்காரருடனே கூடத் தானும் வேட்டையாடிக் குடிகளுக்கோர் துன்பமும் வரவொட்டாமல் பாதுகார்த்து இரட்சித்து வருங் காலத்தில் ஒருநாள் சனீஸ்வரபகவான் மாயையினுல் மறுமண்டலத்தரசர்க ளிருவருடைய இராச்சியத்தை நாமெல்லோருமாகக் கோட்டையை வளைத்துக்கொள்வோம் இவர் நம்முடனே கூட்டத்திற்கு வருகிறதும் வராததும் பார்ப்போமென்று மறுமண்டலத்தார்கள் யாவருங்கூடிக்கொண்டு இந்திர புரத்திற்குப் பதிங் காதவழிக் கப்புரத்திலே சுற்றிலு முற்றிகைபோட்டுக்

கொண்ட சமாச்சாரம் தூதுவர்களால் மந்திரிக்குத் தெரிந்தது மந்திரியானவர் இது ஏதோ விபரீதகால மாக இருக்கிறதென்று ஆலோசனைசெய்து நம்மு டைய அரசனாகிய புரூரவச் சக்கரவர்த்திக்கு ஆணை ஆக்கினைக் குட்பட்டுப் பகுதிபணம் கட்டுகிற அரசர் கள் இப்போது நமது நகரத்திற்கு வந்து வளைத்த தற்குக் காரணமென்னமோ தெரியவில்லை ஆகையால் நாமிதுகளை நம்முடைய அரசனுக்குத் தெரிவித்துச் செய்யவேண்டியதென்று தூதுவரையழைத்து இந்தச் சமாச்சாரத்தை நம்முடைய அரசனுக்குச் சொல்லி வாருங்களென்று கட்டளையிட தூதுவர்கள் போய் அரசன் சமுகத்தைக் கண்டு மறுமண்டலத்தரசர்களிப் போதிந்தஇந்திரபுரத்திற்குப் பதிங்காதவழிக்குப் புரத் திலே சுற்றிலும் வந்து வளைத்திருக்கிறார்க ளென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய அதைக்கேட்டு குலுங்க நகைத் துப் புரூரவச்சக்கரவர்த்தி நம்மை வினைவந்து சூழ்ந் ததற்குச் சந்தேகமில்லையென்று எண்ணிக்கொண்டு நல் லது எல்லாம் நாளையதினம் சொல்லுகிறேமென்று தூதரை யனுப்பிவிட்டுத் தான் அந்தப் புரத்திற்குப் போய்விட்டார்.

பின்பு மனைவியுந் தானுமாகக் கூடி விளையாடிக் கொண்டிருக்கையில் மனைவியானவள் புருஷனைப் பார்த்துச் சக்கிரேஸ்வரனே நீர் விளையாட்டைவிட்டு ஆலோசனை பண்ணுகிற தென்னென்று வினவ சக்கர வர்த்தி சொல்லுகிறார் வாரும் பெண்ணே குறள் 'சூழ்ச்சிமுடிவு துணிவெய்தத் துணிவு, தாழ்ச்சியுட் டங்குற் றீது' என்று தியானஞ் செய்துகொண்டு வினையானது நம்மை வந்து சூழ்ந்துகொண்டால் அந்தவினை தீரு கிறவரைக்கும் நாமென்ன உபாயம் பண்ணினாலும் தாழ்ச்சியானகாலந் தாழ்வு படுத்துமேயல்லாமல் சவுக்கி யத்தை யடையப்போகிறதில்லை வினை தீருகிறபோது ஆதித்தனைக்கண்ட பனிபோலவுந் தீராதபோது இரு வினைப்போலவு மிருளுக்குப் பந்தம் பிடித்தாலிருள் நீங்குமோ ஆதித்தனுதயமான பிறகு இருள் நிற்குமோ இதுவெல்லாம் வினைக்கேது வல்லவோ அதெப்படி யென்றால் இந்நாள் வரைக்கும் நாமொரு தேவன்

போலவும் மற்ற அரசர்களெல்லாம் நம்மைத் தொழுப வர்கள் போலுமிருக்க இப்போதவர்கள் வதைக்க இச் சைகொண்டார்கள் அது நம்மைச் சூழ்ந்து வினையா னது அவர்களைப் பகைக்கச் செய்ததினால் நமக்கு வெற் றிகொடுக்கமாட்டாது நல்வினையான காலத்திலே யாவ ரும் பகைப்பவரே நமக்கு தீவினையானதாகையாலடுத்தி ருந்த அரசர்களே பகையானார்கள் குறள் 'என்பதைய ன்ன சிறுமைத்தேயாயினு முட்பகை யுள்ளதாங் கேடு, என்றதுபோல எல்லா மருமங்களுமறிந்த அரசர்க ளிப் போது நம்மை ஒருபொருட்டாக யெண்ணாமல் நகர த்தை வளைத்துக்கொண்டபோதே பொல்லாத வினையா னது அவர்களை பகைக்கச் செய்ததேயல்லாமல் அவர்க ளிச்சையாகச் செய்ததல்ல. ஆகையால் நம்முடைய இரத கெஜ துரகபதாதிகளை வீணில் மாளக்கொடுப்பது தகு தியல்ல அவர் இப்படி மடிந்தகாலத்தினும் நமக்கு வெற்றிகொடுக்கமாட்டாது அது எப்படியெனில் இரா வணனுக்கு வினைவந்து சூழ்ந்தபடியால் இரண்டாயிரம் வெள்ளம் சேனை இராட்சதர்கள் படைத்துணையாக விரு ந்து அவர்களைச் செயம்பண்ண சத்தி யற்றவனாய் மடிந் துபோனான் அவனுக்கு வினையில்லாத காலத்தில் தேவ ர்களும் எதிர்நிற்க மாட்டாமற் போனார்கள் அப்படிக் கல்லவா தேவியென்று சக்கரவர்த்தி சொல்லிவிட்டு நித்திரை செய்து விட்டார் சிலநேரஞ் சென்று நித்தி ரைத் தெளிந்து எழுந்திருந்து தன் மனவியைப் பார்த் துச் சொல்லுகிறார் கேளும் பெண்ணே நாம் வேட்டை க்குப் போனதாகவும் அவ்விடத்திலே ஒரு மானுங்கலை யும் இரண்டுகுட்டிகளையும் கண்ணினாலே கண்டதாகவும் அந்தக் கலையை நாய் தொடர்ந்து துரத்தினதாகவும் மானுங் குட்டிகளும் போனவிடந் தெரியாமற் போன தாதவும் கலையைமுன்னங்காலை நாய் பிடித்ததாகவும் பின்னை ஒரு மான் வந்து கலையுடனே கூடி மேய்ந்த தாகவும் அந்தக் கலைக் கொருகுறை இல்லாமலிருந்த தாகவும் முன்னோடிப்போன மானுங்குட்டிகளும்வந்து சேர்ந்ததாகவும்இரண்டுகுட்டிகளுமந்தக்கலையுங்கூடிக்கா ட்டிலேதனது இனத்துடன்கூடிவாழ்ந்ததாகவும் இப்ப டிக்கெல்லாம்நான்கனவு கண்டேனென்று சக்கரவர்த்தி

சொல்ல தேவியானவள் கேட்டு மன வருத்தத்துக் குள்ளாகித் துயரத்துடனிருக்கையில் புரூர்வச்சகரவர்த்தியானவர் தன் மனைவியைப் பார்த்து பெண்ணே ஏன் வருத்தப் படுகிறாய் எலி அழுதால் பூனைவிடுமோ வந்த விபத்தெல்லாம் அனுபவிக்கத் தானே வேண்டும் ஆகையால் நீ கற்பு நிலை தவறாமலிருந்தால் எத்தனை விபத்து வந்தபோதிலும் என்னசெய்யப் போகுது.

இன்பத்து ளின்பம் பயக்கு மிகலென்னுந்
துன்பத்துட் டுன்பங் கெடின். (குறள்)

என்பதுபோல இப்போதுவந்திருக்கிறதுன்பத்திற்கு ஐசுவரியமென்கிற துன்பத்தைக்கொடுத்தா லின்பமென்றெண்ணிக்கொள்ளவேணும் அவரவர் வினையை அவரவ ரனுபவிக்கத்தான் வேண்டுமென்று சொல்லிவிட்டு எழுந்திருந்து ஸ்நானஞ்செய்து சிவபூசை முதலான தேவாராதனைகளை முடித்துக்கொண்டு கொலுச்சிங்காரமாய் நவரத்தின மிழைத்த கிரீடமும் வாகுவலயமுந் தரித்துக்கொண்டு புரூரவச் சக்கிரவர்த்தியானவர் தன் கொலுமண்டபத்தில் ஒற்றைக்குடை நிழற்ற உபயவெண் சாமரம்வீசச் சிங்காதனத்திலே வந்து உட்கார்ந்து கொலுவீற்றிருக்கின்ற வேளையில் மந்திரிமுதலானவர்கள் வந்து அரசனுடைய முகத்தைக் கண்டு அவரவர்கள் செய்யுந் தொழில்களை செய்துக்கொண்டு வருகிற தருணத்தில் சக்கிரவர்த்தியான புரூரவச்சக்கிரவர்த்தி தன்னருகிலிருக்கின்ற மந்திரியைப்பார்த்து நம்முடைய ராணுக்களுக்கெல்லாம் முன் சம்பளமும் கொடுத்துவிட்டுச் சிறையி லிருக்கப்பட்டவர்களுக்கும் பொக்கிஷத்தைத் திறந்துக் கொடுக்கும்படி கட்டளையிட அப்படியே மந்திரியானவர் சக்கிரவர்த்தியுடையக் கட்டளைப்பிரகாரஞ் சகல ஜனங்களுக்குங்கொடுத்ததுமல்லாமற் பறையறைவித்து வந்து கேட்டபேருக்கு அபரிமிதமாய் ஓர் குறைவில்லாமல் நடத்திவருகையில் இந்தச் சமாச்சாரத்தை அந்தப்புரத்தைச்சுற்றி வளைத்துக்கொண்டிருக்கிற அரசர்களெல்லாருங் கேட்டு திடுக்கிட்டு இதற்கென்ன செய்குவோம் எல்லோரும் நாளையத்தினம் சக்கரவர்த்திக்குச் சந்தோஷமாகும்படி காணிக்கை கொண்டுபோய் வைத்துச் சமாதானஞ் செய்துகொள்ளுவோ மில்லா

விட்டால் தெய்வலோகத்தைக் கார்த்த சக்கிரேஸ்வர சனுக்கு நாமொரு எதிரோவென்று ஆலோசனை பண்ணிக்கொண் டிருந்தார்கள் அப்படியிருக்க அன்று இராத்திரி சனீஸ்வரபகவானுடைய மாய்கையினுல் சக்கிரவர்த்தி,

எண்ணித் துணிக கருமந் துணிந்தபி
னெண்ணுவ மென்ப திழுக்கு. (குறள்)

என்றதுபோல எண்ணிக்கொண்டு தன்னுடைய தேவியைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்வாரும் பெண்ணே இந்த ஐஸ்வரியத்தின்பேரில் மறுமண்டலத் தரசர்கள் இச்சைகொண்டு கோட்டையைச்சுற்றி வளைத்திருக்கிறார்கள் ஆகையாலிந்த ஐசுவரியத்தைவிட்டு அகன்று போகவே ஞும்மைக்கும் ஐசுவர்யம் வரும்போதுதானே வரும் அதற்கிப்போது இராக்காலம் வந்தது நாமிந்த நகரத்தைவிட்டுப் போகவேணுமென்று சக்கரவர்த்தி சொல்ல ஜெயப்பிரதையானவள் நீர்மகத்தாகிய கீர்த்தியைப் பெற்ற சக்ரேஸ்வரனுகிய உம்முடைய திருவுளத்திற் கேற்படி நடக்கிறேனென்று சொன்ன தேவியைப்பார்த்து சந்தோஷப்பட்டு இருவரும் ஆடையாபரணங்களைக்கழட்டி வைத்துப்போட்டு ஒரு பழங் கந்தையை தரித்துக்கொண்டு இரண்டு பிள்ளைகளையும் பேருக்கொரு குழந்தையாக வெடுத்துக்கொண்டு அரண்மனையைவிட்டுப் புறப்பட்டு குதிரைக்குப் புல் கொண்டு வந்தார்கள் பிறகே தொடர்ந்து தன் நகரத்தை விட்டு மறுதேசம் போகையிலே வழியில் சக்கரவர்த்தியானவர் நாம் தப்பிவந்தோம் இன்னஞ்சிலநேரஞ் சென்று வந்தால் தலையாரிகள் விசாரிப்பார்கள் அதற்கு முன்னமே வந்துவிட்டோமென்று பேசிக்கொண்டு நடக்கையில் சனீஸ்வரபகவானுனவர் ஒரு பிராமணனுக தனியே போகிறவன்போல வந்து நீங்களார் எங்கே போகிறீர்களென்று கேட்கப் புரூரவச் சக்கரவர்த்தி நாங்கள் பரதேசிகள் பிழைக்கவந்த விடத்திலே கலகமென்று சொன்னபடியால் மறு பட்டணத்திலேயாவது போய் பிழைக்கலாமென்று புறப்பட்டோமையா வென்றூர்கள் அதற்கு சனீஸ்வரபகவானுகிய பிராமணன் ஐயோ இந்தச் சிறு குழந்தைகளை யெடுக்கமாட்டாமற்

போகிறீர்களேயென்று பச்சாதாபப்பட்டுத் தானொரு குழந்தையை வாங்கிக்கொண்டு நீங்கள் காட்டில் நடக்க மாட்டீர்க ளாகையால் நீங்கள் என்பிறகே நடப்பீர்க ளாகில் இந்தக் காடுமலையுங் கடக்கக் கொண்டுபோய் விடுகிறேன் என்பிறகே தொடர்ந்து வாருங்களென்று பிராமணன் கூறச் சக்கரவர்த்தி நமக்கு நல்ல துணை கிடைத்ததென்று அந்த பிராமணன்பிறகே தொடர்ந்து போக அந்த பிராமணன் அநேகதூரம் காடு மலைகள் ஆறுகள் கடந்து ஓர் பட்டணத்தைக்காண்பித்து நீங் கள்போய் பிழையுங்களென்று தன் கையிலிருந்த குழந் தையை அவர்கள் கையிற் கொடுத்துவிட்டுப் பிராமண ணுகிய சனீஸ்பிரபகவான் போய்விட்டார்.

பின்பு சற்றுநேரஞ்சென்று சூரியனுதயமாச்சுது அப்போது புரூரவச் சக்கரவர்த்தியினுடைய கண்ணு க்கு ஒரு குளம் நந்தவனம் சண்பகம் கமுகு அசோகு தேவதாரு சந்தனம் தேக்கு வாழை பலாமரம் முதலான விருட்சங்களும் நிறைந்த தோப்பும் தாமரை நீலோற் பவம் அல்லி முதலான புட்பங்கள் நிறைந்திருக்கப் பட்ட தடாகத்தைக்கண்டு இராத்திரிநடந்துவந்த ஆயா சத்தைத் தீர்த்துக்கொண்டு சற்றுநேரஞ்சென்று ஸ்நா னஞ்செய்து சிவபூசைமுடித்துக்கொண்டு சக்கரவர்த்தி யின்பிள்ளைகளையும் மனைவியையும் பார்த்து இவர்கள் வருத்தப்படுகிற துன்பத்தைப் பார்க்கும்படியாய் விதித் தீரோ சிவசிவாவென்று பஞ்சாட்சரத்தைத் தியானித் துக்கொண்டு யெழுந்திருந்தும் சகாயத்துடன் பேருக் கொரு குழந்தைகளை எடுத்துக்கொண்டு நடக்கிறபோது அவ்விடத்தில் உண்டாகிய அதிசயங்களைத் தேவிக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் காண்பித்து விநோதமாகப் பொழு தைப் போக்கிக்கொண்டு நடக்கிறபோது பாலைநிலமுங் கடந்து நன்னிலயாகிய மருதநிலத்துக்குவருகிறபோது வாழை மஞ்சள் இஞ்சி தேங்கு பலா நிறைந்த செந்நெல் மிகுந்த விளைவுகண்டு இது நல்லநாடிவிடத்திலிருந்து பிழைக்கலாமென்று நடக்கும்போது மத்தியானகாலமா யிற்று. ஒருகாலத்திலும் நடந்தறியாதவர்க ளாகையால் நித்திரை மயக்கமும் நடந்த ஆயாசமும் பசிமிகுதியினுல் நடக்கச் சக்தியற்று வழியிலே விழுந்துவிட்டார்.

அப்பொழுது அந்த இரண்டுபிள்ளைகளும் அழுகிற சப்தத்தை அடுத்த வயலிலே அறுப்பறுக்கவந்த கூலியாளரில் ஆனந்தனென்கிற பெரியவன் அநேகம் பேருக்கு உபகாரியாயிருக்கிறவன் கண்டு ஏதடா வழியொன்றுபோக வழிதப்பிவந்து விழுந்துவிட்டார்கள் சிறு குழந்தைகளாக இரண்டுகுழந்தைகளுடைய சப்தங் கேட்கிறபடியால் ஒருவன் ஓடிப்போய்ப் பார்த்து வெகு ஆயாசமாய் விழுந்து கிடக்கின்றார்களென்று சொல்லக் கேட்டு தங்களுக்கு வந்திருக்கிற சாப்பாட்டை அவர்களுக்குப்போட்டு அவர்கள் ஆயாசந்தீர்ந்தபின்பு நீங்கள் யாரென்று கேட்க நாங்கள் புரூரவச்சக்கரவர்த்தியினுடைய பட்டணத்தில் கணக்கெழுதிக்கொண்டிருந்தோம். அவ்விடத்தில் கலகமானபடியினாலெல்லாம் பறிகொடுத்து இப்படிவந்துவிட்டோமையா வென்றார்கள்.

நல்லது நாங்கள் கூலியாள் எங்களாலியன்றமாத்திரம் அன்னவஸ்திரங் கொடுக்கின்றோம். எங்களுக்குப் பொதுவிலே வருகிற கூலியை ஆள்விகித பங்கிட்டுக் கொடுத்துக்கொண்டு வருகிறோமென்று கூற சக்கரவர்த்தியும் நல்லது அப்படியே செய்கிறேன் என்று சம்மதிக்க அவர்கள் அதற்கு ஒருவஸ்திரம் பொதுவில் ஒருசேலையும்வாங்கி ஒருவீடுங் கட்டிக்கொடுத்து அன்னவஸ்திரத்திற்குக் குறைவில்லாமல் வைத்திருக்கிறகாலத்தில் சக்கரவர்த்தியானவர் சொல்லியது,

கற்பித்தான் போனானோ காக்கக் கடனில்லையோ
வற்பனோ வன்னு யான். (உப்பை)

என்றதுபோல தியானித்துக்கொண்டு இதெல்லாம் ஆண்டவன் செயலல்லாமல் வேறொரு செயலுண்டோ வென்று தேவியுடனே தருமார்த்தகாமமோட்சத் தியல்பும் ஞானப்பிரசங்கமும் பேசிக்கொண்டிருக்க தேவியானவள்,

தெய்வந் தொழாள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யு மழை. (குறள்)

என்பதுபோலவுணர்ந்து நமக்கு பத்தாவே துணையல்லாமல் வேறே தெய்வமில்லையென்று தியானித்துக்

கொண்டு பட்டணத்திலே சகல ஐசுவரியத்துடனேயிருந்துவாழ்கவாழ்விலும் பதின்மடங்கு அதிகமாகத்தானே எண்ணிக்கொண்டு பத்தாவுந்தானும் ஒரே இருதயமாக வந்த பரதேசிகளுக்கும் உள்ளத்துக்குள்ளே குறைவில்லாமற் செய்துக்கொண்டுவருகிற சோமபுரி என்கிற பட்டணத்திலே சோமேசனென்கிற அரசன் நீதிவழுவாமல் அரசாட்சி செய்துக்கொண்டிருக்கிற பட்டணத்தில் நவகோடி நாராயணனென்கிற செட்டியார் என்பவர் ஒருவருண்டு. அவருக்கு முன்னிருந்தசெல்வத்திற்கு இப்போது குறைவுவந்ததென்று,

அறத்தினூஉங் காக்கமு மில்லை யதனை
மறத்தலி னூங்கில்லை கேடு. (குறள்)

என்பதுபோல தருமத்துக்கு மிஞ்சின ஆக்கமும் இல்லை நாம் தருமஞ் செய்யாதிருந்தபடியினால் நமக்கு செல்வத்திற்குக் குறைவுவந்து நேரிட்டதென்று கருதி அப்பட்டணத்தில் இருக்கின்ற சாஸ்திர பண்டிதர்களை அழைப்பித்து தன்மனதிலிருக்கின்ற துயரத்தை யவர்களிடத்தெடுத்தோத அவர்கள் தருமசாஸ்திரங்களைப்பார்த்து செட்டியாரே ஆதுலர்க்குச்சாலை ஒருவர்க்குணவு அறுசமயத்தார்க்குண்டி பசுவுக்குவாயுறை சிறைச்சோறு ஐம்பதின்பண்டநெல்லால் அரவைச்சோறு மகப்பெறுவித்தல் மகப்பால் வார்த்தல் அறவைப் பிணஞ்சுடுதல் அறவைத்துரியம் சுண்ணம் நோய்மருந்து வண்ணார் நாவிதர் கண்ணாடி காதோலை கண்மருந்து தலைக்கெண்ணெய் பெண்போகம் பிறர்துயர்காத்தல் தண்ணீர்ப்பந்தல் மடம் தடம் சோலை ஆவுரிஞ்சுதறி விலங்கிற்குணவு ஏறுவிடுத்தல் விலைகொடுத்துயிர்காத்தல் கன்னிகாதாணம் சிவாலயங்களும் பிர்மாலயங்களும் நந்தவனங்களும் இப்பேர்க்கொத்த தருமங்கள் வழுவாமல் நடத்திவருவீராகில் உம்முடையசெல்வத்திற்கு எப்போதும் ஓர் குறைவும் வரமாட்டாதென்று சொல்லினர். அதுகளைக் கேட்டிருந்த நவகோடி நாராயணனென்கிற செட்டியார் என்பவர் அதுகளிலொன்றாகிலும் குறைவில்லாமற் கட்டி பின்பு திருக்குளங் கட்டிவைக்க வேணுமென்று அப்படிபட்டணத்திலிருக்கின்ற கூலியாளனாகிய ஆனந்

தனென்கிறவன் மனையு மவளைச்சார்ந்தவர்களையு மழை ப்பித்து ஓர் திருக்குளங் கட்டவேண்டும் அதற்கென்ன சொல்லுகிருயென்று கேட்டதற்கு அவர்களில் பெரியவ ணுகிய ஆனந்தனென்கிறவன் ஒப்பிக்கொண்டு குளம் வெட்டிக்கொண்டு வருகையில் செட்டியாரும் அவர்களு க்கு உண்டாகிய கூலி விகிதப்பிரகாரம் அளந்துகொடு க்க அக்கூலியாளர் கணக்கப்பிள்ளைகளுக்கும் ஒருபங்கு கொடுக்க சம்மதித்து கொடுத்துக்கொண்டு வருகையில் சனீஸ்வரருடைய மாய்கையினுலே செட்டியார் புத்தி மயங்கி கூலியாளரைப்பார்த்து இனி நீங்கள் கூலிக்கு வரவேண்டியதில்லை அவரவர்கள் வீட்டுப் பெண்கள் வந்து கூலியை வாங்கிக்கொண்டு போகும்படி திட்டஞ் செய்தார்.

அப்பிரகாரம் அந்தக் கூலியாளர்களுடைய பெண் கள் வந்து கூலியை வாங்கிக் கொள்ளும்போது உங்கள் கணக்கப் பிள்ளையினுடைய பெண்சாதி யாரென்று தர்மசிந்தனையுள்ள செட்டியார் சனீஸ்வரன் மாய்கை யினுல் கேட்க, இவள்தான் என்று வந்த பெண்டுகள் சொன்ஞர்க ளவளைப்பார்த்து இவள்தானே கணக்கப் பிள்ளை பெண்சாதி இவளைப்பார்த்தால் மானிட வடி வாகக்காணவில்லை இவ்வளவுசவுந்தரியமாகியபெண்ணை நாம்கண்டதில்லை இவள் அழகோ மேகம்போன்ற அள கபாரமும் பிறைபோன்ற நெற்றியும் வில்லுக்குச் சமான மான புருவமும் சேற்கண்டையைப்போலொத்த நேத் திரமும் வள்ளைப்போல் காதும் குமிழம்போல் நாசியும் முத்துபோல் பற்களும் பவழத்தையொத்த வதனமும் பூரணச்சந்திரனைப்போலொத்த முகமும் பொற்கிண்ண த்தைப்போல ஸ்தனமும் இவ்விதமானபெண்ணை நான் கண்டதில்லை இவள் தெய்வகன்னிகையோ ஆரோ இப் படிப்பட்ட சவுந்தரியமுள்ள நாயகியை இவள் தாய்தக ப்பன் இந்தக்கணக்கப்பிள்ளைக்கு விவாகஞ்செய்துகொடு த்ததென்ன இந்த கூலிக்காரனுக்கு வாய்க்கப்பட்டு மிகு தியும் வருத்தப்படுகிருள் இவள் நம்மிட உடன்படிக் கைக்கு வருவாளோ வந்தால் ஓர் குறைவுமில்லாமல் காப்பாற்றுவோம் இவள் நம்முடைய உடன்படிக்கை க்கு வராவிட்டால் ஒருவார்த்தை கேட்போம் அதற்

குடன்பட்டாலாச்சு இல்லாவிட்டால் ஒரு தந்திரஞ் சொல்லுவோமென்று யோசித்துக்கொண்டிருந்த மறு நாள் கூலியாளர் பெண்டுகள்வந்து கூலிவாங்க அன்றையதினம் கணக்கப்பிள்ளை பெண்சாதி எங்கேயென்று கேட்டார் அவள் வரவில்லை என்று சொன்னார்கள்.

செட்டியாரவர்களுக்கு கொடுக்கவேண்டியகூலியை யளந்து கொடுத்துவிட்டு கணக்கப்பிள்ளை கூலியை மாத்திரம் உட்கட்டில் வைக்கச் சொல்லி தன் ஊழியக்காரர்களுக்கு கட்டளையிட்டு கணக்கப்பிள்ளை பெண்சாதி கூலிவாங்க வந்தால் உன்கூலியை மாத்திரம் செட்டியார் உட்கட்டில் வைத்துப்போனார் எடுத்துக்கொண்டு போவென்று சொல்லி கதவைச் சாத்திவிடுங்கள் என்று இரகசியமாக சொல்லியிருக்க கூலியாளருடைய பெண்டுகள் அவர்கள் கூலியை மாத்திரம் வாங்கிக்கொண்டு கணக்கப்பிள்ளை பெண்சாதியைப் பார்த்து அம்மா செட்டியார் இன்றைக்கு கூலி போட்டாரே நீ போய் வாங்கிக்கொள்ளவில்லையா வென்று கேட்க அவள் செட்டியார் கூலிகொடுத்தது நானறியேனென்று சொன்னாள். அதை சக்கரவர்த்தியாகிய கணக்கப்பிள்ளை மனைவியைப் பார்த்து நீபோய் அந்தக் கூலியை வாங்கிக்கொண்டு வாவென்று சொன்னபடியால் கணக்கப்பிள்ளை பெண்சாதியாகிய ஜெயபிரதை தனியேபோய் செட்டியார் வீட்டிலே காவலாக விருக்கிற பெயர்களைக்கேட்க அவர்கள் நீ கூலிகொடுக்கும்போது வராமையால் செட்டியார் உட்கட்டில் கூலியளந்துப் போட்டுப்போனார். நீபோய் எடுத்துக்கொள்ளென்று சொல்ல அந்த புண்ணியவான் நம்முடைய கூலியை வெளியே வைத்துவிட்டுப் போகலாகாதாவென்று முதற்கட்டு வாசற்படி கடந்து ஆறை வீட்டு வாசற்படிக் கப்புரம் போனாள். முன்னே செட்டியார் சொல்லியிருந்தபடி யவ்விடத்திலிருந்த வூழியக்காரர்களிரண்டாங்கட்டு வாசற்படி கடந்தபின்பு கதவை சாத்தினார்கள். அந்த சத்தங் கேட்டு உடனே சக்கரவர்த்தியின் தேவி திடுக்கிட்டு நடுநடுங்கி சிவசிவாவென்று அறைவீட்டைப் பார்க்க அவ்விடத்தி லொருவரையும்

காணுமையால் அந்த அறைவீட்டுக் கதவை யடைத்துக்கொண்டு இதேதோ கபடமார்க்கமா யிருக்கின்றது நாம்தனியேவந்து மோசம்போயினேம் வெளியே நில்லாம லறைவீட்டிலே ஏன் புகுந்தோம் நம்முடைய வினையின் செயலென்று சக்கரவர்த்தியையும் பிள்ளைகளையும் வெருக்கி நம்மையும் அறைவீட்டில் அகப்பட்டுக்கொள்ளும்படி நேரிட்டபடியால் இனி நாமென்ன செய்வோமென்று தன்னுடைய பத்தாவை நினைத்துக் கொண்டந்த கூறைவீட்டை பார்க்குமிடத்தில் ஒரு பேழையைக் கண்டு சீக்கிரமா யதிலே புகுந்து மூடிக் கொண்டு இந்தப் பேழை என் பத்தா வந்து தீண்டின காலத்தில் திறக்கவும் மற்றப்படி நீரிலே போட்டாலும் ஆயுதங்களினலே வெட்டினுலும் ஓர் சலனமில்லாம லிருக்கும்படி தன் பத்தாவையே தியானித்துக்கொண்டு நானுண்மையாக என் நாயகனுக்கோர் குறைவில்லாமல் நடந்தது மெய்யாகில் நான்சொன்ன சபதத்துக்கு ஓர் குறைவில்லாமல் நடக்கவேணுமென்று நினைத்து மறுபடியும் நான் பத்தாவைக் காண்கிறவரைக்கும் ஆகாரம் நித்திரை பசியில்லாம லிருக்கவேணுமென சபதமிட்டு பேழையை மூடிக்கொண்டாள்.

நவகோடி நாராயணசெட்டியார் வந்து தன் ஊழியக்காரரை யழைத்து கணக்கப்பிள்ளை பெண்சாதி வந்தவுடனே இரண்டாங்கட்டுக் கதவைச் சாத்தும்படி சொல்லியிருந்தேனே யவளெங்கே யிருக்கிருள் யென்று கேட்க ஐயா! அந்த அறைவீட்டிலே தானே போனுள் அவள் போய் நுழைந்தபிறகு அந்தக்கட்டுக்கதவை சங்கிலி போட்டுக்கொண்டோம் அவளை திரும்பிக் காணுமையா வென்ருர்கள் செட்டியாரும் அவளெங்கே போவாள் நமது அரைவீட்டை பாருங்களென்ருர். அவ்விடத்திலேயுங் காணுமையால் அந்த வீட்டிலிருக்கிற பேழையைப் பார்க்க இதென்ன புதுமையா யிருக்கின்றது பூட்டுமில்லாமல் திறவுகோலுமில்லாமல் திறந்து கிடந்த இந்தப்பேழை திறக்கப்படவில்லையென்ருர்கள்.

இவ்விடத்தில் வந்தவள் திறக்கப்படாமலிருக்க என்ன வுபாயஞ் செய்தாளோ வென்று கோடாலியைக் கொண்டு பிளந்து பாருங்களென்ருர். அவர்களப்படி

கோடாலியாலே வெட்ட கோடாலிவாய் மடிந்ததேயல் லாமல் பேழையின்பேரிலே கோடாலித் தழும்பு படாம லிருக்க அதை செட்டியார் பார்த்து இதென்ன காரண மென்று நானுவிதமான தந்திர வுபாயங்கள் செய்து பார்க்க அதனு லப்பேழையை திறக்கச் சக்தியற்றவனுய் என்ன வுபாயஞ் செய்வோம் கணக்கப்பிள்ளையானவன் தேடிவருவா னவன்வருகிறதற்கு முன்னமே அந்த வீட் டை நெருப்புவைத்து கொளுத்திவிட்டால் தேடிவந்த பேருக்கு கூலிக்காக அந்த அறைவீட்டிற்போனவள் இறந்தாளென்று சொல்வோமென்று யோசித்து அந்த வீட்டைக் கொளுத்த அந்தவீடும் வெந்து அதற்கடுத்த வீடும் வெந்துபோய் பேழைமாத்திரம் வேகாமலிருக்க இதுவரையில் ஒருவருந்தேடி வரவில்லையே ஆகையா லினி என்ன தந்திரஞ் செய்வோமென்று பேழையை எடுத்துவரச் சொல்லி பார்க்க முன்னிருந்த மாசிதீர்ந்து முன்னிலும் பிரகாசமாக யிருப்பதைக்கண்டு செட்டி யானவன் மிகவும் பயந்து கைகால் நடுக்கமுற்று வாய் வறண்டு நாவுலர்ந்து ஒன்று நினைக்க ஒன்றுமுடிந்ததே இனி என்ன செய்வோம் இந்தப் பேழையிலேயே அவ சிய மிருக்கிருள்.

இந்த இராச்சியத்தை யாளுகிற அரசன் கேள்விப் பட்டால் ஆக்கினை செய்வான் விருதாவில் வீட்டை போக்கடித்தது மல்லாமல் பொருள் சேதமாய்போயும் பொல்லாத காலமா யிருக்கிறது என்று இப்பேழைக்கு கருங்கல்லைக் கட்டி சமுத்திரத்தில் ஓர் வில்லங்கமில்லை யென்று நினைத்துக்கொண்டு அந்தமானென்கிற தீவுக் குப் பிரயாணமாக விருக்கிற கப்பலிலே பேழையை ஏற்றி தானுங் கப்பலேறிப்போய் வெகுதூரஞ்சென்று அந்தப் பேழையை கப்பலைவிட்டு தண்ணீரிலே போடு வதற்கு எடுக்கும்போது ஓ ஓ செட்டியாரே என் சமுத்தி ரத்திலே போடுகிறீர் போட்டால் உம்மை விடப் போகிறதில்லை எனக்கொரு நோன்புண்டு அது முடிவ தற்கு ஏழரை வருஷம் செல்லும் அது தெரியாமல் பொல்லாத நினைப்பு நினைத்தீர் நோன்பு முடிகிற வரையில் ஒருவர் முகம் பார்க்கவொண்ணு தாகையால்

இப்படி பிரதிக்கினை செய்துக்கொண்டேன். நோன்பு முடிந்த காலத்திலே பேழை தானே திறக்குமென்று ஜெயப்பிரதை சொல்லவே அதற்கு நவகோடி நாராயணசெட்டியார் நோன்பு முடிய வெகுநாட் செல்லும் அவளுயிருட னிருந்தால் பார்த்துக் கொள்ளுவோம் இல்லாவிட்டால் சமுத்திரத்திலே போட்டு விடுவோமென்று தன்மனதைத்தானே ஒருவாருக திடப்படுத்திக் கொண்டு அந்தமானென்கிற தீவுக்குப்போய் கப்பலை விட்டிறங்கி அக்கரைசேர்ந்து கரைக்கு சமீபத்தில் ஒரு உப்பரிகைக்கட்டி அந்தப் பேழையை வைத்துக்கொண்டு மிக சாக்கிரதையோடு நித்தியம் அந்தப் பேழையினிடத்தில் வந்து சுவாசமுண்டாயிருக்கிறதும் இல்லாததும் பார்த்துக்கொண்டு தன்னுடைய சொந்த வார்த்தை செய்துக்கொண்டிருந்தனரென்றும் ஸ்ரீவேதவியாசர் சொல்ல தருமராஜன் அந்தப் புரூரவச்சக்கரவர்த்தியும் பிள்ளைகளும் எவ்வாருகப்போனுர்கள் என்று கேட்க வேதவியாசர் சொல்லுகிருர் வாராய் குருகுலோத்தமனே! புரூரவச்சக்கரவரத்தியாகிய கணக்கப்பிள்ளை தன் பிள்ளைகளைப் பாதுகாத்துக்கொண்டு அந்த குடிசையில் இருக்கிறவேளையில் கணக்கப்பிள்ளையினுடைய இடதுபக்கத்தில் துடிக்கவும் இவ்விதத் துர்க்குணங்களைக்கண்டு இதென்ன விபரீதமாக விருக்கின்றது.

ஊழியிற் பெருவலி யாவுள மற்ருென்று
சூழினுந் தான்முந் துறும். (குறள்)

என்று தியானித்துக்கொண்டு நம்முடைய நாடு இராச்சியம் முதலானதும் விட்டு இவ்விடத்தில் வந்து கூலியாளருக்கு ஆளானதும் போதாமல் இன்றைக்கு இத்தனை துர்க்குணங்கண்டதினுலே என்ன விபரீதம் விளையப்போகிறதோ கூலிவாங்கப்போனவள் இன்னம் வரவில்லையே நம்மை ஒரு நிமைப்போதாகிலும்விட்டுப் பிரியாதவள் ஒரு ஜாமம்மட்டும் செட்டியார் வீட்டுக்குப் போய் விசாரித்துவருவோமென்று இரண்டு குழந்தைகளையும் இரண்டுதோளிலெடுத்துக்கொண்டு செட்டியார் வீட்டிற்குவந்து அவ்விடத்தில் காவலாக நிற்கின்ற பெயரைக்கேட்குமிடத்தில் அவர்கள் உம்முடையபெண்

சாதிவந்து கூலிகேட்டதற்கு நாங்கள் நீ வராமையால் செட்டியார் உன் கூலியைமாத்திரம் உட்கட்டில்போட்டு வைத்திருக்கிருர் அதை எடுத்துக்கொள்ளென்றுசொன்ேனும் அவளும் அப்படியே இரண்டாங்கட்டிற்குப்போனுள் வீடு தீப்பட்டு வெந்துபோச்சுது அந்த வீட்டில் அவளைக்காணேம் செட்டியார் வீடு வெந்துபோச்சுதென்று வியாகூலப்பட்டுக்கொண்டு அந்தமானென்கிறதீவுக்குப்போய்விட்டார் இதுதான் நாங்கள் அறிந்தது என்ருர்கள் கணக்கப்பிள்ளையாகிய சக்கரவர்த்தித் திகைத்து ஐயையோ! இக்குழந்தைகளை எடுத்துக்கொண்டு போகாமற் போய்விட்டாளே நானெப்படி காப்பாற்றப் போகிறேன் சிவசிவா இதற்கோ நான் சரீரமெடுத்தது,

வெண்பா

இல்லாளகத்திருக்க யில்லாததொன்றில்லை
இல்லாளுமில்லாளே யாமாகில்-இல்லாள்
வலிகிடந்தமாற்ற முறைக்குமேலவ்வில்
புலிகிடந்ததூருய் விடும். (ஔவையார்)

என்று பெரியோர்கள் சொன்னது பொய்யோ இக்குழந்தைகளினுடைய வருத்தத்தால் இறக்கவும் முடியாதென்று மனங்கலங்கி பெண்சாதியையிழந்து வாழ்வதிலும் பெருகிற ஆற்றிலே விழுகிறது நலமென்று கருதிக்கொண்டு ஒருமனதாய் அவ்விடம்விட்டு விழுந்த விடம் சுடுகாடென்று ஒரு காட்டின்வழியே நடந்து போனுர்.

அப்போது சனீஸ்வரபகவான் பிள்ளைகளை பிரிக்க வேண்டுமென்று நினைத்து மின்னலும் இருட்டுமாக யுகாந்தகாலம்போலே வருஷங்கள் பெய்து எங்கும்வெள்ளப்பிரவாகமாய் ஒரு காட்டாறு வரக்கண்டு சக்கரவர்த்தி இருந்திருந்து வருத்தப்படுகிறதிலும் இந்த ஆற்றில் விழுந்து இறப்பதே நலமென்று மிகுதியுங் கிலேசப்பட்டு பிள்ளைகளால் மனதைத்தேற்றிக்கொண்டு ஒரு செடியருகேபோய் ஒரு குழந்தையை கொடியாலே கட்டிப்போட்டு மற்ருெரு குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு ஆற்றை நீஞ்சி அக்கரையேறி அந்தக் குழந்தையை

யங்கொரு செடியருகே கொடியினலே கட்டிவைத்து இக்கரையி லிருக்கிற குழந்தையை எடுக்கவருகிறபோது ஆற்றுஜலம் பெருக்கெடுத்து அரசனை யடித்துக்கொண்டு போகிறபோது ஆற்றில் மிதந்து வருகிற கட்டையைப் பற்றிக்கெகண்டு நானென்ன செய்யப்போகிறேனிந்தவனத்தி லிருக்கின்ற தேவதைகள்தான் என் குழந்தைகளைக் காப்பாற்றவேண்டியது என்னைச்சூழ்ந்த வினையானது என் குழந்தைகளையும் ஒரு கரையிற் சேர்க்கவொட்டாமற் செய்துவிட்டது. சனீஸ்வரன் மாய்கையென்று மகாதுயரத்துடன் சிவசிவா கைலாசவாசா ஆதிநாராயணு என் பிள்ளைகளுங்க ளடைக்கலமென்று வேண்டிக்கொண்டே ஆற்றிலே மிதந்துப்போகையில் தெய்வமென்கிற பட்டணத்து இடையர்கள் கண்டு ஆரோ ஒருவன் ஆற்றிலே மிதந்துபோகிருன். இடையரே வாருங்களென்று தொடர்ந்துபோகும்போது அருகாமையாய் வருகிறதைப் பார்த்து உயிருடனிருக்கிருர் என்று தங்கள் கையிலிருக்கிற துறட்டுக்கோலை நீட்டி அத்துறட்டுக்கோலைப் பிடித்துக்கொண்டு கரையில்வர அவனுக்கு நடுக்கல் தீரும்படியாக அக்கினியைப் போட்டு தெளியச்செய்து அவனைப் பார்த்து நீ யாரென்றுகேட்க கணக்கப்பிள்ளையாகிய சக்ரவர்த்தி சொல்லுகிருர்.

நானெரு யிடையனுக்கு ஆடு மேய்துக்கொண்டிருந்தேன் அதிலே ஆட்டுக்குட்டியும் பிரிந்துபோச்சுது அதைத்தேடி வருகிறவழியிலே ஆற்றுவெள்ளத்தி லகப்பட்டேனென்றுகூற இடையருமிவன் நல்லவனென்று உணர்ந்து அருகேவைத்துக்கொண்டு உன்பெயரென்னவென்று கேட்க என்பெயர் ஆனந்தகோனென்ருர். இடையரும் மகாசந்தோஷப்பட்டு ஆடாவது குட்டியாவது மேய்த்தால் வயிற்றுக்கு அன்னங் கொடுக்கிருேமுனக்கு சம்மதியாவென்றுகேட்டார்கள். நல்லதென்று சம்மதித்து அவர்கள் ஒரு கம்பிளியுங்கொடுத்துத் தங்களுக்குவந்த அன்னத்தில் கொஞ்சம் பகுந்து அப்பா நீ ஆட்டின் பிறகே திரியமாட்டாய் குட்டிகளை மேய்த்துக்கொண்டுவந்து தொழுவத்தில் அடைத்து அருகே சயனித்துக்கொண்டிருவென்று கூற அப்படியே நல்ல

தென்று குட்டிகளை மேய்த்துக்கொண்டு இடையர்கொடுத்த அன்னத்தைப் புசிந்து,

"காலங் கருதி யிருப்பர் கலங்காது
ஞாலங் கருது பவர்." (குறள்)

என்பதுணர்ந்து இதுவுங் கர்த்தாவின் செயலென்று இருந்தார்.

அதுநிற்க, ஆற்றின்கரையிற் கட்டியிருந்த குழந்தைகளை ஓர் இடைச்சி தயிர்விற்பனை செய்துவிட்டு அவளுடைய வீட்டிற்குப் போகும்போது செடியருகே ஒரு குழந்தையழுகிறசத்தங் கேட்டமாத்திரத்தில் அவள்புத்திரபாக்கியமில்லாதவள் ஆகையால் புத்திராபேக்ஷையால் அந்தப்பிள்ளையைக் கண்டவுடனே எடுத்துக்கொண்டு ஒருவருக்குங் காணாமற் போகவேண்டுமென்று குழந்தையை கொடியினாலே கட்டியிருப்பதைக்கண்டு இக்குழந்தை தாய்தகப்பன் செடியினருகே கட்டிவைத்துப் போனார்களோவென்று சுற்றிலும்பார்க்க ஒருவரையுங் காணாமையால் நாம் எடுத்துக்கொண்டுபோய் வைத்திருந்தால் தேடிவந்தவர்களுக்குக் கொடுப்போமென்று ஓர் மனதாய்க் கொடியையறுத்து அக்குழந்தையை தயிர்பானையில் வைத்துக்கொண்டு ஆறுகடந்து அக்கரைபோக அங்கொரு குழந்தையும் எடுத்துக்கொண்டு இதுவும் தெய்வச்செயலென்று பேரானந்தத்தையடைந்து அக்குழந்தைகளை இடுப்பில் வைத்துக்கொண்டு இரண்டுகுழந்தைகளுக்கும் நானாவிதமானபிரியவசனங்களால் தேறுதலைசொல்லி தானிருக்கிற இடத்திற்குக் கொண்டுவந்து அந்தக்குழந்தைகளுக்கு ஸ்நானம்செய்வித்து திருநீருமிட்டு கலத்திலன்னமிட்டு பசுவின்பாலைவார்த்துப்பிசைந்து அமுதூட்டி வாயைச்சுத்திபண்ணி அக்குழந்தைகளை துயிலச்செய்து தானும் அருகேசயனித்திருந்தாள். மறுநாட்காலை அக்குழந்தைகளை யாராகிலும் பார்க்கப் போகிறார்களென்று அறைவீட்டில் வைத்து தானுமவர்களைவிட்டுப் பிரியாமல் வளர்த்துக்கொண்டு வருகையில் அக்குழந்தைகளுக்கு ஐந்துவயதானபின்பு இடைச்சி அக்குழந்தைகள் கையில் கோலைக் கொடுத்து மாடு கன்று ஆடுமேய்க்கச் சொல்லியனுப்ப அந்தப்பிள்ளைகள் கோலுகளை எறிந்துவிட்டு தங்களுக்குள்ளே தாங்

களே ஒரு கொடுவாளால் சிறு கோல்களாக வெட்டி கையிற் பிடித்துக்கொண்டு இது வில்லென்றும் அம்பென்றும் ஆயுதங்களென்றும் ஒருவர்க்கொருவ ரதுவே விளையாட்டு விளையாடி வருகிறதை தன் இடைச்சிகண்டு இவர்கள் இராசகுமாரர்களென்று மதித்து அக்குழந்தைகளைச் சிலம்பத்துக்கு விடவேணுமென்று நினைத்து ஒரு ஆசாரியனைத்தேடி அதற்குச் செய்யவேண்டிய கிரியைகளுஞ் செய்து அப்பிள்ளைகள் சிலம்பத்தொழில் முதலான ஆயுத பரிட்சைகளும் குதிரையேற்றம் யானையேற்றம் இன்னம் அநேகவிதமான வித்தைகளுங் கற்றுக் கல்வியிற் சிறந்தவர்களாகவுந் தங்களுக்குத்தாங்களெசமானனென்று ஓர் அரசனைப்போல இடைச்சிவீட்டில் இரண்டு பிள்ளைகளும் வளர்ந்துக்கொண்டு வருகிறார்கள்.

அவர்களப்படியிருக்க செய்தவமென்கிற பட்டணத்தில் செய்தவனென்கிற அரசன் இராச்சியபரிபாலனஞ் செய்துக்கொண்டு வருகிறகாலத்தில் ஒருநாள் சனீஸ்வரபகவான் ஒரு கன்னமிடுகிறவனைப்போல் வேடம் பூண்டு கருங்கச்சை யிடுப்பில் கட்டிக்கொண்டு அனேக கன்னமிடுகிறவர்களைச் சேர்த்துக் கன்னமிடுகிறவர்களுக்குப் பெரியவனென்று பெயர்வகித்துக்கொண்டு செய்தவபுரமென்கிற பட்டணத்திற்குவந்து இடையனுகிய புரூரவச்சக்கரவர்த்தியைத் திருடனுகச் செய்யவேண்டுமென்று நினைத்துச் சனீஸ்வரன் சமயம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறசமயத்தில் ஒருநாள் இடையன் வீட்டிலிருக்கிற புரூரவச்சக்கரவர்த்தி யாட்டுக்குட்டியின் சமீபத்தில் நித்திரைசெய்திருந்தார் காலையிலெழுந்திருந்து ஸ்நானஞ்செய்து நியமநிஷ்டைகளை முடித்துக்கொண்டு அன்னம்புசித்துப் பின்பு ஆட்டுக்குட்டிகளைக் காட்டிற் கொண்டுபோய் மேய்த்துக்கொண் டிருக்கையில் அவ்வனத்தில் வாசஞ்செய்கின்ற அன்னப்பட்சிகளையும் மயில்களையும் பார்த்து நீங்களினம் பிரிந்தவர்களைக் கண்ணிஞலே பார்க்கவொண்ணுதோவென மனத்துயரஞ் சொல்லிக்கொண்டு ஆட்டுக்குட்டிகளை ஓட்டிவந்து தொழுவத்திலடைத்துவிட்டு அனுஷ்டானத்தை முடித்துக்கொண்டு இடையர்கொடுத்த அன்னத்தைப் புசித்து

180822

துப் பின்பு ஆட்டுக்கடாவருகே நித்திரைசெய்யவேணு மென்று ஈச்சங்கந்தையைப்போட்டு சயனித்துக்கொள் ளப்போகச்சே அவ்விடத்தில் ஒரு கௌவுளி சொல்ல அதனைச் சக்கரவர்த்தியாகிய இடையன் கேட்டு இன் றையத்தினம் நமக்குப் பெரிதாகிய இக்கட்டுவருமென்று சொன்னபடியால் நம்முடைய இராச்சிய முதலானது களையும் பெண்சாதிபிள்ளையு மிழந்து ஆட்டுக்குட்டியை மேய்த்துக்கொண்டு அரையில்கட்ட வஸ்திரம் இல் லாமலிருக்கிற என்னை என்னசெய்யப் போகிறது செய் கிறதெல்லாம் கண்ணாலே பார்ப்போமென்று நினைத் துக்கொண்டு,

"எனைப்பகை யுற்றாரு முய்வர் வினைபகை
வீயாது பின்சென் றடும்." (குறள்)

என்று சொன்னது பொய்யோ இனப்பகை யின் றோடே நிற்கும் வினப்பகை யனுபவித்துத்தானே தீர வேண்டும் என்ன விபத்து வந்தபோதிலும் நாமே யனுபவிக்கவேண்டுமென்று சிந்தித்துக்கொண்டு நித்தி ரைபோகச்சே அன்றையதினம் இராத்திரி கன்னக்கார ஞகிய சனீஸ்வரபகவான் செய்தவனென்கிற வரசன் அரண்மனைக்குட் சென்று அரசன் பெண்சாதியாகிய திலர்த்தவதியாள் நித்திரைபண்ணுகிற அந்தப்புரத் திற்குப்போய் அவளுடைய இரத்திஞபரணங்கள் வைத் திருக்கிற அபரஞ்சிப் பெட்டியை எடுத்துக்கொண்டு போகும்போது அரசன்தேவி நித்திரைத் தெளிந்து ஆளரவத்தைக் கண்டு தன் ஆபரணப்பெட்டியைப் பார்க்குமிடத்தில் காணமையால் உடனே அரசனுக்குத் தெரிவிக்க அரசன் நகரத்துக் காவலாகவிருக்கிற பெய ரையழைத்து நம்முடைய அரண்மனையிலே யிருக்கிற இரத்தினப் பூஷணப்பெட்டியைக் கன்னக்காரர்க ளெடு த்துக்கொண்டு போனர்களாகையால் அதைக்கொண்டு போன திருடனை இப்போது கொண்டுவந்தாலாச்சுது. இல்லாவிட்டால் உங்களுக்கு ஆக்கினை நேரிடுமென்று ஆக்கியாபித்தான்.

உடனே காவற்காரர்கள் தீபட்டியை பிடித்துக் கொண்டு திருடன் போனவழியே தேட கன்னக்காரர் கள் பேழையைப் போட்டுவிட்டாலும் காவற்காரர்கள்

நம்மை விடார்களென்று நினைத்து ஆட்டுக்குட்டியி னருகே நித்திரைசெய்கிற சக்கரவர்த்தியாகிய இடைய னருகில் வைத்துபோட்டுக் கன்னக்காரர்கள் மறைந்து விட்டார்கள். பின் தொடர்ந்துவந்த காவற்காரரும் அடி யைவிடாமல் சூரியனுதயமாகிய சமயத்தில் ஆட்டுக் குட்டியினருகே சூரியப்பிரகாசம் கொண்டிருக்கிற அந்த இரத்தினபூஷணப் பெட்டியைக்கண்டு நடக்க சக்தி யற்றவனுய் பெட்டியை யருகேவைத்துக்கொண்டு நித்தி ரை செய்கிறவனைப்போல நித்திரை செய்கிறுனென்று சமீபத்தில் வந்தெழுப்பச் சக்கரவர்த்தியான இடையன் திடுக்கென்று விழித்துக்கொண்டு திகைத்தாப்போல் நின்ருர். அப்போது காவற்காரர்கள் இவன்தான் திருட னென றுகட்டி அப்பேழையை எடுத்துக்கொண்டு நக ரத்திற்கு வரும்போது வேடிக்கை பார்ப்பவர்கள் இவன் திருடனல்ல. இவனைப்பார்த்தால் அரசனைப்போல இரு க்கிருன். இத்தருணத்தில் பரதேசி காவற் செட்டியாரு மில்லை என்பாரும் அவர் முன்னொரு திருடனை ஆக் கினைசெய்யவொட்டாமல் விடுத்தாரென்பாரும் செட்டி யார் இவனைக்கண்டால் ஆக்கினைபண்ணுமல் செய்விப் பாரென்பாரும் அவரு மூரிலில்லை யென்பாரும் இது வும் இவன் பண்ணின பூசாபலமென்பாரும் வேருரு விடத்துக் களவுமல்லவே அரசன் தேவியிருக்கிற அந் தப்புரத்துக்குப்போய் கன்னமிட்டவனுக்கு மன்னிப் புண்டோ வென்பாரும் இப்படிப்பட்டவன் முகத்தில் விழிக்கக்கூடாதென்று இப்படி திருடினவனைக் கண்ட தில்லை யென்பாரும் கோட்டைகடந்து அரண்மனைக் குள்ளே புகுந்து சித்திரமாளிகையிலிருந்த ஆபரணப் பேழையை எடுத்தவன் கன்னக்காரர்களுக்கெல்லாம் பெரியவனென்பாரும் இவ்வரசனென்பாரும் இவ்வரச னென்செய்வாரோ வென்பாரும் இவனைப் பார்த்தால் ஸ்திரீகள் மயங்கி இவன் மனமதனேவென்பாரும் இப் படிப்பட்ட புருஷனைக் கண்டதில்லையென்பாரும் வினை வந்து சூழ்ந்ததைப் பாரீரென்பாரும் இப்படியாகப் பட்டணத்திலுண்டான ஜெனங்களும் பலபலவிதமாய் அவர்களுக்குத் தோன்றினபடி சொல்லுகின்ற வார்த் தைகளைக் கேட்டுக்கொண்டு நம்முடைய வினையின்பய

இப்படி நடந்ததென்று மகாபரிசுத்தமான மனதுடனே வீதிவழியே போகிறபோது காவற்காரர்கள் முன்னும் பின்னுமாக அரசன் சமுகத்திற்குக் கொண்டுபோக அத்தருணத்தில் மந்திரிபிரதானிகள் புரோகிதர்கள் வித்வச்சிரோமணிகள் மற்றுமுள்ள பரிஜனங்கள் சூழ்ந்த சிங்காதனத்தில் அரசன் பூச்சக்கிரக்குடை நிழலியற்ற உரிய வெண்சாமரைவீச அநேகம் பெண்கள் நடனம் பண்ணிக் கொலுச்சிங்காரம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற சமயத்தில் தூதரும்போய் சுவாமி கட்டளையின்படி திருடனைக் கொண்டுவந்தோமென்றுசொல்ல அரசனுமவனைக் கொண்டுவரும்படி கட்டளையிட அப்படியே அரசன்முன் கொண்டுபோய்விட்டனர்கள்.

அரசன் இவனைப்பார்த்து யிவன்தானே நம்முடைய அந்தப்புரத்தில் திருடினவன் இவனுடனே கூடித்திருடினவர் ஆராகிலும் உண்டோ அவர்கள் ஓடிப்போய் விட்டார்களோ இவன் ஓடாமல் அகப்பட்டுக்கொண்டானே திருடுகிறவல்லவன் அகப்படமாட்டான் நீங்கள் நம்முடைய ஆக்கினைக்குப் பயந்து ஒருவனைக் கொண்டுபோய் இந்தவேளைத் தப்பித்துக்கொள்ளுவோமென்று இவனைப் பார்க்குமிடத்தில் நம்மிலும் மகாசுந்தரமாகிய தேககாந்தியுடனே யிருக்கிறான் அதுவுமல்லாமல் முடிதரித்த ராஜாக்களுக்கு உண்டாகிய லட்சணங்களு மிருக்கின்றது இவன் உங்களுக்கென்ன குறை செய்தானோ அவனைத்திருடனென்றென்முன் கொண்டுவந்தீர்கள் இவனிருக்கிற லட்சணத்தைப் பார்த்தால் திருடனென்று சொல்ல மனம்வரவில்லை உள்ளபடி நடந்ததைச் சொல்லுங்களென் றரசன்சொல்ல கேட்ட வேவுகாரர்கள் நாங்கள் உள்ளபடி கண்ணினுற் கண்டதைச் சொல்லுகிறோமையா சுவாமி அரண்மனை மனிதர்களும் கன்னமிட்டவாசல் முதலாகச் சோதித்துக்கொண்டு அடிக்கண்டு பிடித்து அடியின் பின்னே தொடர்ந்துபோனபடி மற்றொருவிடமும் பிசகாமல் தொடர்ந்து போகும்போது சூரியன் உதயமாகிறவேளையில் இவன் ஓட சக்தியற்றவனாய் பெட்டியைக் கம்பளியாலே மறைத்துக்கொண்டு இடையனைப்போல் ஆட்டுக்குட்டியருகே படுத்துக்கொண் டிருந்தான். நாங்கள்

போய் பிடித்துக்கொண்டோமென்று சொல்லி ஆபரண மிருக்கிற அபரஞ்சிப்பெட்டியை அரசன் முன்வைக்க அரசனும் திருடனைப்பார்த்து அடா திருடா நம் முடைய அரண்மனையில் கன்னமிட்டவன் நீதானே வேறேயுண்டோ அனுமான மூண்டானால் சொல் லென்றுகேட்கப் புரூரசக்கரவர்த்தியான திருடன்,

'இடுக்கட் படினு மிளிவந்த செய்யார்
நடுக்கற்ற காட்சி யவர்.' (குறள்)

திருடனென்கிற வல்லமையும்போ யிழிவாகிய துன் பம் நேரிடுமென்று யெண்ணிக்கொண்டு ஒருமனதாய் நான்திருடினவன் அங்கசாதனத்துடனே களவு அகப் பட்டிருக்கச் சந்தேகப்படுகிறதேது சந்தேகப்பட்டால் உமக்குத் தோன்றினபடி செய்யுங்களென்று சொல்லக் காவலாளிகள் அரசன் சமுகத்தில் திருடனவனே திருட னென்று சொல்லக்கேட்டு அரசன் சபையாரைப் பார் த்து அவனை யறிந்தபேர்க ளுளராவென்று கேட்க நாங் கள் ஒருவரும் அவனை யறிந்திருக்கமாட்டோம் என்று சொன்னார்கள். அரசன் மந்திரிகளையும் சாஸ்திரபண்டி தர்களையும் பார்த்து நம்முடையபேரில் நிந்தையான குற்றங்கள் உண்டாயிருந்தால் சொல்லுங்களென்று கேட்ட அரசனுக்குத் தேவரீருக்கு ஒருநிந்தையுமில்லை அந்தப்புரத்தில் திருடினவன் அங்கசாதனத்துடனே அகப்பட்டிருக்க அவனை ஆக்கினை செய்கிறதற்கென்ன யோசனையென்று அவர்கள்சொல்ல, அதற்கரசன் இவ் வரசனுக்கென்ன ஆக்கினைவிதிப்பது சொல்லுங்கள் என்று கூற அதற்கு சாஸ்திரிகள் தர்மசாஸ்திரப்பிர காரம் சூத்திரா ஆக்கினைசெய்யவேண்டுமென்றார்கள். அரசனும் கொலையாளரை யழைப்பித்துத் தனகையி லிருக்கிற கணையாழிமோதிரத்தை அவர்கள் கையிற் கொடுத்து இவனை ஒருகாலும்கையும் வாங்கிப்போடுங்க ளென்று கட்டளையிட அக்கொலையாளிகள் அந்தத் திரு டனைப் பிடித்துக் கட்டிக்கொண்டு கொலைசெய்கிறவிடத் திக் கொண்டுபோய் அஸ்தமிக்கிறதருணத்தில் ஒருகாலை யும் ஒருகையையும் துண்டித்துப்போட்டு அரசன் சமு கத்திற்குவந்து திருடனை ஆக்யாபித்தபிரகாரம் செய்து விட்டோமென்று விண்ணப்பஞ் செய்தனர்கள்.

பின்பு இவ்விடத்தி லொருகாலும் கையுமிழந்த இடையனுன புரூரவச்சக்கரவர்த்தியானவர் சிவ சிவ! பார்வதிசமேதா! திரிபுரதகனு! மங்கைபாகா! என்னுடைய வருத்தம் உமது திருவுளத்துக்கே பாங்கென்று தன்பிள்ளைகளையும் பெண்சாதியையும் நினைத்துக்கொண்டு களையாய்விழுந்து சிறிதுநேரஞ்சென்று தெளிந்து,

"ஊக்கித்தாங் கொண்ட விரதங்க ளுள்ளுடையத்
தாக்கருத் துன்பங்க டாந்தலை வந்தக்கால்
நீக்கி நிறூஉ முரவோரே நல்லொழுக்கங்
காக்குந் திருவத் தவர்." (நாலடியார்)

என்று தியானித்துக்கொண்டு இன்னம் வருகிற துன்பமெல்லாம் வரட்டும் இதுகளெலலாம் ஆண்டவனுக்குத் திருவிளையாட்டென்று பஞ்சாட்சரத்தை செபித்துப் பின்பு சரஸ்வதியம்மனை நினைக்க சரஸ்வதியானவள் ஒரு மூக்கிறைச்சியைப்போல வடிவுகொண்டு கையில் எண்ணெயும் எலுமிச்சம்பழமுங்கொண்டுவந்து காயத்துக்கும் ஒத்தனமிட்டுத் தான்கொண்டுவந்த தேவாமிர்தத்தை ஊட்டிவிட்டுப் பின்பவரைசயனிக்கச்செய்து தானு மருகேயிருக்கச் சரஸ்வதியம்மனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிருர்.

"நில்லாத வற்றை நிலையின வென்றுணரும்
புல்லறி வாண்மை கடை." (குறள்)

தாயே யின்னமும் உயிருடனிருந்து வாழ்கவேண்டுமோ இத்துன்பத்தினுல் உயிர் போகாமற் போய்விட்டதை அம்மா நீர் ஆர் தெரியச்சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்டதற்கு நான் முன்செய்த தீவினையினுல் மூக்கறுபட்டவள் என்பேர் மூக்கிரைச்சி உம்மைப்போலே ஆக்கினைபட்டபேரைக் காப்பாற்றுகிற கடமையாகையால் உம்மிடத்திற்கு வந்தேனென்று கூறச் சக்கிரவர்த்தியானவர் சரஸ்வதியென் றுணர்ந்து தாயே என் வேதனையைத் தீர்த்தபடியால் நீயே சரஸ்வதியல்லாமல் வேறில்லையென்று கூறச் சரஸ்வதியம்மன் என்னைப் பிள்ளையில்லாதவளென்று சொல்லுகிறதோ யொழிய சகலரு மென்பெயரைச் சொல்லிக்கொண்டு பிழையாதபேரில்லை ஆகிலும் நீர் எனக்குப் புத்திரன்தான்

வேறொன்றுக்கும் ஆலோசனைவேண்டியதில்லை உமக்கு வேண்டியவற்றைக்கேளும் நானே கொண்டுவந்து கொடுக்கிறேனென்றாள் சக்கிரவர்த்தி சாஸ்வதியைப் பார்த்து தாயே ஆக்கினைப்பட்டவனென்கிற அபகீர்த்தி என்னைவந்து அடைந்தபோதே சீவன்போகாம லிருக்கலாமோ வென்று கேட்டதற்கு சரஸ்வதியானவள் வாரும் பிள்ளாய் விதிதப்பாது ஆதிபிரமனுக்கு மெத்த குறைவுண்டு தக்கன் தலையிழந்தான் சந்திரன் கலைகுறைந்தான் அக்கினி கையிழந்தான் ஆதித்தன் பல்லிழந்தான் சுக்கிரன் கண்ணிழந்தான் சரஸ்வதி மூக்கிழந்தாளிப்படி பின்னப்பட்டிருந்தாலும் அவர்களுக்குக் குறைவுண்டோ என்று சொல்லினள். சக்கரவர்த்தி அதுகளைக் கேட்டு விசனப்பட்ட சரஸ்வதி வாராய் மகனே இத்தனையும் சனீஸ்வரபகவான் மாய்கையால் உன் காலுங் கையும் வருகிறபோது தானேவரும் இன்னம் சிறிது காரணம் நடக்கப்போகின்றது நீ யொன்றுக்கு மஞ்சவேண்டியதில்லை என்று கட்டளையிடத் தாயே என்னுடைய அங்கம் பழுதானாலும் நான்சொன்னவாக்குப் பழுதாகாமலும் சிவந்த சிந்தனையும் லோக தரிசனமும் காலாகாலம் கற்பவுற்பத்தியுந் தரவேண்டும், ஆதிசத்தி யென்று தெண்டனிட்டார். அதற்கு அப்படியே உண்டாகக்கடவதென்று வரங்கொடுத்து உனது காரியம் நிறைவேறுகிறபரியந்தம் உன்னைவிட்டுப் பிரியாமலிருப்பேன் நீ யொன்றுக்கு மஞ்சவேண்டாமென்று சொல்லி விட்டு அந்தரத்தியானமானாள்.

அப்போது சூரியன் உதயமாச்சுது பின்பு மூடவனாகிய புரூரவச்சக்கரவர்த்திக்கு நோயாவது எவ்விதமாக யிருந்ததென்றால் நித்திரைசெய்தவன் கண்டகனவு எப்படியோ அப்படிபோலவும் சலத்தில் அழுந்திக்கிடந்து கரையேறினாற்போலவும் ஆக்கினைப்பட்ட வருத்தமு மந்தவருத்தத்தை அர்த்த ராத்திரியில் சரஸ்வதியம்மன் வந்து தீர்த்ததுவு மவர்க்கு வரங்கொடுத்ததுவுங் கனவுகண்டதுபோற் றேறி சுகமாயிருந்தார்.

அப்படியிருக்க அந்தப்பட்டணத்தில் உண்டான ஜெனங்கள்நேற்றையத்தினம் திருடனென்றுஒருவனைப் பிடித்துக்கொண்டு போனார்களே அவனைப் பட்டணத்

திற்குக் கிழக்கே ஒருகாலும் ஒருகையும் வாங்கிவிட்டார்களே அவன் எவ்விதமாயிருக்கிருனே போய்ப்பார்த்து வருவோமென்று சிறிதுபேர் தாம்பூலங்கொண்டு போவாரும் சிறிதுபேர் இவன் நேற்றையதினம் ஆக்கினைப்பட்டனவனல்ல வென்பாரும் இவன் மற்ருெருவனைப் போ லிருக்கிருனென்பாரும் ஆக்கினைபட்டவிடத்திலே உதிரங்கள் சற்ருகிலுங் காணுமென்பாரும் ஓர் இராத்திரிக்குள்ளே அவன் வேதனையை எப்படி தீர்த்துக் கொண்டானென்பாரும் இப்படியாகச் ஜனங்கள் அவரவர்களுக்குத் தோன்றினபிரகாரம் பேசிக்கொண்டு நிற்கிறதருணத்தில் அந்தப்பட்டணத்திலிரா நின்றபரதேசி காவற்செட்டியாரென்பவர் அவருடைய கப்பலில் ஒன்று தீவுதீவாந்திரங்கள்போய் திசைதப்பி இரண்டுவருஷங் காணுமல் நேற்றையதினம் வெகு திரவியத்துடன் வந்ததென்றுகேள்விப்பட்டவுடனே அக்கப்பலைப்போய் பார்த்து வருவோமென்று போய்பார்க்க மனதிற்கு வெகு சந்தோஷமுண்டாகித் தானதருமஞ் செய்யவேண்டும் என்று பட்டணத்திற்கு வரும்போது செட்டியார் இந்த வார்த்தைகேட்டு நேற்றையதினங்கேட்ட பரமானந்த மலைபோலிருக்கிறது சிவசிவாவென்று மனத்துயரடைந்து தெய்வசங்கல்ப மின்றையத்தினம் சந்தோஷத்தை யுண்டாக்கிப் பிரித்துப்போட்டதென்று செட்டியார் வியாகூலப்பட்டுக்கொண்டு தன்வீட்டுக்குப் போகாமல் ஆக்கினைப்பட்டவனருகே போனுர். அந்தத் திருடனுகிய சக்கரவர்த்தியைச் சூழ்ந்திருக்கிற ஜனங்களைசெட்டியார்கண்டு ஐயையோ பரதேசி காவற்செட்டியாரே நேற்றையதினம் நீர் ஊரிலிருந்தா லிவனுக்கு இப்பேர்க்கொத்த ஆக்கினைவராது இவனுடைய வினையானது உம்மையிந்த ஊரைவிட்டுபிரித்துப் போட்டதென்று ஜனங்கள் தோத்திரங்கள்செய்யப் பரதேசி காவல்செட்டியார் ஆக்கினைப்பட்ட திருடனிடத்திற்குவந்து மனத்துயரடைந்து என்னுடைய கிரகாசாரம் உம்மைக் காப்பாற்றவொட்டாமல் நேற்றையதினம் ஓர் சந்தோஷத்தை யுண்டாக்கிப் பிரிந்துவிட்டதென்று மிகவுங் கிலேசப்படச் சக்கிரவர்த்தியாரும் செட்டியாரே உம்முடைய தயவினுலே எனக்கொருதுன்பமில்லை ஆக்கினைப்பட்ட

வருத்தமும் கனவுகண்டதுபோலயிருக்கிறது. உம்மைக் கண்டமாத்திரத்தில் என்துன்பமெல்லாம் நீங்கிப்போச்சுதென்று சொல்லச் செட்டியார் சக்கரவர்த்தியைத் தமது தண்டிகையின்பேரில் வைத்துக்கொண்டு தன்னுடைய அரண்மனைக்குக் கொண்டுபோய் நவரத்தின கசிதமாயிருக்கிற அம்சதூளிகாமஞ்சத்தின்பேரி லிருக்க வைத்துச் செட்டியார் கீழேயிருந்துக்கொண்டு சக்கரவர்த்தியைப்பார்த்து தேவரீர் ஆர் இந்தவினைவந்தகாரண யேதென்று வினவ சக்கரவர்த்தியும் நாம் வந்தவரலாறு இன்னம் சிலநாளைக்குப்பின்பு உமக்கே தெரியவரும் இப்போது எனக்கு ஒன்றுந்தோன்றவில்லை என் தாயார் இந்நேரம் வருவாள் அவள் தானேசொன்னால் சொல்லுவாளல்லாமல் வலியக்கேட்டால் சொல்லுகிறவளல்ல வென்று சொல்லினர்.

செட்டியார் மூடவணுகிய சக்கரவர்த்தியினிடத்தில் செலவுபெற்றுக்கொண்டு அமுது புசிக்கிறதற்குப்போய் இருக்கிறவேளையில் சரஸ்வதி மூக்கிறைச்சியைப்போல வடிவுகொண்டு பொற்றும்பாளத்திலே அறுசுவைபதார்த்தங்களோடு செட்டியார் வருமளவிலே கொண்டுவந்து மூடவணுகிய என்பிள்ளை யிருக்கிறானேவென்று உள்ளே நுழைந்து பாக்கும்போது சக்கரவர்த்தியாகிய மூடவனைக்கண்டு மெத்தவும் ஆவலோடு கொண்டுவந்த தேவாமிர்தத்தை ஊட்டிக்கொண்டிருக்கிறதருணத்தில் செட்டியார்வந்து இந்தப் பட்டணத்தில் நம்மை யறியாதபேரில்லை நாமமுமறியாதபேரில்லை. இவனுரோ புதிதாயிருக்கிறன். இவனையாரென்று கேட்போமென்று சமீபத்திற்போய் தாயே நீர் ஆரென்றுவினவச் சரஸ்வதிநான் தெய்வீகபுரம் இவர் ஆக்கினைப்பட்டாரென்று சேதியறிந்து என் புருஷன் உத்தரவின்படிச்கு வந்தேன் இவருக்கும் பசிவந்தபோது கண்காணவருவேன் மற்ற காலத்தில் மறைவாகத்தான் இருப்பேன் என்று கூறச் செட்டியார் நல்லதுதாயே தாங்கள் கொண்டுவந்த அமுதில் கொஞ்சம் அடியேனுக்கு அனுக்கிரகம் பண்ண வேண்டுமென்றுகேட்கச் சரஸ்வதியுஞ்சம்மதித்தவளாய் அந்த அமுதில் கொஞ்சங் கொடுக்க அதைச் செட்டியார் அமுதம்போலிருக்கிறது இதற்குச்சமமான அன்

னம் இவ்விடத்தில் கிடையாதென்று ஆச்சரியப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற சமயத்தில் சரஸ்வதியும் போய்விட்டாள்.

பின்பு சக்கரவர்த்தியும் செட்டியாரும் வேதாகம புராண சாஸ்திரங்களைப் பிரசங்கஞ் செய்துக்கொண்டு தேசவர்த்தமானங்களைப் பேசிப் பொழுது போக்கிக்கொண்டிருக்கிற வேளையில் உபரிஷியென்கிற மகாரிஷியானவர் செட்டியார் வளவிலே சக்கரவர்த்தியைப் பார்க்கவேண்டுமென்றுவர அந்த மகாரிஷியைக்கண்டு மூடவனுகிய சக்கரவர்த்தியும் செட்டியாரும் சோடசோபசாரங்கள்செய்து நமஸ்காரம் பண்ண அந்த ரிஷியானவர் அவர்களுக்கு ஆசீர்வாதஞ்செய்து ஆசனத்திலிருந்தார்.

அப்போது சரஸ்வதியும் சக்கரவர்த்திக்குப் பசியாற்ற வேண்டிய மூக்கிறைச்சிவேடம்பூண்டு வந்தனள். அவளைக்கண்டு திரிகாலங்களை யறிந்த உபரிஷியென்கிற ரிஷி எழுந்திருந்து நமஸ்காரம்பண்ணி இரண்டு கைகளையுஞ் சிரசின்பேரில் வைத்துக்கொண்டு அம்மா சரஸ்வதிதேவி சகலருக்குந் தாயானவளே வேதாகம புராணங்களுக்கு முதன்மையானவளே கீதநாதம் பிரபந்தம் வித்தியாவினோத சகல மந்திரரூபி அகண்டபரிபூரணி எள்ளுக்குள் எண்ணெயைப்போல் எங்கும் வியாபித்திருக்கப்பட்டவளே அடியேனை இரட்சிக்கவேண்டுமென்று தோத்திரம் பண்ணும்போது மூடவனுகிய சக்கரவர்த்தியும் செட்டியாரும் சரீரம் புளகாங்கிதமாய் ஆனந்தபரவசராய் தேவியைத்தோத்திரஞ்செய்து கூத்தாடி இரண்டு கைகளையுஞ் சிரசின்பேரில் வைத்துக்கொண்டு நின்ருர்கள்.

அப்போது சரஸ்வதி மகாரிஷியைப்பார்த்து உட்காருமென்று கட்டளையிட்டுப் பின்புசக்கரவர்த்தியையும் செட்டியாரையும் உட்காருங்களென்று சொல்லி மூடவனுய சக்கரவர்த்தியைப்பார்த்து ஆயாசமாகயிருக்கிறது அமுதபாணம் பண்ணுமென்று தன்கரத்தா லூட்டிவிட்டு அந்தரத்தியானமானுள். அப்போது செட்டியார் அந்த ரிஷியைப் பார்த்து இவர் ஆர் இவருக்கு அன்னங் கொடுத்துவருகிற மூக்கிரைச்சியாகிய தேவதையார்

அவருக்கு யிப்படிவந்த காரணமேது சொல்லவேண்டு மென்று கேட்க ரிஷயானவர் வாரும் பரதேசி செட்டி யாரே இப்போது இவருடைய சரித்திரம் வெளியாக மாட்டாது. இன்னம் மூன்று வருஷஞ் சென்றபின்பு இவருடைய பெண்சாதியும் பிள்ளைகளும் கூடுவார்கள் சகல தேவர்களும் வந்து காண இவருடைய சரித்தி ரம் தெரியவரும் இப்போது நடந்துவருகிற காரண ங்களெல்லாம் நடந்துவரும் இவர் சங்கீத வித்தையில் வல்லவருக்குச் சமமானவர்கள் ஒருவரும் மில்லையென்று சொல்லிவிட்டு செலவுபெற்றுக்கொண்டு சென்றனர்.

அப்படியிருக்க சிறிதுநாளைக்குப் பின்பு உபரிஷி யானவர் பிள்ளைகளை வளர்க்கின்ற செங்கமலமென்கிற இடைச்சிவீட்டிற்கு வந்து பிள்ளைக்கண்டு இடையச்சி யை அழைத்து இந்தப்பிள்ளைகள் இராஜகுமாரர்களாக இருக்கவேண்டும் இவர்களுக்கு உபநயன உபதேசமுத லானதுங் கற்பிக்கவேண்டுமென்று கூற அதுகேட்டு இடைச்சி வெகு திரவியங்களைக் கொடுத்தாள் அந்த உப ரிஷீயென்கிற ரிஷியும் அந்தப்பிள்ளைகட்கு ஆசாரிய ராகவிருந்து நாலுவேதம் ஆறுசாஸ்திரம் அறுபத்து நாலு கலைக்கியானம் மநுவிக்கியான முதலானதுங் கற் பித்து வருங்கால் விராசாரியயரைப் பார்த்திருந்த மநு விக்கியான சாஸ்திரப்படி நடந்தவர்களுண்டோவென் றுகேட்க உபரிஷி சொல்லுகிறூர் அரிச்சந்திரன் நளன் முசுகுந்தன் புரூரவன் கார்த்தவீரியன் இரகுநாயகன் இவர்கள் மநுநீதி தவருமல் செங்கோல் நடத்தி பாகதி யடைந்தார்கள்.

அதில் புரூரவச்சக்கிரவர்த்தி யென்றொரு சக்கா வர்த்தி மநுவிக்கியானந்தவருமல் செங்கோல் நடத்தி வருகையில் சனீஸ்வரபகவான் வந்து தன்னுடைய காலமென்று சொல்ல அந்த வுறுதியினுலே நாடு இரா ச்சியமு மிழந்து பெண்சாதி பிள்ளைகளையு மிழந்து தானும் வேராய் படாதபாடெல்லாம்பட்டு கையுங்காலு மிழந்து தியானம் விடாமல் இருக்கையில் சரஸ்வதி வந்து அவரைக் காப்பாற்றிக்கொண்டிருக்கிருளென்று சொன்னுர் அதற்கு அந்தப் பிள்ளைகளுடைய கண்களி லிருந்து தாரைதாரையாய் கண்ணீரொழுக மயிர்க்குச்

செறிந்து இந்தப் புரூரவச்சக்கரவர்த்தியினுடைய சரித்திரத்தைக் கேட்கக் கோபமாகுதென்று மயங்கி விழுந்த குமாரர்களை எடுத்தணைத்து அவர்கள் தாபசோபத்தைத் தீர்த்து அவர்களைப் பார்த்து ரிஷி சொல்லுகிறார் அந்தச் சக்கரவர்த்தி எப்போதும்போலே பெண்சாதியும் பிள்ளைகளையுங்கூடி இராச்சியபரிபாலனஞ் செய்வார் என்று அந்தப்பிள்ளைகளுக்குத் தேறுதலைசொல்லி அவர்களிடத்திற் செலவுபெற்றுக்கொண்டு போய்விட்டார்.

அப்படியிருக்க உபயரிஷியானவர் ஒருநாள் அந்த மானென்கிற தீவுக்குப்போய் நவகோடி நாராயணனென்கிற செட்டியாரைக்கண்டு ஆசீர்வாதம்பண்ணினார் செட்டியாரும் ரிஷிக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து பேழையின் அருகாமையில் பொற்பீட மளித்திருக்கச் சொலலிப் பின்பு சுவாமி தேவரீர் எந்தவூர் எந்ததேசம் இங்கு வந்த காரணமேதென்றுகேட்க நாம்பரதேசி நாம்லோகமாதியந்தமும் திரிவோம் நமக்கொரு பகுதியுண்டாவென்றுகூறச் செட்டியானவர் நீங்கள் திரிந்து சஞ்சாரஞ்செய்துவந்த பட்டணத்தில் புதுமைகளேதாகிலுமுண்டோ சொல்லுங்களையாவென்றுகேட்டதற்கு அந்த மகாரிஷியானவர் நான்கண்ட பட்டணத்திலே புரூரவச்சக்கரவர்த்தியினுடைய பட்டணம்போல பட்டணமில்லை அவனைப்போல தருமசிந்தனையுள்ள சக்கரவர்த்தியுமில்லை அவர்பட்ட அவதியைப்போல் ஒருவரும் பட்டதில்லையென்றார் செட்டியாரும் அவர் யார் அவருடைய சரித்திரத்தைச் சொல்லவேண்டுமென்றுகேட்க உபயரிஷியானவர் சொல்லுகிறார்.

அந்தச் சக்கரவர்த்தி சனீஸ்வரபகவானால் நாடு ராச்சியமுமிழந்து பெண்சாதிபிள்ளைகளுடனே வெளிப்பட்டுக் கூலியாளரிடத்திலே கணக்கெழுதிக்கொண்டு இருக்கையில் பெண்சாதியை யிழந்து பிள்ளைகளையும் ஆற்றங்கரையிலே யிழந்து இடையருக்கு ஆளானகாலத்திலே கள்ளன் என்று காலுங் கையும் அறுப்புண்டு நொண்டியாக விருக்கிறார் பிள்ளைகளையும் ஓர் இடைச்சி வளர்த்துக்கொண்டு வருகிறாளென்று சொல்லிவிட்டுச் செட்டியாரிடத்தில் செலவுபெற்றுக்கொண்டு போய்

விட்டார் இதுகளையெல்லாம் பேழையிலிருந்த அரசன்மனைவி மெய்நடுங்கி ஐய்யயோ என்பத்தாவுக்குச் சரீரங் குறைவுபட நான் பார்ப்பேனோ இன்னமு முயிருடன் வாழ்வேனோ ஆனாலென்ன பழுதுபட்ட திருமேனியானாலும் உயிருடனே யிருக்கின்றாரென்று கேட்டோம் நாம் உயிர்விடுகிறது தருமமல்ல இன்னஞ்சில காலத்திற்குப் பின்பு என்நாயகனைக் காண்பேனேயல்லது காணுமற்போகிறதில்லையென்று துயரத்தை ஒருவாறுகத் தேற்றிக்கொண்டாள் செட்டியார் அந்த ரிஷி சொன்ன காரியங்களையெல்லாம் கேட்டோம் ஆகையினாலே நமக்கொரு ஐயமில்லை நம்முடைய தேசத்திற்குப் போகலாமென்று யோசனை பண்ணிக்கொண்டு தான் கொண்டுவந்த சரக்குகளைவிற்று மறுசரக்கேற்றிக் கப்பலேறிப் பாய்விரித்து நடக்கிறசமயத்தில் திசைதப்பித் தன்பட்டணஞ்சேராமல் தூரத்தில் ஒரு திட்டினருகில் வந்துசேர்ந்தது அந்தத் திட்டுக்கொருபக்கம் கடலும் ஒருபக்கம் மலையும் ஒருபக்கம் ஆறும் சூழ்ந்திருக்கும் அந்தத்திட்டில் கப்பலைவிட்டிறங்கி இது நமக்கு வர்த்தகத்துக்குத் தகுதியான இடமென்று நிச்சயித்து அந்தத்தீவில் மேடுபள்ளங்களில்லாமல் திருத்தி ஒரு அரண்மனை கட்டி அதில் வர்த்தகஞ் செய்துக்கொண்டு சுகித்திருந்தார்.

கேளும் தருமநந்தனா அவர்களிப்படியிருக்க இவ்விடத்திலே பரதேசி காவற்செட்டியார் வீட்டிலிருக்கிற புரூரவச் சக்கரதிர்த்தி ஒருநாள் சூரியனஸ்தமான பிறகு அவருடைய நியம நிஷ்டைகளை முடித்துக்கொண்டுவர பூசைசெய்கையில் வீணையெடுத்துக்கொண்டு சந்தோஷமாகச் சந்திரோதய வேளையில் தென்றல்வீச வெகுவிநோதமாக விரகாக்கினியினாலே மதன கீதமென்கிற கீதத்தைப் பாடிக்கொண்டிருக்கிற காலத்தில் தேவபுரத்தை யாளுகின்ற செய்தவனென்கிற இராசாவுக்கு புத்திரனில்லாமையால் அனேக விரதங்களை யனுஷ்டித்துப் பயனில்லாமல் பின்பு சாம்பவமூர்த்தியாகிய பரமசிவத்தை நோக்கித் தபசு செய்து அத்தவத்தால் ஒருபெண்குழந்தை மகாசுந்தரமாகப்பெற்றான் அப்பெண்ணுக்குப் புட்பபாஞ்சாலி

யென்றுநாமகரணமிட்டு மிக அருமையாக வளர்த்துக் கொண்டுவந்து ஐந்தாம் வயதில் பள்ளிக்குவைத்து ஆறுசாஸ்திரம் நாலுவேதம் அறுபத்துநாலு கலைக் கியானங்களுஞ் சங்கீதசாகியத்திலும் இவளுக்கிணை யாக ஒருவரு மில்லையென்பதுபோலக் கற்பித்து அப் பெண்ணுக்கோர் கன்னிமாளிகையுமியற்றி சில தாதி யர்களுடனே அந்தமாளிகையி லிருக்கவைத்தான் அப் பெண்ணை ஐம்பத்தாறுதேசத்து ராசாக்களும் விரும் பிக்கேட்டகாலத்தில் தேவதா புரத்தையாளுகிற செய் தவனென்கிற ராசா யாதாமொருவர் சங்கீதத்தினாலே பட்ட மரந்துளிர்க்கவும் கல்லுருவிவிழவும் அந்தப் பட்சிவரவும் இப்படி பாடினபேருக்கு என் குமாரத்தி யாகிய புஷபபாஞ்சாலி மாலையிடுவாளென்று சொல்லி னர்.

அப்படிப் பாடத்தகுந்தபேர் இல்லாதபடியினாலே யரசர்களெல்லாம் வலிமையினாலே யாகிலும் இவன் கோட்டையைவளைந்து அந்தப் பெண்ணைக்கொண்டு போவோமென்று தங்கள்தங்கள் ரதகஜதுரகபதாதிக ளோடு வந்து தண்டுவாங்கி யுத்தம்பண்ணி நிற்க மாட்டாமல் முறிந்தோடிப் போனதைப்பார்த்து பாஞ் சாலி மிகுந்த வியாகூலத்தை யடைந்து இந்தப் பூமி யினிடத்தில் தன்னுடைய சவுந்தரியத்திலும் சங்கீதத் திலும் தனக்கெண்மடங் கதிகமான புருடன் கிடைப் பானோவென்று சோதிடபண்டிதர்களை வரவழைத்துக் கேட்க அவர்களின்னம் சிறிதுநாளையிலிந்தப் பட்ட ணத்தில் உன்னிலு மெண்மடங் கதிகமான சவுந்தரிய முள்ள புருஷன் அாவிலோர்கீதம் வாசிப்பான் அந்த கீதமானது உன்செவிக்கு விநோதமாகக் கேட்கும் அந் தக்கீதம் பாடினவனுக்கே உன்மனம்பொருந்தும் அவ னுக்கே நீ மாலையிடுவாயென்று சொல்லிப்போயினர்.

சோதிட சாஸ்திரங்கள் சொன்ன சொற்கேட்டுப் புஷ்பபாஞ்சாலி இன்னம் எத்தனைகாலம் செல்லுமோ வென்று தனது வுப்பரிகை மேடையின்பேரில் சயனித் துக்கொண்டிருக்கும்போது காமவிகார மேறிக்கொண்டு அதிலிருக்கிற உயிர்தோழியைப் பார்த்து இந்நாள் வரைக்குமிந்தக் காமவிகாரமென்கிற தெப்படியோவறி

யேன் இன்றைக்கு ஏதோ காமவிகார மேற்கொண்டிருக்கிறதென்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிற சமயத்தில் ஓர் கீத நாதத்தினுடைய தொனி இவள்செவிக்குக் கேட்ட மாத்திரத்தில் அவள் அணிந்திருக்கிற சுருட்டியிருந்த பச்சைக்கல்லானது உருகிவிழுந்ததைக்கண்டு மெய்சோர்ந்து தெளிந்து இதுவரையில் இந்தக்கீதநாதம் பாடத் தகுந்தவர்கள் இந்த அரசாட்சி யெல்லையிற்காணேம். ஆகையால் தன் அருகிலிருக்கிற தோழிமுகத்தைப் பார்த்து நீ இந்தசத்தத்தின் வழியேபோய்ப் பார்த்து வாவேண்டுமென்று அனுப்ப அவர்கள் நல்லதென்று நூலேணியால் இறங்கி வெளிப்பட்டுவந்து கீதநாதத்தினுடைய சப்தத்தைக்கேட்க இந்தச் சப்தமானது இந்தப்பட்டணத்தில் பாடுகிற சப்தந்தான் என்று நிச்சயித்து இவ்விடத்தில்பாடுகிற தொனியென்று அவள் புத்திக்குத் தோன்றுமையால் தெளிந்து பின்பு அச்சப்தத்தின் வழியேசென்று பரதேசி காவற்செட்டியார் அரண்மனைக்குப்போய் இவ்விடத்திலே கீதம்பாடுகிற பேர்களாரென்றுவினவ அவ்விடத்தில் இருந்தபேர்கள் இராசாவின் அரண்மனையிலே பொக்கிஷப்பெட்டி திருடினனென்று கைகால் வாங்கிப்போட்டார்களே யவன் தான் பாடுகிருன் என்று சொல்ல ஓகோ காலுங்கையுமறுப்புண்டவனு பாடுகிருனென்று மிகுதியுங் கிலேசப்பட்டுக்கொண்டு இராசாவின் குமாரத்தியாகிய புஷ்ப பாஞ்சாலியினிடத்திற்கு வந்து இந்த சமாச்சாரத்தை தெரிவிக்க அவள் தாதியைப்பார்த்து அவன் எப்படிப் பட்டவனுகிலும் அவனுக்கே நான் மாலையிடுவேனென்ருள். இல்லாவிட்டால் என்பிராணனை விடுவேனென்ருள். அதற்குத் தாதியானவள் எல்லாம் நாளையதினம் சொல்லுகிறேன் பயப்படாதேயென்று தோழியானவள் சடுதியில் உபசாரத்துடன் சொல்லிவிட்டு தாதி இவள் தலைவிதியோ முடவனுக்கு மாலையிட லாச்சுதென்று வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது இராஜகுமாரத்தி காமவிகாரத்தில் அன்னம் புசிக்காமல் படுக்கையும் பொருந்தாமல் அதிகவிரகாக்கினியால் மெய்வெதும்பிப் பசலைபூத்து சரீரம்வெளுத்து ஆபரணங்களும் சுகந்தாதிகளும் மறைந்திருக்கிறதைப் பாங்கியர்கள்

கண்டு இராஜாவின் தேவியான திலதவதியாளிடத்திற்கு வந்து புஷ்பபாஞ்சாலியினுடைய விரகதாபத்தைதாதியர்கண்டு சொல்லக்கேட்டு மனவருத்தமுற்றுத் திலதவதியாள் இராஜாவின் சமீபத்திற்குப்போய் தெரிவிக்க அரசன் அவர்களுக்குக்காலம் வந்தால் தடை பண்ணக்கூடுமோ கூடாது அதற்கெப்படி ஆலோசனை செய்யவேண்டுமோ அப்படிச் செய்கிறேனென்று சொல்லிவிட்டுப் பின்பு தன் கொலுமண்டபத்திற்கு வந்து மந்திரி பிரதானிகள் புரோகிதர்கள் இவர்களையழைப்பித்து இந்த வசந்த காலத்தில் என் குமாரத்தியாகிய புஷ்பபாஞ்சாலிக்கு விவாகமுகூர்த்தம் செய்யவேண்டும் அதற்குப் பொருந்தின திதி வாரம் யோகம் கரணநட்சத்திரம் இதுகளைப்பார்த்து முகூர்த்தநாள் ஒன்று நிச்சயப்படுத்துங்களென்று கட்டளையிட்டார்.

அப்படியே அவர்கள் சோதிடசாஸ்கரங்களை எல்லாம் பரிசோதித்து ஓர் முகூர்த்த நாள் நிச்சயித்து இந்த சுபமுகூர்த்தத்தில் விவாகம் நடக்கவேண்டியதென்று அரசனுக்குச் சொல்லினர். அரசன் மிகவுஞ் சந்தோஷப்பட்டு மந்திரியைப் பார்த்துத் தேவபுரத்தை யாளுகின்ற செய்தவமகாராசன் குமாரத்தியாகிய புஷ்பபாஞ்சாலிக்குச் சுயம்வரம் நாட்டியிருப்பதால் ஐம்பத்தாறுதேசத்து ராசாக்களும் வரவேண்டுமென்று திருமுகமெழுதித் தூதுவர்கையில் கொடுத்தனுப்புங்கள் என்று கட்டளையிட்டார்.

அப்படியே மந்திரியானவன் தூதுவர்கையில் திருமுகமெழுதி யனுப்ப அத்திருமுகத்தைப் பார்த்த அரசர்கள் தங்கள்தங்கள் இரதகஜதுரகபதாதிகளோடு வருகிறதை அரசன் கண்டு அவர்களுக்கு எதிர்கொண்டு போய் உபசாரஞ்செய்து அழைத்துவந்து அவரவர்களுக்கு விடுதிகளும்விட அரசர்களெல்லாம் வெகு சம்பிரமத்துடனே யிருந்தார்கள். அப்படியிருக்கச் செட்டியார் தினசரி பட்டணத்தில் நடந்துவருகிற அதிசயங்களெல்லாம் மூடவணுகிய புரூரவச் சக்கரவர்த்தியைப் பார்த்துச் செட்டியார் சொல்லுகிருர்.

கேளுமையா இந்த பட்டணத்துக்கு இராசாவின் குமாரத்தியை முன்னொருதாம் ஐம்பத்தாறு தேசத்து

ராஜாக்களும் கேட்டபோது கொடுக்கச் சம்மதியில்லாம லிருக்க அரசன் இப்போது அவர்களை வலிய மண ஓலை யெழுதி அழைப்பித்திருக்கிறான் அந்த பெண் யாருக்கு மாலையிடுவாளோ தெரியாதென்று சொல்லப் புரூரவச் சக்கரவர்த்தியும் பிரமன் கட்டளைப்படி முடியுமென்று சொல்லிவிட்டுத் தனிமையாக இராக்காலத்தில் வீணை யை எடுத்துக்கொண்டு இந்தக் கீதநாதத்தினுடைய சப்தமானது உப்பரிகை மேடைமே லிருக்கிற இராஜ குமாரத்தியானவள் கேட்டு மெய்மறந்து பூமியில் விழு ந்து களைதெளிந்து யெழுந்திருந்து தோழியைப் பார் த்து இப்படிப்பட்ட கீதம்பாடுகிறபேர்களை கண்டது மில்லை கேட்டதுமில்லை இந்த கீதந்தப்பிரபந்தம் நா னறிந்தல்ல இதுவே கீதம்போல் இருக்கிறது ஆகை யால் நீர் போய்ப் பரதேசி காவற்செட்டியார் வீட்டிலே பாடுகிறவனார் அவனுக்கிப்படிவந்தகாரணம் ஏதென்று விசாரித்து வாவென்று அனுப்ப பாங்கியும் நல்ல தென்று ஆண்டிச்சிவேடம் பூண்டுக்கொண்டு செட்டி யார் வீட்டுக்கு வந்தாள்.

அங்கே யிவளைப்போல ஆண்டிச்சிகள் அநேகம் பேரிருந்தார்கள் அவர்களுடன் கூடியிருந்து சகலகாரி யங்களையும் விசாரித்துக் கொண்டு மறுபடியும் இராச குமாரத்தியின் சமீபத்தில்வந்து சொல்லுகிறார்கள் அம்மா செட்டியார்வீட்டிலே இருக்கிறவரைப் பார்த் தால் அரசர்களுடைய ராசலட்சணங்களெல்லா மிருக் கிறது ஒரு மூக்கிரைச்சிவந்து அன்னமூட்டுகிறாள் செ ட்டியார் தாம்பூல மடித்துக்கொண்டு அங்கே யிருக்கி றார் அவரைப் பார்த்தால் முன்னாலே நம்முடைய அர ண்மனையிலே பூஷணப்பெட்டி திருடினனென்று கட் டிக்கொண்டுபோய் கையுங்காலையும் ஆக்கினை செய்தார் களே அவர்போல் இருக்கிறதென்று சொல்லினள் இந்த வார்த்தையைக் கேட்ட புஷ்பபாஞ்சாலி மிகுதியும் சந் தோஷப்பட்டு நமக்குமணஞ்செய்வதுமெய்யானால் சுயம் வரமண்டபத்திலே ஐம்பத்தாறுதேசத்து ராசாக்களும் வருவார்களே அவர்களையெல்லாம் நானறிந்தவள்தானே இப்போதும் வருவார்கள் செட்டியார் வீட்டிலிருக்கிற வர் இந்தசபையில் வருவாரே வந்தாலும் இராசகூட்

டங்களைக் கடந்து நடுமண்டபத்தில் வந்தாலல்லவோ காண்போம் கண்டாலும் அவர் அடையாளம் தெரியுமோ தெரியாது மற்றுமுள்ள இராசாக்களெல்லாம் மணக்கோலங்கொண்டு மணவரையில் வருவார்களே அவர் மூடவனானபடியால் என்னமாய் வரப்போகிறார் ஒருவர் அன்னம் ஊட்டுகிறாளென்றபோதே காலில்லையே அவரை முன்னம் நீ பூஷணப்பெட்டி திருடினாரென்று பிடித்துக்கொண்டு வந்து என்தகப்பன் சமூகத்தில் விட்டபோது நான்கண்டு இச்சைகொண்டு இவர் நமக்கு புருஷனுவாரோவென்று தடுத்துக் கலியாணம்பண்ணிக்கொள்ளலாமென்று நினைத்தேன் உலகத்தார் திருடனுக்கு ஆசைகொண்டவள் இவளுமொருதிருடியென்று சொல்லுவார்களென்று நினைத்தேன் இப்போது நானினைத்தபடி விதிகூடினால் நான்செய்தபாக்கியந்தான் இவரும் செட்டியார் வீட்டைவிட்டுக் கலியாணமண்டபத்திலே வேடிக்கையாகிலும் பார்க்கவேணுமென்று அநேகவிதமாகத் தங்கள் குலதெய்வத்தை தோத்திரஞ்செய்து அவருக்கே நான்பாரியாகக் கட்டளையிடவேண்டிப் பிரதிக்கினைபண்ணிக்கொண்டு வியாகூலத்துடனிருந்தாள் அப்போது முகூர்த்தநாள் சமீபித்ததென்று ஐம்பத்தாறுதேச இராசாக்களும் இரதகஜ துரகபதாதிகளோடு வருகிறதைக் கண்டுசெய்தவனென்கிறமகாராஜன துபரிவாரங்களோடு எதிர்சென்று அழைத்துவந்து சபாமண்டபமாகியசுயம்வரமண்டபத்திலவர்களுக்குச்சிம்மாதனமளித்துச்சோடசோபசாரங்களுடன்உட்காரச்சொல்லிகட்டளையிட்டான்

கேளும் தருமநந்தனா! இப்படி யிருக்கிறபோது சரஸ்வதியம்மன் செட்டியார் வீட்டிலிருக்கிற மூடவனாகிய புரூரவச்சக்கிரவர்த்திக்கு தேவாமிர்தத்தை யூட்டிவிட்டுப் போகும்போது அப்பா இன்றைக்கு இந்தப் பட்டணத்து இராஜாவின் குமாரத்தியாகிய புஷ்பபாஞ்சாலிக்கு விவாகம் அவளை நாடி ஐம்பத்தாறு தேசத்து ராஜாக்களும் முன்னம் தோற்றுப்போயினர்கள் அவர்களிப்போது அரசனுடைய மணவோலையினால் மாலையிடப்போகிறதில்லை அவள் உனக்கே மாலையிடப்போகிறாள். உன்னையல்லாமல் உயிர்வாழ மாட்டாள் என்று சொல்லிவிட்டு சரஸ்வதியம்மனும் போயினள்.

பின்பு மூடவனுகிய புரூரவச்சக்கரவர்த்தி இதுவுமொரு பெண்பாவம் வரவேண்டுமோ நாமேன் கீதநாதம் பாடினேம் அதனாலல்லவோ இப்படி வந்து மூடியலாச்சுது வினை இப்படியிருந்தால் என்னசெய்யப்போகிறேன் இதற்கொரு யோசனையுமில்லையோ சரஸ்வதியம்மன் சொன்னவாக்குத்தப்பாதே கலியாணமண்டபத்திற்குப் போகாமலும் நம்மை நாடியிருக்கிற பெண் என்னபாடு படுவாளோ நமக்கு இதுவும் ஒருவினைவந்து பிடிக்குமே இந்த முகூர்த்தத்துக்கு மணக்கோலத்துடனே வந்தபெண் முகூர்த்தப்பெண் முகூர்த்தம் தப்பினல் என்னமாய் மூடியுமோ நம்முடைய வினைப்பயன் இப்படியிருக்க அப்பெண்ணினுடைய வினைப்பயனுமிப்படியாக மூடியவேண்டுமோ நானுவிதமாக நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறபோது செட்டியார் அந்த மூடவனுகிய புரூரவச்சக்கரவர்த்தியைப் பார்த்து வாருமையா இந்தப் பட்டணத்து ராஜாவின் குமாரத்திக்குக் கலியாணம் நாம்போய் வேடிக்கைப் பார்த்துவருவோமென்று சொல்லி அவரை சிவிகையின்பேரில் வைத்துக்கொண்டு தானும் ஒருசிவிகையின்பேரில் ஏறிக்கொண்டு கலியாண மண்டபம் வந்து ஓரிடத்திலிருந்தார்கள்.

அப்படி யிருக்கச்செய்த அரசன் புரோகிதரைப் பார்த்து முகூர்த்தம் தப்பாமல் பெண்ணை அழைத்து வாருங்கள் என்று கட்டளையிட அவர்கள் தாதியருடனே சொல்ல அவர்கள் அப்பெண்ணுக்குங் கங்கை முதலான தீர்த்தங்களால் ஸ்நானம் பண்ணிவைத்து ஈரங்களைந்து சினுக்கறுத்து இழையாயிரம் பொன்பெற்ற இரத்தினசுருகுச் சேலையுங்கட்டி வாசனைபூட்டி நவரத்தினமிழைத்த குச்சு குப்பி சடைபில்லை யணிந்து மல்லிகை முல்லை இருவாட்சி செண்பகம் குருவேர் மருக்கொழுந்து முதலாகிய புஷ்பங்கள் முடித்து கண்களுக்கு மையிட்டு நெற்றியில் திலதமிட்டு வாசனையுடையதாகிய திவ்வியசந்தனம்பூசி நவரத்தினமயமான சரிகை ரவிக்கை தரித்து மூக்குத்தி சிந்தாக்கு நெத்திபட்டம் ரத்தினவாளி ரத்தினவோலை அஷ்தகடகம் வன்னசரம் கழுத்துமாலை மாணிக்கபதக்கம் சரப்பளி சூடம் சரிவளை ஒட்டியானம் காலாழி பீலாழி சிலம்பு தண்டை

கொலுசு முதலான ஆபரணங்களெல்லாம் விதம்வித மாகத்தரித்து அலங்காரம் பண்ணியது எப்படிக்கிருக்குதென்ருல் சீவரத்தினத்தை தழுவியொப்பமிட்டால் எப்படியோ அப்படிபோல ஒப்புவமைக் கடங்காமல் தானே தமக்குச் சமானமாகிய திவ்விய சொரூபத்துடனே விளங்குகிற தைத் தேவகன்னியர்கள் பார்த்து இப்படிப்பட்ட சவுந்தரியமுள்ளபெண் தெய்வலோகத்திலும் இல்லையென்று பார்த்தகண்கள் மாருமல் இமைகொடாமலிருக்க இந்த பூலோகத்து மனிதர் படும்பாடு ஒருவராலே சொல்லக்கூடுமோ இவ்விதமாக அலங்காரம் பண்ணிக்கொண்ட பெண் செம்பஞ்சூட்டிய பக்கத்திலே ரத்தினுதிகள் இழைத்த பாதசரங்கள் சிலம்பு தண்டைகள் கலீர் கலீரென அரவின் படம்போன்ற அல்குல் மண்டலத்தின்பேரில் கட்டிய மேகலாபாரணமும் உடைதாரமும் ஆர்ப்பரிக்க அளகபாரத்திற்சொரூபசுகந்தாதியும் இன்னது இன்னதென்று நிர்மிக்கப்படாத ஆபரணங்களை அலங்காரஞ்செய்து கையிற் பூச்செண்டு பிடித்துக்கொண்டு சிறிது பெண்கள் முத்தால் ஆலாத்தியும் பவளத்தால் ஆலாத்தியும் சிறிது பெண்கள் வெண்சாமரமும் சிறிதுபேர்கள் ஆலாத்தியுமேத்திச் சிறிதுபேர் எச்சரிக்கை செய்துவர சிறிது பெண்கள் பொற்பிரம்புகொண்டு ஜனங்களை விலக்கிவர இத்யாதி வைபவத்துடனே அந்தப்புரங்கடந்து வரும்போது தோற்கருவி துளைக்கருவி கஞ்சக்கருவி நரம்புக்கருவி முதலான வாத்தியங்களும் முழங்கச் சமுத்திர கோஷ்டம்போல வோசையும் ஆசீர்வாதவோசையும் தேவகீதவோசையும் மங்களவாழ்த்தும் சங்கீதத்தொனியுமுழங்க நடந்துவந்து சபாமண்டபத்திலிருக்கின்ற தந்தையின் பாதத்தில் அடிபணிந்து நின்றனள்.

அப்படிபணிந்து நிற்கின்ற பெண்ணைப்பார்த்துச் சந்தோஷப்பட்டுப் பாங்கியரைப்பார்த்து இவ்விடத்தில் வந்திருக்கிற அரசர்களுடைய சாம்பிரதாயங்களல்லவோ தெரியவரும். ஆகையால் அவர்களை காண்பித்து மாலையிடச் சொல்லென்று பாங்கிமார் பிறகே தன் குமாரத்தியைக் கூட்டிக் கையிலே என்மாலையுங் கொடுத்தனுப்ப அப்படியே அவர்கள் இராஜகுமாரத்தியை

சுயம்வரமண்டபத்திற்கு அழைத்துவந்து நிற்கையில் அரசர்களெல்லாம் அப்பெண்ணைப் பார்த்து இவள் ரதியோ இந்திராணியோ மேனகையோ தேவகன்னி யோ பாதாதிகேச பரியந்தம் பார்த்து இப்படிப்பட்ட பெண்ணை எங்குங் கண்டதில்லையென்று மெய்மறந்து எழுதிவைத்த சித்திரம்போல பார்க்க கண்கள் மாருமல் பார்த்திருந்தார்கள். அப்போது தாதியும் அரசர்க ளுடைய பராக்கிரமமும் உண்மையும் பொறுமையும் தயவு தாட்சண்ணியமும் அழகும் விந்தையும் அவர்கள் நேசத்திலிருக்கும் அதிசயங்களை எடுத்துசொல்லக் கேட் டும் இராஜகுமாரத்தியாகிய புஷ்பபாஞ்சாலி இவர்களை நாம் அறியோமோ முன் சங்கீதத்துக்குத் தோர்வை யாகப்போன அரசர்களல்லவோவென்று யோசனைபண் ணிக்கொண்டு அவ்விடத்தில் நானுவிதமான வருண த்திலுள்ள ஜனங்களும் சபையில் வந்திருக்கிறபடியி ஞலே அவர்களைப்பார்க்க முடியாமல் திகைத்து நின் றனள்.

கேளுந் தருமநந்தனு! ஆகாயவீதியிலே மேகமண் டலமளவாய் தேவர்களிருந்துகொண்டு பிரமதேவரைப் பார்த்து ஏதையா இந்தப் பெண்களைக்கடந்து அவ்வி டத்தில் நானுவிதமான வருணத்திலுள்ள ஜனங்களும் சபையில் வந்திருக்கிறபடியினுலே அவர்களைப் பார்க்க முடியாமல் திகைத்து நின்றனர்.

கேளும் தருமநந்தனு! ஆகாயவீதியிலே மேகமண் டலமளவாய் தேவர்களிருந்துகொண்டு பிரமதேவரைப் பார்த்து ஏதையா இந்தப் பெண்ணுனவள் இராசசபை யில் வந்து அரசர்களைவிட்டு இதரமான ஜனங்கள் இருக்கிற யிடத்தில்வந்தும் திகைத்தால்போல் இருக்கி ருள். இவள் ஆருக்கு மாலையிடப்போகிருள் அதுவு மல்லாமல் வேருெரு காரணமும் நடவாது அதை எங் களுக்குத் தெரியும்படி சொல்லவேண்டுமென்று கேட்ட தற்குப் பிரமதேவரும் இன்னம் இரண்டு நாழிகையில் ஒரு முடவனுக்கு மாலையிடப்போகிருள் பார்த்திருங்க ளென்று கூறினுர். அதை தேவர்களறியவேண்டுமெ ன்று ஆகாயவீதியில் இருக்கும்போது இவ்விடத்தில் இராசகுமாரத்திக்குத் தாதியர்கள் அரசர்களுடையசரித்

திரங்களை எடுத்துச் சொல்லக்கேட்டும் அவர்களைக் கண்ணினாலே பார்த்தும் தன் மனதுக் கொவ்வாத படியினாலே அவள் மனதில் நிச்சயித்துக்கொண்டிருக்கிற புருஷனைக் காணாமல் வருத்தங்கொண்டு எந்த வேளையில் இந்த மணமாலையை எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டேனோவென்று தாதியர்களைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்.

அடி தாதிகளே நான் நினைத்திருக்கிற புருஷனுக்கு இன்றையதினம் மாலையிட்டாலாச்சுது இல்லாவிட்டால் பிராணத்தியாகம் செய்துகொள்ளுகிறதே நலம் என்று நயனபாஷையாகச் சொல்லிவிட்டு ஓர் நினைவாகத் தன் குலதெய்வத்தை தியானித்து நான் கற்புடையது மெய்யானால் நான் நினைத்தகாரியம் பொய்யாகாமல் நான் நினைத்த புருஷனே எனக்குப் பத்தாவாக வேண்டுமென்று தியானித்துக்கொண்டிருக்கிற தருணத்தில் அருகில் யிருக்கிற உயிர்த்தோழியானவள் இராஜகுமாரத்தியைப்பார்த்து நான் ஒரு விநோதமான கதை சொல்லுகிறேன் அதை கவனமாகக் கேளுமென்று சொல்லுகிறாள்.

விசாலநகரம் என்றொரு பட்டணமுண்டு அதில் விசாலபூபதி என்றொரு அரசன் நீதி வழுவாமல் செங்கோல் நடாத்திக்கொண்டு வருகிறகாலத்தில் அவ்வரசனுக்கு புத்திரப்பாக்கியம் இல்லாமல் மனவருத்தமுற்று அனேக தானதருமங்கள் செய்தும் பலனில்லாமல் சாக்ஷாத்காரமாகிய பரமசிவனை நோக்கித் தவம்செய்ய அத்தவத்தால் அவருக்கொரு பெண்குழந்தை பிறந்தது, அதை நாளொருமேனியாக வளர்த்து ஐந்தாம் வயதில் பள்ளிக்குவைத்துச் சகல சாஸ்திரங்களையுங் கற்பித்துப் பெதும்பைப்பருவம் வந்தவுடனே அரசன் தன் குமாரத்திக்கு ஓர் உப்பரிகைகட்டி அதில் குமாரத்தியைச் சில தாதியருடன் இருக்கும்படி கட்டளையிட்டனர். அப்படி சிலகாலம் தாதியர்களுடன்கூடி விளையாடிக்கொண்டிருக்கும்போது ஒருநாள் அரசன்தேவி அரசனிடத்திற்கு வந்து நம்முடைய பெண்ணை என் தம்பிபிள்ளைக்கு விவாகஞ்செய்து கொடுக்கவேண்டும் என்று கூறினள்.

அதற்கு அரசன் பெண்ணே நான் என் தமக்கை பிள்ளைக்கு விவாகஞ்செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்று நிச்சயித்து ஐம்பத்தாறுதேசத்து ராசாக்களுக்கும் மண வோலைபோக்கி மணவரைப்பந்தல் அலங்காரஞ்செய்திருக்கிறகாலத்தில் உன்தம்பிப்பிள்ளைக்கு விவாகஞ்செய்துகொடுக்க வேண்டுமென்றுகேட்டால் நான் முன்னமே நிச்சயார்த்தஞ்செய்து அரசர்களுக்கும் மண வோலைப் போக்கி மணவரைப்பந்தல்களும்அலங்காரஞ் செய்தபின் நீ நினைத்தகாரியம் முடியாதென்று சொல்லி விட்டனர். அதை அரசன் தேவிகேட்டு என்தம்பி பிள்ளைக்கு விவாகஞ்செய்து கொடுக்கப்போகிறீர் அதைப் பார்ப்போமென்று சொல்லிவிட்டு அந்தப்புரஞ் சென்றனள்.

இதுகளையெல்லாம் ஆகாயவீதியில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கிற தேவர்களுணர்ந்து தேவேந்திரன் முதலாகிய தேவர்களும் அஷ்டதிக்குப் பாலகர்களும் மற்றுமுண்டான ரிஷிகளும் கூடியிருக்கிற தேவசபையிற் சென்று பிரமதேவரைப்பார்த்து விசாலதேசத்தரசனுக்கும் தேவிக்கும் விரோதப்பட்டு ஒருவர்க்கொருவர் சபதஞ் செய்துக்கொண் டிருக்கின்றூர்கள். அப்பெண்ணை ஆருக்கு பாரியாளாக நினைத்தீர். அதை எங்களுக்குத் தெரியச்சொல்லவேண்டுமென்று கேட்டதற்குப் பிரம்ம தேவர்.

"உள்ளியர் தெள்ளிய ராயினு மூழ்வினை
பைய நுழைந்து விடும்." (குறள்)

என்பதுபோல ஒரு முடவன் குஷ்டரோகியாகி ஒரு மலையடி வாரத்திலிருக்கிறுன். அவனுக்கு மாலையிடுவாள் என்றூர். அதைக்கேட்டு தேவர்கள் இதை யறிய வேண்டுமென்று கருடனை யழைத்து ஓய் கருடனே! அந்த மலையடி வாரத்திலிருக்கிற குஷ்டரோகியை ஒரு நிமைநேரத்தில் மகமேரு பர்வதத்தின்பேரில் ஒளித்து வைத்து வாருமென்று கட்டளையிட அப்படியே நல்லதென்று கருடபகவான் வந்து அந்தமுடவனை களைந்தெடுத்துக்கொண்டுபோய் மகமேரு பர்வதத்தின்பேரில் ஒருசுனையில் வைத்துவிட்டுப் புறப்படும்போது முடவனாகிய குஷ்டரோகி ஓ ஐயா! என்னைக் கொண்டுவந்து

மனிதர்கள் சஞ்சாரஞ்செய்யாதவிடத்தில் ஓர் குகையில் வைத்துவிட்டுப் போகிறீரே உமக்குத் தருமமா எனக்கு மிகவும் ஆயாசமாயிருக்கின்றது நானென்ன செய்வேனையாவென்று முறையிட அதற்கு கருடபகவானும் நல்லதென்று வெளியில் புறப்பட்டு வருகையில் பட்டணத்தில் இராசாவின் கலியாணவீட்டில் அரசனுக்கும் அரசன் தேவிக்கும் விரோதப்பட்டுக்கொண் டிருக்கிற தருணத்தில் அரசன்தேவியானவள் தன்குமாரத்தியை ஒருபேழையில் வைத்து அந்தப்பெண் கையில் திருமங்கிலியமும் மாலையுங் கொடுத்துச் சிறிது கச்சாயமும் பேழையில் வைத்துப் பெண்ணைப்பார்த்து அம்மா யிந்தப் பேழையைத் திறந்தவன் கையில் இந்த மங்கிலியத்தைக்கொடுத்து தரித்துக்கொள்ளென்று சொல்லிவிட்டு அப்பேழையைப்பூட்டி ஒருமனிதன் தலையின்பேரில் வைத்துத் தன் தாய்வீட்டிற் கனுப்பினள்.

அவன் அரசன்தேவி கட்டளையிட்டபடியே அப்பேழையை எடுத்துக்கொண்டு போகையில் கருடபகவானவர்பார்த்து இதுபலகாரப் பேழையென்றுவந்து அறைந்து எடுத்துக்கொண்டு மகமேரு பருவதத்திற் கொண்டு முடவனுகிய குஷ்டரோகி யருகில் வைத்து பேழையில் உன்பசிக்கு வேண்டியது இருக்கின்றது அதை எடுத்துப்புசித்துப் பசியாறிச் சுகித்திருவென்று சொல்லிவிட்டு,பாறையையெடுத்து மூடிவிட்டுத் தேவர்களிடத்திற்குவந்து அந்த முடவனுகிய குஷ்டரோகியை ஒளித்துவைத்து வந்தேன் என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்றனர்.

இங்கே முடவனுகிய குஷ்டரோகி மிகுந்த பசியானபடியினுல் பேழையைத்திறக்க அதிற் கோடிசூரியப் பிரகாசமாகவிளங்குகின்ற ஒருபெண் இருப்பதைக்கண்டு பிரமித்திருந்தான். அப்போது அந்தப் பேழையிலிருந்த இராசகுமாரத்தி தன் கரத்திலிருக்கிற மங்கிலியத்தை அவன் கையில்கொடுக்க முடவனுகிய குஷ்டரோகியதை வாங்கிக்கொண்டு திகைத்தாற்போல் நிற்கையில் அப்பெண்ணுனவள் நடந்தகாரணங்களையெல்லாஞ்சொல்லிவிட்டுத் தன்தாய்சொன்னவாக்கு தப்பாமல் என்கழுத்தில் கட்டுமென்று சொன்னவுடன் முடவனுகிய குஷ்ட

ரோகி தன்கையிலிருக்கிற மங்கிலியத்தைக்கட்டி மாலே யுந்தரித்துப் பலகாரங்களுஞ் சாப்பிட்டு கந்தம் கமழும் புஷ்பதாம்பூலமணிந்து இருவருங்கூடி விளையாடிச் சுகித்திருந்தார்கள்.

கேட்டீரோ தருமநந்தனே கலியாணவீட்டில் பெண் ணேக்காணுமல் ஒருவருக்கொருவர் சண்டைசெய்துக் கொண்டு பெண்ணே நீயொளித்துவைத்தாயென்று அரசன் கோபிக்க அதை அந்தரவாசிகளாகிய தேவர்களறிந்து பிரமதேவனிடத்திற்குவந்து இந்த முகூர்த்தத்தில் அப்பெண்ணுக்கு விவாகம் நடக்குமென்று சொன்னீரே அந்த முகூர்த்தம் தப்பிப்போய் பெண்ணேக்காணுமென்று சண்டையிடுகிருர்களென்று கேட்டதற்கு பிரமதேவர் அந்த முகூர்த்தத்தில் மூடவனுகிய குஷ்டரோகிக்கு விவாகம் நடந்துவிட்டது நீங்கள் ஒளித்திருக்கிறயிடத்திற்குப்போய் பார்த்து வந்தீர்களேயானுல் உண்மை வெளிப்படுமென்று கூறினுர்.

தேவர்கள் அதைப்போய் பார்த்துவருவோமென்று புறப்பட்டு மகமேருபர்வதத்தின் சமீபத்திற் போய் மலேக்குகையில் பாறையைவைத்து அடைத்திருந்ததை திறந்து பார்க்குமிடத்தில் அவ்விடத்தில் பெண்ணும் பிள்ளேயும் இருவருமாகச் சந்தோஷமுண்டாக்கிக் கெருடனேயழைத்து மூடவனுகிய குஷ்டரோகியை ஒளித்து வைக்கும்படி சொன்னேமே அவ்விடத்தில் நடந்தவற்றைக் கூறென்றுகேட்கக் கெருடனும் நான் ஒளித்துவைத்துத் திரும்பும்போது மூடவனுகிய குஷ்டரோகி இந்தக்குகையில் என்னேக் கொண்டுவந்து விட்டுவிட்டீரே எனக்குமிகவும் ஆயாசமாகவிருக்கிறது ஏதாகிலும் தின்பண்டங்கொண்டுவந்து கொடுக்கவேணுமென்று கேட்டதற்கு ஏதாகிலும் கொண்டுவந்து கொடுக்கலாமென்று புறப்பட்டு வரும்போது வழியிலிருந்தப் பலகாரப்பேழையைக் கண்டு எடுத்துக்கொண்டுபோய் கொடுத்துவிட்டுப் பாறையையெடுத்து மூடிவிட்டுவந்தேன். இதிலிப்படியிருந்தது நானறியேனென்று சொல்லத் தேவர்களும் பிரமலபி தப்பாதென்று சந்தோஷித்து பிரமதேவரிடத்திற்குவந்து தெய்வ ரம்பைக்கொப்பான பெண்ணே அந்தசப்பாணிக்கு மாலேயிடக் கட்டளேயிட்டீர் அவனே

எங்களுக்காத மன்மத சொரூபமாகக் கட்டளையிட்டு ரட்சியுமையாவென்று கேட்கப் பிரமதேவரும் அப்படியே உங்கள்கருத்தின்படிசெய்கிறேனென்றஅவனுந்திவ்விய தேகமாகும்படி அவனுக்கு அனுக்கிரகித்து ஒரு நகரத்து அரசனாக மகுடஞ்சூட்டி அநேகவரங்களையும் கொடுத்தனர். அதைப் பெற்றுக்கொண்டு சிலகாலம் ராச்சியம்பார்த்து நீதிவழுவாமல்அரசாட்சிசெய்துக்கொண்டிருந்து பின்பு சாம்பவமூர்த்தியை நோக்கி தவஞ்செய்து அத்தவத்தால் சாம்பவமூர்த்தியினுடைய அனுக்கிரகம் பெற்றுச் சாயுச்சியபதவியடைந்தனர்கள்.

ஆகையால் விதிவசம் தப்பாதென்று செவிலித்தாயானவள் கதைசொல்லி முடித்துவிட்டனள்.

பின்பு இராஜகுமாரத்தியாகிய அதிரூப புஷ்பபாஞ்சாலி செவிலித்தாயினிடத்தில் இருக்கிற மணமாலையைத் தன்கரத்தில் வாங்கிக்கொண்டு எனது எண்ணத்தின்படியேமுடிக்கவேண்டுமென்றுபரமசிவத்தைத் தியானித்து தன் கையிலிருக்கிற மணமாலையைச் சுழற்றி ஆகாயவீதியில் எறிந்து கும்பிட்டுக்கொண்டு நின்றாள். அந்தமாலையானது சுழன்றுக்கொண்டேவந்து அநேக தூரத்திலேயிருக்கிற மூடவனாகிய புரூரவச்சக்கிரவர்த்தியினுடைய கழுத்திலே விழுந்தது விழுந்தமாத்திரத்தில் ஓவென்ற சப்தமாயும் பிர்ம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரனென்று சொல்லப்பட்ட நான்கு வருணத்திலுள்ள ஜனங்களும் கைகொட்டி நகைத்து ஓஓ ராஜாவின் குமாரத்திக்கு வந்தவிதியைப் பார்த்தீர்களோ வென்பாரும் இராஜர்களிருக்க அவளுக்கென்ன தெரியாதோ வென்பாரும் தெய்வம் இப்படி செய்யவேண்டுமோ வென்பாரும் திருடியறுப்புண்ட சப்பாணிக்கு மாலையிட்டாளென்பாரும் ராஜாக்களையெல்லாம்ஈனம்பண்ணினபடியால் சங்கீதம் வாசிக்கப்பட்டவர்களுக்கு இப்படிதான் வாசிக்கவேண்டுமோவென்பாரும் ஆனாலென்ன இன்னமொருதரம் தனக்குச் சரியானபேருக்கு மாலையிடுவாளென்பாரும் இவ்விதமாக அவர்கள் சொல்லுகின்ற வார்த்தைகளை புஷ்பபாஞ்சாலிகேட்டு நானினைத்தபடியே நமது எண்ணம் பலித்ததே நான் தொழுததெய்வமே தெய்வமென்று அதிக ஆவலுடனே செட்டியாரருகில் இருக்

கிற சப்பாணியாகிய புரூரவச்சக்கிரவர்த்தியின் அருகே போய் நின்றுக்கொண்டு என்பத்தாவானவர் இவரே யென்று சந்தோஷித்துக் கைகொட்டி நின்றுள்.

அப்போது இந்த வர்த்தமானமெல்லாம் தகப்பனு கிய செய்தவராஜன்கேட்டு மெய்மறந்து சிங்காதனத்தில் இருந்து மூர்ச்சையாய்க்கீழேவிழ அருகில் நிற்கின்ற மந்திரிபிரதானிகள் எடுத்தணைத்து மூர்ச்சைதெளியச் சயித்திய உபசாரங்கள்செய்ய மயக்கந்தெளிந்து புலம்பு கிறதும் பெண் சப்பாணிக்கு மாலையிட்டதும் இப்படியாய் அரசன் மகாதுயரத்துடன் இருக்கும்போது அந்தப்புரத்தில் இருக்கிற அரசன்தேவியான திலதவதியாள்கேட்டு என்பெண் முடவனுக்கு மாலையிட்டாளோ வென்று ஓவென்றசப்தமாய் அடியற்றமரம்போல் பூமியில் தொப்பென்று விழுந்து மூர்ச்சையாய்க்கிடப்பதை அருகிலிருக்கிற தாதியர்கள் அநேக சயித்தியோபசாரங்கள்செய்து மனம்பொறுக்கமுடியாமல் சமுத்திர கோஷ்டம்போல் அரசன் இருக்கிற சபாமண்டபத்திற்குவந்து நாம் புத்திரபாக்கியமில்லாமல் தபசுசெய்துப் பெற்ற பெண்ணுக்கு இப்படி லபிக்குமோவென்று அரசனிட பாதத்தில்விழுந்து புரண்டழுகிறபோது அருகிலிருக்கிற தாதியர்களெடுத்து மார்புடன் சாத்திக்கொண்டு அந்தப்புரத்திற்குக் கொண்டுபோய்விட்டார்கள்.

அரசன் மந்திரியைப்பார்த்து திருடி ஆக்கினைபட்டவனுக்கு மாலையிட்டாளென்கிற வார்த்தையைக் கேட்டும் உயிருடனிருப்பது நலமல்லவென்று உயிரை மாய்த்துக்கொள்ளப்போகிற சமயத்தில் குலகுருவாகிய வஷிஷ்டமுனிவர் வந்து கையைப்பிடித்துக்கொண்டு இப்படி செய்வார்களோ பேய்கொண்ட அரசனே அவள்விதி இப்படியிருந்தால் நாம் செய்தாவதேது வலிய உயிரை மாய்த்துக்கொண்டால் சாகுமளவும் அதனாலே நரகமுண்டு அப்பெண்ணினுடைய அருமையைப்பாராமல் அவள் புருஷனுடனேகூட்டி அடவியில்போகச் சொல்லுகிறதே நலம் அதற்காக மனங்கலங்குவார்களோ வென்று சொல்லினர்.

அரசன் அருமையாய்ப் பெற்றுவளர்த்த பெண்ணைக் காட்டிற்குப் போகச்சொல்லி எப்படி சகித்திருப்பேன்

என்றதற்குக் குலகுருவாகிய வசிஷ்டர் ஜனகசக்கரவர்த்தியினுடைய பெண்ணுகிய சீதாபிராட்டியார் கலியாணம் பண்ணினவுடனே காட்டிற்போகவில்லையா அவளையறியாதபேருமுண்டோ அப்படிபோலவே இதுவும்ஒருகாரணத்துக்கு ஏதுவானபடியால் இவ்விதமாக முடிந்தது என்ருர்.

அரசன் இவைகளையெல்லாங் கேட்டு அந்தப்புரஞ்சென்று தன் தேவியாகிய திலதவதியாளிடத்தில் குலகுருவாகிய வசிஷ்டர் சொன்ன பிரகாரஞ் சொல்லினர் திலதவதியாரும் குருவாக்கியமே பெரிதாகையால் அப்படிசெய்வதே நலமென்ருள். உடனே அரசன் ஊழியக்காரர்களை அழைத்துவரச்சொல்லிக் கட்டிக்கொண்டு அம்மா உன்னுடைய கலியாணத்தில் இழிவு இவ்வளவென்று சொல்லமுடியாது முன்னமே அரசர்கள்வந்து கேட்டபோது அவர்களுக்குக் கொடுக்க சம்மதிக்காமல் பண்ணிவைத்தது விதியேயல்லாமல் வேறல்லவென்று வருத்தப்படுகிறபோது புஷ்பபாஞ்சாலி அரசனைப்பார்த்து என் பத்தாவைவிட்டு இவ்விடத்தில்வந்து வெகு நேரமாச்சுது நீரும் வசைபொறுக்கமாட்டீர் நீர் இவ்விடத்தில் இருக்கச்சொன்னபோதிலும் நான் இவ்விடத்தில் இருந்து இகழ்ச்சியானவார்த்தைகளைக்கேட்டுக்கொண்டு இந்தப்பட்டணத்தில் இருக்கமாட்டேன் நானும் என்னுடைய பத்தாவும் காட்டிலேபோய்க் கந்தமூலபலாதிகளைப் பத்தாவுக்குக் கொடுத்துத் தானும் அருந்தி என்பத்தாவுள்ளமட்டும் இருப்பேனென்றும் அவர் இறந்தகாலத்தில் நானும் இறப்பேன் இனி ஒரு நாழிகையாகிலும் இவ்விடத்தில் இருக்கமாட்டேனென்றுச் சொல்லினள்.

இதுகளையெல்லாம் அரசன்கேட்டு நல்லது தாயே எனக்கு வேண்டியபாக்கியமிருக்க இவைகள் வேண்டாமென்றுசொல்லித் தான் அணிந்திருந்த ஆபரணங்களையெல்லாம் கழட்டி பரதேசிகளுக்கு அரசன் முன்பாகக் கொடுத்துத் தகப்பனிடத்திலும் தாயிடத்திலும் செலவு பெற்றுக்கொண்டு புரோகிதருடனே தன் பத்தாவான புருரவச்சக்கரவர்த்தியின் சமீபத்தில்வந்து நின்றனள். முடவனுகிய சக்கரவர்த்தி புஷ்பபாஞ்சாலியைப் பார்

த்து மெத்தவும் வியாகூலமடைந்து முன்னாலே திருடிக் கைகாலறுப்புண்ட எனக்கு நீ மாலையிடலாமா இனிமேலாகிலும் உனக்குச் சம்மதியானபேருக்கு மாலையிடுவென்றுகூற புஷ்பபாஞ்சாலி உம்மிட பாதமேயல்லாமல் வேறுகதி யில்லையென்று தலையிறங்கிக்கொண்டு நின்றனள்.

அப்போது அருகிலிருந்த பரதேசி காவற் செட்டியாரும் வாருமம்மா என்னுடைய அரண்மனையிலிருங்கள் உங்களுக்கு வேண்டிய பாக்கியத்தைத் தருகிறேன் சுகித்திருங்களென்றார். அதற்கு இராஜகுமாரத்தி நான் இந்தப் பட்டணத்தில் நிமைப்பொழுதும் இருக்கிறதில்லை என்பத்தாவையும் நான்விட்டுப் பிரிகிறதில்லையென்று கூறினள். சப்பாணியாகிய புரூரவச்சக்கரவர்த்தி பெண்ணே! இன்றையதினம் பரதேசி காவற்செட்டியார் மனதின்படியிருந்து இவ்விடத்தில் செலவுபெற்றுக்கொண்டு போகலாமென்று சொன்னதற்கு அரை நிமிஷமாகிலும் இந்தப்பட்டணத்தில் இருப்பது நலமல்லவென்று கூறினள். அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டிருந்த செட்டியார் வெகு உற்சாகங்களுடனே இரண்டு பேரையும் பல்லக்கின்மேல் வைத்துக்கொண்டு பட்டணங் கடக்க கொண்டுவந்துவிட்டு முடவனாகிய சக்கரவர்த்தியினிடத்திற் செலவுபெற்றுக்கொண்டு தாமிருக்கிறவிடத்திற்கு வந்துவிட்டார். இவர்களிரண்டுபேரும் ஒருசெடியருகே யிருக்கிறவேளையில் சப்பாணியாகிய புரூரவச்சக்கரவர்த்தி தன் மனைவியைப்பார்த்து என் விதி யிப்படியிருந்தால் நீ தூங்குமஞ்சத்தின்பேரில் தோழிமார் சூழவிருக்கிற உனக்கு இப்படி வரவேண்டுமா இவையும் திருவுளச் செயலென்று விசனப்பட இராஜகுமாரத்தி அடியாளுக்கென்ன தேவரீர் திருமேனி வருந்தாமலிருக்க எப்போது காண்பேனோ அடியாள் ஜனன மென்றைக் கீடேறுமென்று விசனப்பட முடவனாகிய சக்கரவர்த்தி இவள் வருத்தமும் வணக்கமுங்கண்டு சந்தோஷித்து இவளே கற்புடைய ஸ்திரீ என்று மதித்து இவளாலே நமக்கு நலமுண்டாகுமென்றெண்ணிக்கொண்டு பாஞ்சாலியைப் பார்த்து என்னை நீ முன்பின் னறிந்தவளல்லவே எனக்கு உன்பேரில் இத்

தனே தயவானதென்னவென்று வினவ புட்பபாஞ்சாலி சுவாமி நான் வசந்தகாலத்தில் ஒருநாள் உப்பரிகைமேடையின்பேரில் தாதியருடன் விளையாடிக்கொண்டிருக்கும்போது தென்றல்வீச மனஞ்சகிக்காமலந்த மேடையின்பேரில் சயனித்துக்கொண்டு அருகிலிருக்கிற உயிர்த்தோழியைப் பார்த்து இந்நாள்வரைக்கும் இந்த காமவிகாரமென்கிறது இன்னதென்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறகாலத்தில் ஓர் கீதநாதத்தினுடைய தொனி என் செவிக்குக் கேட்டமாத்திரத்தில் நான் அணிந்திருந்த கம்மலில் இருந்த பச்சைக்கல்லானது உருகி விழுந்ததைக்கண்டு மெய்சோர்ந்து தெளிந்து அருகிலிருக்கிற உயிர்த்தோழியைப் பார்த்து இந்தக் கீதநாதம் பாடத்தக்கினவர்கள் இந்த அரசாட்சியிலில்லையே ஆகையால் நீபோய்ப்பார்த்துவாவென்றுஉத்தரவுசெய்தேன் அவளதுபிரகாரம் பார்த்துவந்து பரதேசி காவற்செட்டியார் வீட்டிலிருக்கிறவர் அரண்மனையில் பேழை திருடினவரென்று அரசன் ஓர் கையுங்காலையும் வாங்கிப்போட்டாரே அவர் செட்டியார்வீட்டில் கீதநாதம் வாசித்துக்கொண்டிருக்கிறாரென்றுகூறினள் அன்றுமுதற்கொண்டு சப்பாணியாகிலும் அவரை பத்தாவென்று திருவுளப்பாங்காகவெண்ணியிருந்தேன் எனது எண்ணத்தின்படி முடிந்ததென்று சொல்லினள்.

அவர் வார்த்தைகளைக்கேட்டு மிகவுஞ் சந்தோஷப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற தருணத்தில் சரஸ்வதியம்மன் இவர்களிருக்கிறவிடத்திற்கு தேவாமிர்தத்தைக்கொண்டுவந்து நீங்கள் இராக்காலத்தில் தனியே யிருப்பீர்களோவென்று கேட்டதற்கு தாயே உம்முடைய கடாட்சமுண்டாயிருக்க நாங்கள் எங்கேயிருந்தால் என்னவென்று மிகுதியுமானவுடனே வணங்கிச் சொல்லச் சரஸ்வதியம்மனும் ஒரு இரத்தினத்தை வைத்துப் பிரகாசமுண்டாக்கினள் அந்தப்பிரகாசத்தைக்கண்ட மாத்திரத்தில் புஷ்பபாஞ்சாலி எழுந்திருந்து நமஸ்காரஞ் செய்ய சரஸ்வதியும் தீர்க்க சுமங்கலியாயிருக்கக்கடவதென்று வாழ்த்தி நான் கொண்டுவந்த தேவாமிர்தத்தை இருவருக்கும் கொடுத்துவிட்டு அந்தவிடத்தில் விசுவகருமனை அழைப்பித்து சொர்னமயமான மாளி

கையும் இரத்தினகோபுரமும் வெள்ளிமதிலும் மாட மாளிகையும் கூடகோபுரமும் உப்பரிகையு முண்டாக்கி அந்த மாளிகையில் இவர்கள் இருவரையுங் கொண்டு போய் வைத்து சுகத்தில் இருங்கள் என்றுசொல்லிவிட் டுப் போயினள்.

கேளும் தருமபூபதியே! அந்தச் சபாமண்டபத்தில் அபரஞ்சி மேடையின்பேரில் சிறிதுநாள் இருக்கையில் தெய்வலோகத்திலேவிதியுமதியுமாகிய தேவர்கள் இரண் டுபேரும் நீபெரியவனென்றும் நான்பெரியவனென்றும் ஒருவர்க்கொருவர் சண்டைபோட்டுக்கொண்டு இருவ ரும் தெய்வசபைக்குவந்து கூறினர்கள். தேவர்கள் எங் களுக்குத் தெரியாது பூலோகத்திலே மனுவக்கியானம் இராசனுக்குத் தெரியுமென்றுகூற அவர் எங்கே யிருக் கிறுர் என்று கேட்டதற்கு அவர் சனீஸ்வரபகவான் சோதனையினுல் வனத்தில் வாசமாக விருக்கிறுர். அவ ராலே உங்கள் இருவருடைய வழக்குத் தீருமென்று சொன்னதைக்கேட்டு இருவரும் பூலோகத்திற்குப் போ கலாமென்று பிராமணர்களைப்போல வேடங்கொண்டு சக்கரவர்த்தியைக்கண்டு ஆசீர்வாதம்பண்ணி அட்சதை யுங் கொடுத்தார்கள். புரூரவச்சக்கரவர்த்தி அந்தப்பிரா மணர்களைப்பார்த்து நீங்கள் எவ்விடத்திலிருந்து வரு கிறீர்கள் உண்மை வெளியிடுங்களென்று கேட்டதற்கு நாங்கள் தீர்த்தவாசிகள் வழிநடக்கும்போது விதிபெரி தென்றும் மதிபெரிதென்றும் ஒருவருக்கொருவர் சண் டைபோட்டுக்கொண்டு இவ்விடத்தில் தெய்வீகம் விள ங்குகிறதாய் கேள்வியுற்று உம்மிடத்திற்கு வந்தோம் அதின் உண்மையை வெளியிடவேண்டுமென்று கூறி ஞர்கள்.

ஆனுல் உங்கள் இருவருடைய வழக்கைச் சொல் லுங்கள் என்று இருவரிலொருவர் நான் விதிதப்பிப் பிழைத்தபேர்களில்லையோ வென்றேன் அதற்கு அவர் மார்க்கண்டனுக்கு விதி பதினுறு வயதாக பிரமதேவர் கட்டளைப்பண்ண அதை மார்க்கண்டன் அறிந்து மதி யினுல் பரமசிவத்தினுடைய அனுக்கிரகப்படிக்கு என் றும் பதினுறுவயதாகச் செய்துக்கொண்டார். ஆகை யால் மதிதான் பெரிதென்று சொன்னுனென்று சொன்

ணர். சக்கரவர்த்தி ஓய் பிராமணரே! அப்படியுஞ் சொல்லுவார்களோ மூன்மார்க்கண்டருக்குப்பதினாறுவயதென்றதும் எண்ணும் பதினாறு வயதாகச் செய்துக்கொண்டதும் விதியானபடியினாலே அப்படி முடிந்தது. விதியை வெல்லுவதற்கு ஒருவராலுமுடியாது. அதற்குத் திருஷ்டாந்திரஞ் சொல்லுகிறேன் விதியினாலல்லவோ சனியன் காகமேறினதும் மூதேவி கழுதையேறினதும் தேவேந்திரன் சரீரம் பழுதானதும் மாண்டவ்யரிஷி கழுவிலேறினதும் புரூரவச்சக்கரவர்த்திக்கு கையும்காலும் அறுப்புண்டுபோனதும் இதுகளெல்லாம் விதியினாலல்லவோ முடிந்தது.

"வளம்பட வேண்டாதார் யார்யாரு மில்லை
அளந்தன போக மவரவ ராற்றான்
விளங்காய் திரட்டினா ரில்லைக் களங்கனியைக்
காரெனச் செய்தாரு மில்." (நாலடியார்)

இன்று விதிபெரிதென்று சொன்னமாத்திரத்தில் அந்தரவாசிகளாகிய தேவர்கள் சந்தோஷப்பட்டு புட்பமாரி பொழிந்து காட்சிக்கொடுத்து நீயே சத்தியவானென்று சொல்லிவிட்டு மறைந்தனர்கள். பின்பு இரண்டு பிராமணர்களும் இது தகுதியான வுத்திரவென்று இருவரும் பேசிக்கொண்டு தங்கள் இருப்பிடஞ் சென்றனர்கள் அவ்வேதியர்கள் சென்றபின்பு சனீஸ்வரபகவான் புரூரவச்சக்கிரவர்த்தியினிடத்திற்கு வந்து அரசனைக்கண்டு மூன் நாம் உம்மிடத்திற்கு வந்தபோது மூதுமைநலமோ இளமைநலமோவென்று சொன்னீர் அன்றுமுதலாக யின்றையவரைக்கும் நான் செய்துவந்த கொடுமைகளையெல்லாம் பொறுத்தீரே நீயே சத்திய குணசீலரென்று அனுக்கிரகிக்கும்போது பரமசிவன் மகாவிஷ்ணு பிரமா இவர்கள் முதலானபேர்களும் பிரசன்னமாகவந்து அதிகப் பிரியத்துடனே மூன்னிலும் அதிகமான தேககாந்தியும் கைகால் வளர்ந்து உமது வாக்குதப்பாமல் அரசாட்சிசெய்து முடிவில் தெய்வ பக்தியும் பெற்று சாயுச்யபதவியைப் பெறுவாய் என்று ஆசீர்வதித்துப் போயினர்கள்.

பின்பு அரசன்தேவியான புஷ்பபாஞ்சாலி தேவர்களைக்கண்டு கண்களிகூரச் சக்கரவர்த்தி சனீஸ்வரனைப்

பார்த்து தமது திருவுளத்தினாலே சகல தேவர்களையும் காணப்பெற்றோமென்று தெண்டனிட்டு நிற்கையில் சனீஸ்வரபகவான் என்னுடையகாலம் இன்றளவில் சரி யென்று சொல்லுகிறபோது சரஸ்வதியம்மன் சக்கரவர் த்திக்குத் தேவாமிர்தங் கொண்டுவந்தபோது சனீஸ்வர பகவானைப் பார்த்து நீர் எந்நாளும் இந்தச் சக்கரவர்த் தியின் இடத்திலிருந்து இரட்சியுமையாவென்று கூறினள் அதற்கு நல்லதென்று அங்கீகரித்துக்கொண்டு செலவு பெற்றுக்கொண்டு அந்தரத்தியானமாய்ப் போய்விட் டார்.

கேளும் தருமநந்தனா! இதுகளையெல்லாம் பார்த் திருத்த புஷ்பாஞ்சாலிமிகுந்த பேரானந்தத்தை யடை ந்து முன்னிலும் எண்மடங்கு அதிகமாக நாயகனிடத் தில் பிரிவாற்றாமையை மேற்கொண்டிருக்கும்போது ஒருநாள் மனதில் புத்திரபாக்கியத்தின்பேரில் இச்சை செனித்ததை சக்கரவர்த்தியறிந்து அவன் மனதின்படி புத்திர அபேட்சையை நிறைவேற்ற வேணுமென்று கருதி இருவருக்குந் தனது சாத்திரத்தில் சொல்லியபடி கிரீடித்து ஓர்புத்திரனைப்பெற்று சுகத்திலிருக்கும்போது சரஸ்வதியம்மன் சக்கரவர்த்திக்கு தேவாமிர்தத்தைக் கொண்டுவந்து கொடுத்துவிட்டு காட்டின் வழியாகப் போகிறபோது அவ்விடத்தில் எதிர்ப்பட்டவர்கள் பார் த்து அம்மா விருத்தாப்பியமாயிருக்கிறீர்களே எங்கிரு ந்து வருகிறீர்களென்று கேட்க அப்பா நான் இந்தவழி க்கு மேற்கே ஒருநாழிகைவழிதூரத்தில் தெய்வீகம் விள ங்குகின்றன அவ்விடத்திலிருந்து வருகிறேனென்று சொல்லிப்போயினள் அவர்கள் அந்தவார்த்தையைக் கேட்டுக்கொண்டு நாம்போய் பார்த்துவருவோமென்று போய்ப் பார்க்குமளவில் அந்தம்மாள் சொன்ன வார்த் தைகள் உண்மைதானென்று பட்டணம் எங்கும் இந்த தெய்வீகத்தினுடைய பெருமைகளைச் சொல்ல அதைக் கேட்டிருந்தபேர்கள் தங்கள் தங்கள் குறைவுகளை தீர்ந் துக்கொள்ள வேண்டுமென்று தெய்வீகத்திற் சென்று அவரவர்கள் பெற்றுக்கொண்ட வரங்களையும் நகரமெங் கும் பிரசித்தமாக சொல்வதைக்கேட்ட செவிடு குருடு ஊமை முடவர் குஷ்டரோகிகள் முதலானபேர்களும்

அவ்விடத்திற்குச்சென்று அந்த தெய்வீகத்தைக் கண்டு எங்களுக்கு நேரிட்டிருக்கிற துன்பங்களேதேதோ அவ ரவர்கள் நினைத்துவந்தபடியே அத்துன்பங்கள் நீங்கக் கடவதென்று கட்டளையிட அவர்களுக்கு அந்த நோய் தீர்ந்து சுகமுற்றிருந்தனர்கள். இதுகளையெல்லாம் பார்த் திருந்த மனைவியாகிய புஷ்பபாஞ்சாலி "சிவசிவா" உம்மு டையத திருவிளையாட்டோவென்றுதியானித்துக்கொண் டிருக்கும்போது சக்கரவர்த்தி தன்தேவிக்கு சிரத்தைக ளாகிய ஆகமபுராணங்களை எடுத்தோதி சில விரதங்களை அனுஷ்டித்து வரும்படி கட்டளையிட்டு பின்பு வனங்க ளிலும் மலைகளிலும் உண்டாகிய அதிசயங்களைத் தேவி க்கு சொல்லிக்கொண்டுவருகையில் அவ்வனத்தில் சஞ்ச ரிக்கின்ற ரிஷிகள் தபோதனர்கள் இவர்களைக்கண்டுவின விச் சிவஞானப் பிரகாசங்களைப் பேசிக்கொண்டிருக்கை யில் செய்தவராஜன் தன் குமாரத்திக்கு கலியாணம்பண் ணின நாள் முதற்கொண்டு மனவருத்தத்தாலும் அரசா ட்சி செலுத்தாமல் மனோவியாகூலத்துடன் இருக்கும் போது இவ்விடத்தில் தெய்வீகம் விளங்குகின்ற சமாச் சாரத்தை மந்திரிகளால் அரசனுக்குத் தெரிவிக்க அர சனும் மந்திரியும் இரதகஜதுரகபதாதிகளுடன் வனத் திற்கு வந்து காட்டிலேயிருக்கின்ற இருளர் மறவர்களைப் பார்த்து என் குமாரத்தியையும் என் மருமகனையும் காட் டிற்குப்போகும்படி அனுப்பிவிட்டோம் அவர்களைக் கண்டபேர்கள் உண்டோவென்று கேட்க அவர்கள் காட்டிலே வந்தநாள் முதற்கொண்டு நாங்கள் பார்த்த தில்லை இப்போது இவ்விடத்தில் ஏதோ ஒரு கோயில் நூதனமாக உண்டாயிருக்கின்றது அதைப் பார்க்க ஆயிரஞ் சிரசைப்படைத்த ஆதிசேடனாலும் முடியாத தாக இருக்கின்றது அப்படிப்பட்ட கோயிலுக்குள்ளே போகிறார்கள். அவ்விடத்தில் தெய்வீகம் விளங்குகின றது சகல ஜனங்களும் அவ்விடம்வந்து அவர்கள் நினை த்துவந்த காரியங்களும் நீங்குதையாவென்று சொல்ல அதுகளைக்கேட்ட அரசன் தெய்வீகத்தைப் பார்த்து வருவோமென்று அரசனும் மந்திரியுமாக சமீபத்தில் வந்து பார்க்குமளவில் சொர்க்கலோகத்திலு மெண் மடங்கு அதிகமாக விருக்கின்றதை நோக்கி ஆச்சரிய

மடைந்து இவ்விடத்தில் நாம் முன் நாலைந்துதரம் வேட்டைக்கு வந்திருந்தோம். அப்போது இந்தப் புது மைகள் இல்லை. இப்போது ஏதோ நூதனமாக விருக்கின்றது. இதினுண்மையை விசாரியுமென்று கட்டளையிட மந்திரி அவ்விடத்திலிருக்கின்ற பேர்களையழைத்து இந்த ஆலயத்திலிருக்கின்ற தேவதையாரென்று கேட்க அவர்கள் யாதொன்றுந் தெரியாதென்று சொல்லினர். அதை அரசனுக்குத் தெரிவிக்க அரசனும் மந்திரியும் இந்த தெய்வீகத்தினுடைய உண்மை நமக்குத் தெரிய வேண்டும் ஆதலால் கொஞ்சநேரமிருந்து பார்ப்போம் என்று நிற்கின்ற தருணத்தில் முடவனுவன் அக்கோயிலுக்குள் நுழைந்ததைப்பார்த்து இருவரும் இவனால் நமக்குண்மை வெளியாகுமென்று அவன் வரவை பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்கள். அப்போது முடவனுக்கு காலுங்கையும் வளர வெளியில் புறப்பட்டு வருகிறதைக் கண்ட இராஜனும் மந்திரியும் அவனைக்கேட்க அவன் இக்கோயிலிலே செந்திருமேனியாகப் பரமேஸ்வரனும் பார்வதியும்போல திவ்விய சொரூபத்துடனே இரண்டு பேர்க ளிருக்கிறார்கள். அவர்களைக்கண்டு தெண்டம் பண்ணி சுவாமி என்முடம் தீரவேணுமென்று கேட்டுக்கொண்டதற்கு உன்கருத்தின்படி தெய்வீகம்விளங்குகின்ற காலத்திற்குவந்து போகலாதென்றிவ்விடத்தில் நடந்தவற்றையெல்லாம் அரசன் தேவிக்குச் சொல்லியனுப்ப தூதுவர்கள் சென்று அரசன் தேவியிடத்தில் இங்குள்ள வதிசயங்களையெல்லாஞ் சொல்லக் கேள்விப்பட்டு மிக்க ஆவலோடு புறப்பட்டு அரசனிடத்திற்கு வர அரசன் மனைவியைப்பார்த்து பெண்ணே! இவ்விடத்தில் தெய்வீகம் உண்மையாக விளங்குகின்றது நாம் போய் நம்முடைய குறைகளையெல்லாஞ் சொல்லிக் கொள்ளுவோமென்றுகூறி இருவரும் ஸ்நானஞ்செய்து நிஷ்டைகளை முடித்துக்கொண்டு காணிக்கை முதலானதுகளையும்எடுத்துக்கொண்டுமந்திரியுடனும்கோயிலிற புகுந்து அந்த தெய்வீகத்தைக்கண்டு "சிவசிவா" என்று நமஸ்காரம் பண்ணினார்கள்.

அப்போது புரூரவச்சக்கரவர்த்தி இவர்களைப் பார்த்து இவர்கள் நம்மிட மாமனும் மாமியுமென் றுணர்ந்து

இருவருக்கும் நமஸ்காரஞ் செய்து நின்றனர்கள். அப்போது செய்தவராசன் நிற்கிறவர்களைப் பார்த்து மிக ஆவலுடன் கேளுமையா சில நாளைக்குமுன் என் குமாரத்தியையும் மருமகனையும் வனத்திற்குப் போகும்படியனுப்பிவிட்டேன். அவர்களைக்காணமல் தேடிவந்தோமாகையால் எங்களுக்கு உண்மைவிளங்கவேண்டுமென்று கேட்க வந்தவிடத்தில் நீங்களிருவரும் எங்களை நமஸ்காரஞ் செய்துகொண்டகாரணத்தை தெரிய வனுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டுமென்று வினவ அதற்கு சக்கரவர்த்தி குறுநகைகொண்டு நீங்கள் ஒன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டியதில்லை நாங்கள்தான் உம்முடைய பெண்ணும் மருமகனென்றுஞ் சொல்லினர். செய்தவராசன் அவருக்கு காலுங்கையுமில்லையே எவ்விதமாகவளர்ந்த தென்று கேட்க சக்கரவர்த்தி சாம்பசிவ மூர்த்தியினுடைய அனுக்கிரகத்தினலே பழையபடி காலுங்கையும் வளர்ந்து இவ்விடத்திலிருக்கிறேன் என்றுசொல்ல இதுகளையெல்லாங் கேட்ட செய்தவராசன் மிக வாச்சரியப்பட்டு சந்தோஷித்துக்கொண்டிருக்கிற தருணத்தில் சரஸ்வதியம்மனுந் தேவாமிர்தத்தைக் கொண்டுவர அம்மனைக் கண்டு சக்கரவர்த்தியும் புஷ்பபாஞ்சாலியும் நமஸ்காரம் பண்ணி நிற்க சரஸ்வதி அம்மனிதர்களைப் பார்த்து இவர்கள் யாரென்றுகேட்க புஷ்பபாஞ்சாலி என் மாதாபிதாக்களென்று சொல்லினள். நல்லதென்று வந்திருக்கிறவர்களுக்கு ஒருதளிகையன்னத்தை பகுந்து கொடுத்துப்போயினள். இதனைச் செய்தவராசன் உணர்ந்து மருமகனுடைய சுந்தரத்தையுந் தெய்வீகத்தினுடைய உண்மைகளையுங்கண்டு அளவற்றசந்தோஷமுண்டாகி இவ்விடத்தில் ஒரு பட்டண முண்டாக்க வேணுமென்று யோசனை பண்ணிக்கொண்டு இவ்விடத்தில் நடந்த மகிமைகளை எல்லாம் பரதேசி காவற்செட்டியாருக்கு சொல்லியனுப்பி செட்டியார் இந்த சமாச்சாரங்களை கேட்டமாத்திரத்தில் சந்தோஷத்துடன் வந்து கோயிலுக்குட் சென்று சக்கரவர்த்தியையும் அவர் தேவியையும் தெய்வீகமாகப் பாவித்து நமஸ்காரம்பண்ணினர். அவரைச் சக்கரவர்த்தியெடுத்து மார்புடன் அணைத்துக்கொண்டு ஐயா சாம்பவமூர்த்தியினுடைய அனுக்கிரகத்தினல் பழைய

படி காலுங்கையும்வளர அனுக்கிரகம்பெற்று இவ்விடத்தில் இருக்கிறேன் என்று சொல்லக்கேட்டு, செட்டியார் சக்கரவர்த்தியைப் பார்த்து தேவரீர்சுவாமியே யல்லது மனிதரென்று குறிக்கப்போகாது என்று மிகுந்த ஆருமையுடன் கூற சக்கரவர்த்தி இதுகளெல்லாம் உம்முடைய தயவினுல் சாம்பவமூர்த்தியினுடைய அனுக்கிரகத்தினுல் பெற்றுக்கொண்டேன் என்று சொல்லினர்.

அதன்பின்பு செட்டியாரும் செய்தவராசனும் அவரதுதேவியும்மந்திரியுமான இவர்கள்நால்வரும் ஒருபட்டணம் நியமிக்கவேண்டும் என்று கருதி காடு மலைகளையெல்லாம் சீர்திருத்தி நல்ல திதி வார யோக கரண நட்சத்திரங்கள் கூடிய சுபதினத்தில் ஒரு பட்டணங்கட்டி அதில் மாடமாளிகை கூடகோபுரங்கள் இயற்றி பிரம்ம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரர் என்று சொல்லப்பட்ட நான்கு வருணத்தார்களுக்கும் வீதிகளும் தேவாலயங்களும் சந்நிதிவீதிகளும் யாகசாலை எக்கியசாலைகளும் யோகசாலைகளும் அஸ்வசாலைகளும் கடைவீதிகளுங் கட்டி பரதேசிகளு மமைத்து அந்தப் பட்டணத்திற்கு தனது மருமகனுகிய புரூரவச்சக்கரவர்த்திக்கு மகுடந் தரித்து தெய்வீகராசனென்று நாமகரணஞ்செய்ய மனுநீதி தவராமல் செங்கோல் நடாத்திக்கொண்டு மந்திரி பிரதானிகள் சூழ ஆறிலொருகடமை குறைவில்லாமல் நடப்பித்துக்கொண்டு வந்தார். அப்போது இவ்விடத்தில் தெய்வீகம் விளங்குதென்றும் நூதனமான ராஜுக்கள் வந்திருக்கிருர்களென்றுஞ் தேசாந்திரங்களிலிருந்து வந்தபேருக்கு அவரவர்களுக்குத் தகுந்த தொழில்களுங்கொடுத்து நடப்பித்துவருகிறகாலத்தில் சக்கரவர்த்தியினுடைய பழமையான மதிதீரனென்கின்ற மந்திரியானவன் தன்னுடைய அரசனும் இராஜபத்தினியும் பிள்ளைகளும் இராக்காலத்திற் போனுர்களே காணுமே யென்று அரண்மனை யந்தப்புரங்களெல்லாஞ் சோதித்துங் காணுமையால் மனங்கலங்கி என் ஆண்டவனை எப்போது காண்பேனே? கண்டாலல்லது உயிர் வாழேன் என்று ஆண்டிவேடம் பூண்டுக்கொண்டு பூமியெங்குந் தேடியுங் காணுமையால் மிகுந்த வியாகூலப்பட்டுக்கொ

ண்டு அந்நகரத்திற்கு வருகிறபோது அவ்விடத்தில் தெய்வீகபுரமென்றும் தெய்வீகம் விளங்குகிறதென்றும் பேசிக்கொள்வதைக் கேள்விப்பட்டு அப்பட்டணமே வந்து அவ்விடத்தில் நடக்கின்ற புதுமைகளையும் பட்டணத்தின் அதிசயங்களையுங் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு நம்முடைய சக்கரவர்த்தி யிருக்கின்ற நகரமானது இப்படிதான் இருக்குமென்று நினைத்துக்கொண்டு கடைவீதிவரை அவ்விடத்திலும் இந்த தெய்வீகம் விளங்குகிறதைக் குறித்து பேசிக்கொள்வதைக் கேள்விப்பட்டு மந்திரி நம்முடைய சக்கரவர்த்திதான் என்று நிச்சயித்து அரண்மனைக்குச் செல்லும்போது சக்கரவர்த்தியானவர் கொலுச்சிங்காரமாக இருக்கிறதைக்கண்டு தன்னுடைய அரசனென்று மதித்து மந்திரியும் ஆண்டிவேடத்தை மாற்றிக்கொண்டு காவல்கடந்துபோய் சக்கரவர்த்தியின் கொலுச்சிங்காரமானயிடத்திற்குவந்து சக்கரவர்த்தியை தரிசித்து இவரே நம்முடைய ஆண்டவன் என்று சமீபத்திற்போய் தேவரீர் இங்கேயிருக்கிறீரோ? அடியேன் மதிதீரனல்லவோ? என்று நமஸ்காரஞ் செய்தான். சக்கரவர்த்தியும் மந்திரியை எடுத்து தழுவிக்கொண்டு பட்டணம்விட்டு எப்போது புறப்பட்டீர் என்று கேட்டார். மந்திரி தேவரீர் பட்டணம்விட்டு பிரிந்தநாள்முதல் அடியேனும் பட்டணத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டு உலகமெங்குந்தேடி எங்கும் காணாமல் இவ்விடத்தில் கண்டேனென்று சொல்ல, சக்கரவர்த்தி மந்திரியை ஸ்நானம் பண்ணி வரச்சொல்லி சகல வஸ்திராபரணங்களைக் கொடுத்து போஜனஞ்செய்வித்து ஆதிபத்தியமும்நடப்பித்துக்கொண் டிருக்கச்சொல்லி கட்டளையிட்டு தாம் பிரிந்த நாள்முதலாக தன்னைக் கண்ட நாள்வரைக்கும் தாம்பட்ட துன்பங்களையெல்லாம் மந்திரிக்குச் சொல்லினார். மந்திரியும் தான்போய் திரிந்த தேசங்களையெல்லாம் சொல்லிவிட்டு சக்கரவர்த்தியைப் பார்த்து என் தாயாரையும் பிள்ளைகளையும் போய்த் தேடிவருகிறேன் என்று கூற, சக்கரவர்த்தி அவர்கள் இன்னம் சிலகாலத்திற்குப்பின்பு இவ்விடத்திற்கு வந்து சேருவார்களென்று சொல்லிவிட்டு மந்திரியை தமது அருகில் வைத்துக்கொண்டு இருமென்று கட்டளையிட்டனர்.

சிலநாள்சென்றபின்பு ஆயர்ப்பாடியில் செங்கண்மால் என்கிற இடைச்சிவீட்டில் வளர்ந்துக்கொண்டு இருக்கிற இரண்டுபிள்ளைகளும் தங்களை யருமையாக வளர்த்த தாயார் அருகேசென்று, அம்மா! நாங்கள் இந்நாள் வரைக்கும் உன்னுடைய கையன்னத்தைப் புசித்து ஆளாஞேம்; இப்போது தெய்வீகபுரத்தில் தெய்வீகராசன் இராணுக்கள்வைத்து அவர்களுக்கு தக்கசம்பளம் கொடுக்கிறதாயும் கேள்விப்பட்டோம். ஆகையால் எங்கள் குருசாமி சொன்ன வார்த்தையானது அந்தவிடத்தில் விளங்கவேண்டும். நாங்கள் சோகத்திரத்தையுங் காண்பித்து எங்களுடைய குறைவுகளையும் தீர்த்துக் கொள்ள வேண்டுமம்மா? என்று கேட்க, இடைச்சி அப்பா! உங்களுக்கென்னகுறைவு? என்னிடத்தில்அளவற்ற பாக்கியங்கள் இருக்கின்றது; இது உங்களுடைய பாக்கியந்தானே? நீங்கள் ஏன் ஒருவரிடத்திற் சேவகத்திற்குப் போகிறீர்கள்? நீங்கள் ஒரு பட்டணமொன்றியற்றி அதில் சிலஇராணுவங்களை வைத்துக்கொண்டு அரசாட்சி செய்ய வல்லமையில்லையா? அப்படி செய்யாமல் நீங்கள் ஒருவரிடத்தில் சேவகத்திற்குப் போகிறது யுத்தமல்ல? என்றுமிகுந்த ஆவலோடு கேட்டுக்கொள்ள இராசகுமாரர்கள் தாயே! நீங்கள் இந்தப்பட்டணத்தில் அரசாட்சி செய்துக்கொண்டுவந்தால் இந்தப் பட்டணத்தை யாண்டுக்கொண்டிருக்கிற அரசன் கேள்விப்பட்டால் ஆக்கினைநேரிடும். இதுகளெல்லாம்இராசகுமாரர்கள் செய்யவேண்டியகாரியங்கள் அதுவும் வருகிறபோது தானேவரும் இப்போதொன்றுஞ் செய்யப்போகாது ஆகையால் நாங்கள் நூதனமாக சேவகத் தொழிலுக்குப் போகிறதைத் தடைபண்ணவேண்டாம் பிள்ளைகளாய் பிறந்தவர்கள் கீர்த்தியை சம்பாதிக்க வேண்டும் இல்லாவிட்டால் இறப்பதே நலம் சரீரமே நீரின்மேற் குமிழ் இன்றைக்கோ நாளைக்கோ சற்று நேரத்திற்கோ தெரியாது அதற்குமுன் வீரத்திஞலும் வித்தையிஞலும் புத்தியிஞலும் எவ்வித தந்திரத்திஞலேயாகிலும்,

அறிவ தறிந்தடங்கி யஞ்சுவ தஞ்சி
யுறுவ துலகுவப்பச் செய்து—பெறுவதஞ

லின்புற்று வாழு மியல்புடையா ரெஞ்சான்றுந்
துன்புற்று வாழுத லரிது. (நாலடியார்)

என்பதுபோல உலகத்தில் சன்மார்க்கத்திற் கீர்த்தி பெறவேண்டும் அப்படி கீர்த்திபெறுதவன் ஜென்மம் என்ன ஜென்மமாகையால் எங்கள்பேரில் அன்பு கூர்ந்து தடைசொல்லாமல் அனுப்புந்தாயே! என்று நமஸ்கரித்து கேட்டுக்கொள்ள, இடைச்சியானவள் நமஸ்கரித்த பிள்ளைகளை எடுத்து ஆவலோடு ஆயுதசாலைக்குட்சென்று ஆயுதங்களைத் தன்கையினுல் எடுத்துக் கொடுத்து, அப்பா! நீங்கள் சேவகத்திற்குப்போய் சுக ஜீவியாய் வாருங்கள்? என்று வாழ்த்தியனுப்ப, அந்த இராஜகுமாரர்கள் இரண்டுபேரும் ஆயுதபாணிகளாக நல்ல சுபதினத்தில் புறப்பட்டு காடு மலை வனாந்திரங்களைக்கடந்து தெய்வீகபுறம்போய் ஒரு ஔவையார் வீட்டில் வந்து தாங்கள் நடந்து வந்த ஆயாசத்தைத் தீர்த்துக்கொண்டு மறுநாளுதயத்தில் எழுந்திருந்து தங்கள் நியம நிஷ்டைகளை முடித்துக்கொண்டு சாப்பிட்டு ஆயுதபாணிகளா யரண்மனைக்குப் போகவேணுமென்று யோசித்திருந்தனர்.

அப்படியிருக்க தெய்வீகராசனும் உதயத்திலெழுந்திருந்து நியம நிஷ்டைகளை முடித்துக்கொண்டு வெண்சாமரம் வீசக் கட்டியக்காரர் கட்டியஞ் சொல்ல அநேகம் பெண்கள் எச்சரிக்கை சொல்ல கொலுமண்டபத்திற்கு வந்து சிங்காதனத்தில் வீற்றிருக்குந்தருணம் ஔவையார்வீட்டிலிருக்கின்றஇராசகுமாரர்கள் இராணுவங்கள் இருக்கிற விடத்திற்கு வந்து அவ்விடத்தில் காவலாகவிருக்கிறவர்களைப்பார்த்து இராசகுமாரர்களைப்போ லிருக்குதென்றுணர்ந்து நீங்கள் சேவகத்திற்கு வந்தீர்களே சம்பளமென்ன கேட்பீர்களென்று கேட்க அவர்கள் நாங்கள் அரசன் சேர்வையாயிருப்போம் நிதம் இரண்டாயிரம்பொன் சம்பளம் கொடுத்தா லிருப்போமென்று சொல்ல அவர்களிதுகளைக்கேட்டு இது அரசனறிய நடப்பிக்கவேண்டியகாரியமென்று இரண்டு பிள்ளைகளையும் கொலுமுன் கொண்டுபோய் அரசனிடத்தில் இவர்கள் கூறியவற்றையெல்லாம்கூற அரசன் அப்பிள்ளைகளை கண்ணுல் பார்த்துக் கண்ணீர்ததும்பி,

அன்பிற்கு முண்டோ வடைக்குந்தா ழார்வலர்
புன்கணீர் பூச றரும். (குறள்)

என்பதுபோல நீங்கள் யார்? என் பிள்ளைகளைப்போல் இருக்குதென்று கேட்க, அப்பிள்ளைகள் ஐயா! நாங்கள் இடைச்சி வளர்க்க வளர்ந்தோம்; இப்போது சேவகத்திற்கு வந்து தேவரீரைக்கண்டோம்; எங்களுக்கு ஒரு தொழிலைக்காட்டி நிலைநிறுத்தினுல் நாங்கள் இருவரும் இருப்போம் என்று சொல்ல, அரசனும் நல்லதென்று இவர்கள் இரண்டுபேருக்கும் தினசரி இரண்டாயிரம் பொன் சம்பளம் நியமித்து தமது அருகில் வைத்திருந்தனர். இராசகுமாரர்கள் இரண்டாயிரம்பொன் சம்பளத்தில் நிதம் அவர்கள் சாப்பிட்ட செலவுபோக மற்றப் பொன் எல்லாவற்றையுந் தான தருமம் பரோபகாரம் பரதேசிக்கு செலவிட்டு ஔவையார் வீட்டில் சாப்பிட்டுக்கொண்டு அரசனைப் பிரியாமல் அனுதினமுங் காத்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அது நிற்க ஒருநாள் அந்தப் பட்டணத்திலிருந்து சிலமனிதர்கள் கடற்கரையில் வர்த்தகம்பண்ணப்போனவர்கள் தெய்வீகம் விளங்குகிற சமாசாரத்தையும் தெய்வீகராசனுடைய நீதியைப் பேசிக்கொண் டிருக்கிறபோது இதுகளையெல்லாங் கேட்டுக்கொண்டிருந்த நவகோடி நாராயணசெட்டியாரிடத்திலும் நெருப்பினுலும் ஆயுதத்தினுலும் திறக்கமுடியாமலிருக்கிற பேழையை அந்த தெய்வீகராசனிடத்திலேயாகிலுங்கொண்டுபோய் திறந்துகொண்டு வருவோமென்று அப்பேழையை பல்லக்கின்மீதுவைத்து தானும் ஒரு பல்லக்கின்மீதேறிக்கொண்டு தெய்வீகராசனுக்கு காணிக்கை முதலானதுகளை எடுத்துக்கொண்டு தன் பட்டணமுங்கடந்து தெய்வீகபுரம்வந்து அரண்மனைக்குட் சென்று தெய்வீகம் விளங்குகிறசபையில் இந்த பேழையையுங் காணிக்கை முதலானதுகளையும் வைத்து நமஸ்காரம்பண்ணி நிற்கையில் தெய்வீகராசன் செட்டியாரைப்பார்த்து இப்பேழையானதில் திவ்விய சொரூபத்துடன் விளங்குகின்ற பெண்பிள்ளை யாரென்று கேட்க, செட்டியார் இது தெய்வீகமென்கிறதற்கு சந்தேகமில்லை. நாம் உண்மையை வெளியிடவேணுமென்று கைகட்டிக்கொண்டு

மகா பயபக்தியுடனே சொல்லுகிருர்: சுவாமி! இந்தப் பேழை இறவல் கூலியாளருக்கு கணக்கெழுதினவன் பெண்சாதி, இவள் கூலிவாங்கவந்தபோது அவளுடைய சொரூப சவுந்தரியத்தை பார்த்து இச்சைக்கொண்டு அவன் ஏழையல்லவோ இவளுக்கு அன்னவஸ்திரத்திற்கு ஓர்குறைவுபடாமல் நடப்பித்தால் நம்முடைய வார்த்தைக்குள்ளாவாள் என்கிற பொல்லாத நினைப்பு நினைத்துக்கொண்டு ஓர் அரைவீட்டை காட்டிவைத்து காவற்காரரிடத்தில் கணக்கப்பிள்ளை பெண்சாதி கூலி வாங்கவந்தால் செட்டியார் நீ வாராமையால் உன்கூலியைமாத்திரம் அந்தப்புரத்தில் அரைவீட்டில் போட்டு விட்டுப்போனர்; நீபோய் எடுத்துக்கொள் என்றுசொல்லுங்கள்; அவள் அறைவீட்டிற்குட்புகுந்தபின்பு கபாட பந்தனம் செய்யுங்கள் என்று கட்டளையிட, அவர்களும் அப்படியே செய்தார்கள். பின்பு நான் அந்த அரை வீட்டில்வந்து பார்க்குமளவில் காணுமையால் அந்த வீட்டிலிருந்த பேழையைத் திறக்கப்போனேன், இது திறக்கக்கூடாமையால் கோடாலியால் வெட்டிப்பார்ப் போமென்று வெட்ட, அதற்கும் அசைவுபடாமலிருக்கக்கண்டு அந்நகரத்தரசனுடைய ஆக்கினை கிடைக்குமென்று பயந்து அந்தமான் என்கிற தீவுக்குப்போகிற கப்பலில் இப்பேழையை வைத்துக்கொண்டு சமுத்திரத்தில் போட்டுவருவோமென்று கருதி எடுக்கும்போது இப்பேழையிலிருக்கிற பெண் ஓ செட்டியாரே! என்னை ஏன் சமுத்திரத்தில் போடப்போகிறீர்? போட்டாலும் உம்மை விருதாவில் விட்டுவிடப்போகிறதில்லை. எனக்கொரு நோன்புண்டு; அந்த நோன்பு ஏழரைவருஷம் செல்லுகிறவரையில் ஒருவர் முகத்தையும் பார்க்கவொண்ணுது. ஆகையால் நோன்பு முடிந்தவுடன் இப்பேழைத் தானே திறக்கப்படுமென்று சொல்லினள். அதற்குச் சந்தோஷப்பட்டு அந்தமானென்கிற தீவுக்கு கப்பலில் வைத்துக்கொண்டுபோய் நெருக்கத்தில் ஒரு உப்பரிகைகட்டி அப்பேழையைப் பார்த்து காத்துக்கொண்டிருக்கிறநாளையில் ஒருநாள் உபரிஷியரென்றொரு ரிஷியானவர் வந்தார். அவரைக்கண்டு நீங்கள் யாரென்று கேட்க, நான் தேசசஞ்சாரம் செய்கிறவனென்றுசொல்ல

நீங்கள் வாசஞ்செய்துக்கொண்டுவந்த பட்டணங்களில் ஏதாகிலும் அதிசயங்களுண்டோவென்று கேட்டதற்கு அவர் தேசங்களினுடைய மகிமைகளையும் கீர்த்திகளையுஞ் சொல்லிவிட்டுப் பின்பு விதர்ப்பதேசமென்றொரு பட்டணமுண்டு அந்தப்பட்டணத்தை யாண்டுக்கொண்டிருந்த சக்கிரேஸ்வரனாகிய புரூரவச்சக்கரவர்த்தியினுடைய கீர்த்தியை என்னொரு நாவினால் சொல்லமுடியாது. அப்படிக்கொத்த சக்கிரேஸ்வரன் சனிபகவான் சோதனையினால் மிக வருத்தப்படுகிறாரென்று சொல்லினதை ஆதியோடந்தமாகச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்டதற்கு அந்தரிஷி சொல்லுகிறார். அவர் ஐம்பத்தாறுதேசத்திற்கும் சக்கிரேஸ்வரனாகயிருந்து சனிபகவான சோதனையினால் நாடிழந்து பட்டணத்தைவிட்டு மறுபட்டணத்திற்சென்று கூலியாளருக்காளாகிப் பெண்சாதியையும் பிள்ளைகளையுமிழந்து பின்பு தானும் வெள்ளத்திலகப்பட்டு இடையருக்காளாகி ஆடுகளை மேய்த்துக்கொண்டிருக்கையில் திருடனென்று கட்டிக்கொண்டு போய் அந்த நகரத்து அரசன் ஆக்கினைப்படி ஒரு கையுங் காலும் வாங்கிவிட்டார்கள் என்று சொன்னவுடன் இப்பேழை சற்றே யசைய, அதுகண்டு நான் இவளின்னமும் உயிருட னிருக்கிறாளென்றறிந்து அந்த ரிஷியீஸ்வரருக்கு செலவுகொடுத்தனுப்பிவிட்டு இப்பேழையையும் பாதுகாத்துக்கொண்டுவந்தேன். அப்படிசிறிது காலம் பாதுகாத்து வரும்போது தெய்வீகபுரத்தில் தெய்வீகம் விளங்குகின்றதாய் கேள்விப்பட்டு மகா சந்தோஷத்தை யடைந்து அவ்விடத்திலாவது கொண்டு போய் இப்பேழையைத் திறந்துக்கொள்ளலாமென்று எண்ணங்கொண்டு வந்தேன் சுவாமி! என்று அனேக வித தோத்திரம்பண்ணி நிற்கையில் தெய்வீகராஜன் இவள் நம்முடைய பெண்சாதிதான் என்று அறிந்துக்கொண்டு அருகிலிருக்கிற இராசகுமாரர்களைப் பார்க்க அந்த ராசகுமாரர்கள் நம்முடைய குருசாமி சொன்ன வாக்குக்கும் இப்போது செட்டியார் சொல்லிக்கொண்டு வந்ததையும் யோசித்தால் நம்முடைய தாயாகவேண்டுமென்று நினைத்துக்கொண்டு மௌனமுற்றிருக்கத் தெய்வீகராசனருகில் இருக்கிறவர்களைப் பார்த்து அப்பேழை

யைக் கோடாலியாலாவது மற்றெந்தவிதத்திலாவது திர வுங்களென்று கட்டளையிட்டான். அவர்கள் அப்படியே கோடாலியால் வெட்டியும் அப்பேழையின்மீது ஒரு தழும்பு படாதிருப்பதைக்கண்டு அக்கினியைப் பிரவே சஞ்செய்து அதிலும்வேகாதிருப்பதைக்கண்டு இராசனி டத்தில் தெரிவிக்க அரசன் மறுபடியும் பேழையை ஆருக்கும் அசைவுபடாத கருங்கல்லைக்கட்டி ஆழமான ஆற்றில் கொண்டுபோய் சலத்தில்விட்டமுத்தி அவ்வி டத்தில் சிறிதுபேரைக் காவலாக விருக்கச்சொல்லி கட் டளையிட அவர்கள் கட்டளைப்படி சிறிதுநாள் காவலா யிருக்கும்போது கோடாலிக்கும் நெருப்புக்கும் மசைவு படாமலிருக்கிறவள் தெய்வமோ பூதமோ எந்தவேளை யில் புறப்பட்டு நம்மைக் கொன்றுபோடுவாளோ தெரி யாதென்று பயந்து அரசன் சமூகத்திற்சென்று ஐயா! எங்களுக்குப் பயங்கரமாயிருக்கின்றபடியால் நாங்கள் அப் பேழைக்குக் காவலாக யிருக்கமாட்டோம் தினசரி ஆயி ரம்பொன் வாங்குகிற சேவகரை காக்கச்சொல்லுங்கள் என்று விண்ணப்பஞ்செய்துக்கொள்ள அரசன் அதனை யுணர்ந்து தன் அருகிலிருக்கிற பிள்ளைகளைப்பார்த்து நீங்கள் இருவரும் ஆற்றிலிருக்கிறப் பேழையினிடத்திற் போய் காவலாயிருக்கும்படி ஆக்யாபிக்க அப்பிள்ளைகள் அப்படியே மறுநாள்போய் காக்க எத்தனப்பட்டு ஆற் றங்கரையில் இரண்டுபேரும் வந்தமாத்திரத்தில் கல்லு டனேகட்டி ஆற்றில் அழுந்திக்கிடக்கிற பேழையானது மிதந்துக்கொண்டு கரையருகே வருகையில் இளையவன் தமையனைப்பார்த்து அப்பா பேழையிலிருக்கிறவள் நம் முடைய வம்மிசத்தை யிரட்சிக்கப்பட்ட தெய்வமே யல் லாமல் மற்றும் வேறல்ல; நீ யொன்றுக்குஞ் சந்தேகப் படவேண்டாமென்று கூறினன். தம்பி தமையனைப்பார் த்து நித்திரைவராமலிருக்கும்படி ஒரு கதை சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்டதற்கு தமையன் நம்முடைய சரித்திரமே ஒரு கதையாகவிருக்கின்றது அதை நான் இந்தமட்டும் சொல்லுகிறேனென்று சொல்லுகிருன்.

அப்பா சகோதரனே! விந்தபுரமென்று ஓர் பட்ட ணம் உண்டு. அந்தப்பட்டணத்தை அரசாட்சிசெய்துக் கொண்டுவந்த மனுவிக்கியானராசனென்றும் புரூரவச்

சக்கரவர்த்தியென்றும் இரண்டு நாமதேயத்தைப்பெற்ற சக்கரவர்த்தியானவர் செங்கோல் நடாத்திவருகின்ற காலத்தில் சனீஸ்வரபகவான் சோதனையினால் நாடுவிட்டுக் காடுறைந்து மறுதேசம்போய் கூலியாளருக்காளாகி நம்முடைய தாயாரையும் நம்மையுமிழந்து தானும் வெள்ளத்திலகப்பட்டு இடையருக்காளாகி ஆட்டுக்குட்டிகளை மேய்துக்கொண் டிருக்கிற காலத்தில் திருடனென்று ஓர் காலுங் கையுமிழந்து சரஸ்வதியம்மன் கிருபையினால் பரதேசிகாவற்செட்டியார் வீட்டிலிருக்கிறாரென்று நம்முடைய குருசுவாமி சொன்னார் அதுவுமல்லாமல் ஆற்றங்கரையி லடித்துக்கொண்டு போனதெனக்குத் தெரியும் நானறிந்தமட்டு முனக்குத் தெரிவித்தேனென்று சொல்லினன்.

இப்படி கதைசொல்லிக்கொண்டிருக்கிற தருணத்தில் அப்பேழையி லிருக்கின்ற பெண்சாதியானவள் இவர்கள் நம்முடைய பிள்ளைகளல்லாவிட்டால் யானைக்கு மசைவுபடாத கல்லை யிழுத்துக்கொண்டு பேழைமிதந்துவருமோவென்று மகா சஞ்சலப்பட்டு மனமுறுகிச் சொல்லுகிறாள் அப்பா பிள்ளைகளே இப்போது சொல்லிக்கொண்டுவந்த கதையை இன்ன மொருதரஞ் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்க அவர்களப்படியே ஆதியோடந்தமாக நடந்தவற்றை யெல்லாங் கூறினர். அப்போதப்பேழையி லிருக்கின்ற பெண்சாதி நீங்களாரென்று கேட்க நாங்க ளிடைச்சிவளர்த்த பிள்ளைகள் அப்போதெங்கள் குருசுவாமியானவர் இந்தக் கதையை எங்களுக்குச்சொன்னாரென்று கூறினர்கள். அதுகேட்டுப் பேழையிலிருக்கிற பெண்சாதி அப்பா பிள்ளைகளே இப்போது சொல்லிக்கொண்டு வந்த கதையை நாளையத்தினம் அரசன்சமுகத்தில் அரசனறியச்சொல்லவேண்டுமென்று கேட்க அதற்கு நல்லதுதாயே என்றனர்கள். மறுநாள் சூரியனுதயமானபின்பு நவகோடி நாராயண செட்டியார் ஆற்றங்கரையருகே வந்து பார்க்குமளவி லப்பேழை கரையருகே கண்டு அரசன் சமுகத்திற்குசென்று அரசனே அப்பேழைக்குகாவலாக நல்ல சேவகர்கள் வைத்தீர்கள். அவர்களப்பேழையை கரையருகில் வைத்துக்கொண் டிருப்பவர்க ளிருக்க

மாட்டுவார்களோ அதையொருவனேடிப் பார்த்து வாருங்களென்ருர் அப்படியே ஒருவன்சென்று பார்க்குமளவில் கரையருகே பேழையானது யிருக்கிறதென்று சொன்னுன்.

அரசனிதுவென்ன புதுமையோவென்று காவலாயிருக்கிற தன் பிள்ளைகளை யழைத்துக்கேட்க அவர்கள் நாங்கள் பார்க்கவேண்டுமென்று ஆற்றங்கரை யருகே போனேம் அப்போது பேழையானது நடு ஆற்றிலிருந்து கல்லுடனே மிதந்துக்கொண்டு நாங்களிருக்கிற கரையருகே வருகையில் அதைக்கண்டு என்தம்பி யச்சமுற்றனன் மற்ற சேதிகளெல்லாம் பேழையி லிருக்கின்ற தெய்வீகத்தைக் கேட்டால் சொல்லு மென்று சொன்னுர்கள் தெய்வீகராச னப்பேழையை எடுத்துக் கொண்டு வாருங்களென்று கட்டளையிட்டார் அப்படியே யவர்கள்போ யாற்றங்கரையினிட மீதிருக்கின்ற பேழையைக் கல்லையவிழ்த்துப் போட்டு பேழையை மாத்திரம் இராசசமுகத்திற் கொண்டுவந்து வைத்து பிள்ளைகளப் பேழையைப் பார்த்து நாங்களும்மை கரையருகி லிழுத்தோமே யல்லது நீயே கரையருகில் வந்தீரோ உண்மையை விளங்கவுரைக்கவேண்டுமென்றுகேட்க அப்பேழைய்லிருக்கின்றபதிவிரதையானவள் அப்பாநேற்றையத்தினம் இராத்திரி நீங்களிருவருஞ் சொல்லிக்கொண்டிருந்த கதாப்பிரசங்கத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு வாருங்களென்றுசொல்ல பிள்ளைகள் அக்கதையை ஆதியோடந்தமாக நடந்தவற்றையெல்லாம் அரசன் சமுகத்தில் விண்ணஞ் செய்து அரசன் அதுகளையெல்லாங்கேட்டு மனங்கலங்கி மதிதீரனுகிய மந்திரியைப்பார்க்க மந்திரியானவன் இராசனைப்பார்த்து அப்பிள்ளைகள் சொல்லியவற்றை யெல்லாம் உண்மைதானென்று சொல்ல அத்தருணத்தில் சரஸ்வதியம்மனவள் சகல தேவர்களையும் ஆகாயத்தில் நிறுத்திவிட்டு அரசனண்டையில் வந்து ஓ சக்கரவர்த்தியே! இவ்விரண்டுபிள்ளைகள் உம்முடைய பிள்ளைகள், இப்பேழையி லிருக்கிறவள் உம்முடைய பெண்சாதிதான். அவளுடைய பிள்ளைகளாகையால் பேழையானது கரையருகே மிதந்துவந்து நீருக்கும் நெருப்புக்கும் கூர்மைபொருந்திய கோடாரிக்கும்

அசைவுபடாமலிருக்கின்ற பேழை நீர் தொட்டமாத்திரத்தில் திறக்குவேண்டுமென்றுசாபமிட்டுக்கொண்டனள்.

ஆகையால் நீரிப்போது அப்பேழையைத் தொட்டமாத்திரத்தில் திறக்குமென்றுசொல்லிவிட்டு பின்னையுஞ் சொல்லுகின்ருள். அப்பா இந்நாள்வரைக்கும் பாதுகாத்துக்கொண்டிருந்த செட்டியார் அவர்களுக்கு முன்சென்மத்தில் பிள்ளையாகவேண்டும் நீ எவ்வளவுஞ் சந்தேகப்படாமல் பேழையைத் தொடுமென்றுசொல்ல அவ்வார்த்தையை அரசனறிந்து நல்லது தாயேயென்று பஞ்சாட்சரத்தை மனதில் தியானித்துக்கொண்டு அப்பேழையருகிற்சென்று தன் கையினுற் பேழையைத்தொடப் பதிவிரதையிருந்த பேழையானது படீரெனத்திறந்து வெளியில்வந்ததை தேவர்கள் கண்டு புஷ்பமாரி வருஷிக்கவும் கீதங்கள் முழங்கவும் தேவகன்னிகள் நடனம் பண்ணவும் அப்சரஸ்திரீகள் வெண்சாமரம்போடவும் இப்படியாக மகா வைபவங்களுடனிருக்கும்போது தெய்வீகராசன் கண்டு உம்பர்கள் பரவிய உயர்கைலாச அம்புஜபாதா! அடியவர்நேசா! பார்வதி மனேகரா! திரிபுரதகனு! அனுதரக்ஷகா! பக்தவச்சலா! திரிநேத்திரா! என்று நமஸ்காரம்பண்ண அப்போது பரமேஸ்வரனும் பார்வதியும் தேவர்களும் அதிசயித்து அரசனைப்பார்த்து மிக அன்புடனே உனது மனுநீதியையும் உரிமையுங்கண்டு வெகு சந்தோஷமாச்சுது இனிமேல் உம்முடைய அரசாட்சிக்குச்சென்று இராச்சியபரிபாலனம்பண்ணிச் சுகமே இருந்து முடிவில் நம்முடைய பதவியைச் சேருமென்று சொல்லிப்போயினர்கள்.

அந்தவேளையில் சனிபகவான்வந்து உமக்கு நிகரான சக்கரவர்த்தி இவ்வுலகின்கண் ஒருவருமில்லை, உமக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கேளுமென்றுகூற, அரசன் உமது காலமுள்ளளவும் என் சரித்திரத்தைச் சொல்லுகிறவர்களுக்கும் வாசிக்கிறவர்களுக்கும் கேட்கிறவர்களுக்கும் தேவரீர் துன்பப்படுத்தாமல் அனுக்கிரகிக்கவேண்டும் என்றுகேட்டுக்கொள்ள, அப்படியே அனுக்கிரகஞ் செய்தோமென்று சொல்லிவிட்டு தமது இருப்பிடத்திற்குச் சென்றனர். அதன்பின் பிள்ளைகளாகிய குமாரர்களும் தேவியுமாக அரசனிட பாதத்திற்பணிந்து நிற்கை

யில் அப்போது இளையாளாகிய புஷ்பபாஞ்சாலி மூத்தாள் பாதத்திற் பணிந்து சொல்லுகிருள். அம்மா உமது கற்புக்கு அழிவில்லே. உமது கற்பினுல் யானும் பத்தாவும் பிள்ளேகளும் தெய்வ அரசாட்சியும் பெற்ருேமென்று இருகத் தழுவிக்கொண்டு அந்தப்புரஞ்சென்று ஸ்நானஞ்செய்து நியமநிஷ்டைகளேமுடித்துக்கொண்டு தேவாலயங்களேத் தரிசித்து தானதரும பரோபகாரஞ் செய்து சுகித்திருந்தார்கள்.

அரசனும் சூரியோதயத்தி லெழுந்திருந்து ஸ்நானம்பண்ணி அனுஷ்டான முதலாகிய ஜெபதபங்களே முடித்துக்கொண்டு சகல சாம்பிராச்சிய வைபவங்களுடனே கிரீடாதிபதியாய் சிங்காசனத்தில் வந்திருந்த போது பிராமணர்கள் ஆசீர்வதித்து மந்திராட்சதையுங் கொடுக்கப் பெற்றுக்கொண்டு நித்திய தானங்கள்செய்து பூலோகத்திலே தேவேந்திரனேப் போல அரசாட்சி நடாத்திவருகிறநாளில் இராஜராஜர்களுந் திறைகொண்டுவந்து வணங்க அவர்களேச் சக்கரவர்த்தியானவர் கையமர்த்தி யிருக்கச்சொல்லி அவரவர்களுக்குத் தக்கபடி வெகுமானங்கள் பண்ணிவிட்டுத் தன்னுடைய பிள்ளேகளாகிய சத்தியதரனேயும் தருமசீலனேயும் அருகே வைத்துக்கொண்டு கண்ணிழந்தவர்களுக்குக் கண்வந்தாலெப்படியோ அப்படிபோல பிள்ளேகளேப் பார்த்து,

மக்கண்மெய் தீண்ட லுடற்கின்ப மற்றவர்
சொற்கேட்ட லின்பஞ் செவிக்கு. (குறள்)

என்பதுபோல உங்களே வளர்த்த இடைச்சியை அழைத்து வாருங்களென்று கட்டளேயிட அப்பிள்ளேகளப்படியே அழைத்துவந்து இராஜ சமூகத்தில் விட அரசனந்த இடைச்சிக்கு வேண்டிய உபசாரமான வார்த்தைகளேச்சொல்லி அனேக ஆடையாபரணங்களுங் கொடுத்துப் பிள்ளேகளேப்பார்த்து நமஸ்காரம் பண்ணிக் கொள்ளுங்களென்று சொல்ல அவர்களுமப்படியே நமஸ்காரம்பண்ணித் தங்கள் தாயாருகே யழைத்துவந்து தாயே இந்தம்மாள்தான் எங்களே வளர்த்த தாயென்று கூறிஞர்கள். செயப்பிரதை யவளே ஆலிங்கனஞ் செய்துக்கொண்டு அடியம்மா இந்தப் பிள்ளேகளே நான்பெற்றேன் நீ அவர்களே வளர்த்து

இதுவரையிலவர்களுக்கு வேண்டிய உபசார முதலான தும் செய்து பாதுகாத்து வந்தபடியால் தாயே அப் பிள்ளைகளுக்கும் எங்களுக்குந் தாயென்று அனேகவுப சாரமான வார்த்தைகளுஞ் சொல்லி சகல ஆபரணங் களுங்கொடுத்து சிலநா ளருகேவைத்திருந்து அவளு டைய நகரத்திற்கு அனுப்பிவிட்டனள்.

சிலகாலஞ் சென்றபின்பு இராசசபைக்கு பாதேசி காவற்செட்டியார் வரவைக்கண்டு சக்கரவர்த்தி யெழுந் திருந்து தமதருகில் வைத்துக்கொண்டு சில தருமசாஸ் திரத்தைக் குறித்துப் பேசிக்கொண்டிருக்கிற இராச சபைக்கு நவகோடி நாராயணசெட்டியார் காலும் கையும் நடுங்கிவந்து தெண்டனிட்டுநிற்கையில் சக்கர வர்த்திமிக ஆவலோடு அவரைப்பார்த்து ஐயா நீரொன் றுக்கும் பயப்படவேண்டாம் என் வறுமைக்குத் தவறு கள் வராமல் இன்னாள்வரைக்கும் பாதுகாத்து வந்த படியால் நீரே பிள்ளையென்று அனேக வுபசாரங்களும் அனேக பணிதிகளும் ஒரு பட்டணமுங் கொடுத்து அனுப்பிவிட்டார்.

கேளும் தருமநந்தன முன்னாள் இந்திரபுரத்தை அபகரித்துக்கொண்ட அரசர்களிந்தசமாச்சாரங்களெல் லாங் கேட்டுப் பயந்து காணிக்கை முதலானதுகளை யெடுத்துக்கொண்டு புரூரவச்சக்கரவர்த்தி யிருக்கின்ற தெய்வீக புரத்துட்சென்று சக்கரவர்த்தியும் கொலு சிங்காரமாக விருக்கின்ற தருணம் பார்த்து அரசர்கள் யாவரும் கூடிக்கொண்டு சக்ரவர்த்தியைக்கண்டு தெண் டனிட்டு தேவரீர் அரசாட்சியை தேவரீரே ஒப்புக் கொள்ளும் நாங்கள் இன்றையவரைக்கும் பாதுகாத்து கொண்டிருந்தோம் இனிமேல் எங்களால் முடியா தாகையால் தங்களுடைய அரசை தாங்களே ஒப்புக் கொண்டு அரசாட்சி செய்யவேண்டுமென்று அனேக உபசாரத்துடனே நமஸ்கரித்துச்சொன்னார்கள். சக்கர வர்த்தியானவர் அவர்களுக்கு நன்மையான வசனங் களால் அனேக வுபசாரங்கள் செய்து வெகுமதிகளும் கொடுத்து அவர்களை யனுப்புவிட்டுப் பின்பு சக்கர வர்த்தி சகல பரிவாரங்களுடனே புறப்பட்டு இந் திரபுரத்திற்குச் சென்று வெகுகாலம் புத்திர மித்திர

களத்திரர்களுடன் சகல மதி மண்டபங்களெல்லாம் ஒரு தவளச்சக்கரவர்த்தி நிழலின்கண் செங்கோன்முறைமை வழுவாமல் மகா தருமசத்தியசீலராய்ச் சகல பிராணிகளும் துதிக்கும்படியாக நடாத்திவருங்காலத்தில் சக்கரவர்த்தி தமது சேஷ்டப்புத்திரனாகிய தருமனுக்குத்தான் அரசாட்சி செய்துக்கொண்டிருந்த இந்திரபுரத்திற்குச் சக்கரவர்த்தியாகப் பட்டங்கட்டிவைத்து இளையகுமாரனாகிய தருமசீலனுக்கு தெய்வீகபுரத்தை அரசாட்சி செய்யும்படி பட்டங்கட்டிவைத்து பின்பு இளையாளாகிய புட்பபாஞ்சாலியினுடைய குமாரனாகிய குணபத்திரனுக்குப் பாட்டனாகிய தேவராசன் அரசாட்சிசெய்துக்கொண்டுவந்த தெய்வபுரத்தை அப்புத்திரனுக்குப் பட்டங்கட்டிவைத்து இம்மூன்று பிள்ளைகளும் அரசாட்சி நிலைமைசெய்து வருகின்ற வல்லமைகளைக் கண்டு மகாசந்தோஷத்தையடைந்து சிறிதுநாள் சுகத்திலிருந்தனர். இப்படி சிறிதுகாலஞ் சுகத்திலிருக்கும் போது ஒருநாள் புரூரவச்சக்கரவர்த்தி,

"நறைவரு மென்றெண்ணி நல்லறிவாளர்
குழவியிடத்தே துறந்தார் புரைதீரா
மன்னுவிளமை மகிழ்ந்தாரே கோலூன்றி
யின்னுங் கெழுந்திருப் பார்." (நாலடியார்)

என்ப துணர்ந்து ஊர்வசியைத் தியானித்துக் கொண்டு வனத்திற் பிரவேசித்து மூன்பு தாபந்தரியாய் ஸ்தாபித்து வைத்திருந்த அக்கினிஸ்தாலியைப் பார்க்குமளவில் அதனிடத்தில் சமீபமாக ஜாதகநாபய அசுத்தவிருக்ஷமாவது முளைத்து விருத்தியடைந்துகொண்டிருப்பதைப்பார்த்து ஆச்சரியமடைந்து யோசித்து இவருக்கு தெய்வீகமாகிய ஒருபுத்திரன் ஜனித்து அம்மகா விருக்ஷசாகைகளைக்கொண்டு இரண்டு அரணிகளைக் கற்பித்து அவைகளைக்கடைய ஒருதண்டத்தையுங் கற்பித்து மின்னதாகிய வரணிதாகனும் பின்னரணி ஊர்வசியாகவும் அவ்வரணிகளைக் கடையவும், தண்டமானது சந்ததிகளாகவும் தியானித்து தான் அந்தப் புண்ணியலோகத்தை யடையும்படி வேதமந்திரங்களைச் சொல்லிக் கடையும்போது அவ்வேதங்களும் தனது இருதயத்தில் மூன்றுபாகமாக தோற்றி வேதாதி தரும

மார்க்கங்களும் மூன்றுவிதங்களாகப் பிரகாசித்து அவற்றில் நின்றும் இவ்வுலகத்தில் எக்கியாதி சத்கருமபராளுக்கு வதிசுலபமாகவும் லோகோபகார்த்தமாகவும் ஜாதவேதனென்ற நாமதேயத்தையுடைய திரேதாகனி ஸ்வரூபர் சம்பவித்தனர். அந்த ஸ்ரீ அக்கினிபகவானனவர் ஆதரவு நீயாதி மூன்றுரூபங்களைவகித்து இந்த புரூரவச்சக்கரவர்த்தியை புண்ணியலோகத்தையடையச்செய்யும்படியான புத்திரமரியாதையடைந்து அதில் உலகங்களுக்கும் இவ்வுலகிலுண்டாகிய அசத்தாளுக்கும் எளிதில் பல சித்தப்பிரயோசனங்களை யடையும்படி பிரகாசித்து விளங்கினர்.

வாரீர் பாண்டவகுலோத்துங்கனே! இந்தப் புரூரவச் சக்கரவர்த்தியானவர் வேதமயமாகி அக்கினிபகவானைக்கண்டு சத்கரும சோதிடங்களாகிய வேதங்களை மூன்றுவிதங்களாக வியாபித்தும் தானந்த ஊர்வசியினுடைய புண்ணியலோகத்தையடைவதற்கு ஸ்ரீ புருஷோத்தமராகிய ஸ்ரீ அக்கினிபகவானுக்குப் பிரீதியாய் சிலயாக சர்வ உலகமும் க்ஷேமங்களையடைவதற்கு பிரணவமந்திரார்த்தத்திற்கு பிரீதியாய் சிலயாகங்களையும் தனது சந்ததியார்களும் வம்சங்களும் விருத்தியடைந்து தனக்கும் புத்திரமரியாதையாய் விளங்குகின்ற இந்த அக்கினிபகவான் திருப்தியடைந்து சந்தோஷிப்பதற்கு வேத புருஷனைக் குறித்து சில யாகங்களையுஞ் செய்து மூன்று அக்ஷரங்களோடுகூடி ஏகாக்ஷரப் பிரணவமந்திரத்தை மூன்று அட்சரவிபாதஞ்செய்து அம்மூன்று அட்சரங்களையும் மூன்றுவேதங்களாக விளங்கச்செய்து யாவருக்கும் சுலபமாக அறிந்து புண்ணிய புருஷராயும் மகா ஜனனுபகாரியாயும் தன் மனோபீஷ்டப்பிரகாரம் அத்தேவ அரம்பை ஊர்வசி வாசஞ்செய்கிற புண்ணிய லோகத்தை யடைந்தனரென்று ஸ்ரீ வேதவியாசர் தருமபுத்திரர்க்குச் சொல்ல தருமபுத்திரரும் தம்பியரும் இப்புண்ணிய கதையைக்கேட்டுப் பரமானந்தத்தையடைந்து இக்கதையைப்போலொத்த கதையை நாங்கள் கேட்டதில்லை மிக ஆச்சரியமான கதையாயிருக்கின்ற இப்பேர்ப்பட்ட துன்பங்களைச் சகித்து மனம் வேறுபடாமலிருந்த சக்கரவர்த்திகளுடைய கதையை நன்றாய்

சொல்லக்கேட்டு நாங்கள் கிருதார்த்தரானோமென்று வணங்கி நமஸ்காரஞ் செய்தனர்கள்.

ஸ்ரீ வேதவியாசரும் தருமராஜனைப்பார்த்து ஓய் தருமநந்தனா! உம்முடைய சகோதரனான அருச்சுனன் சாம்பவமூர்த்தியை நோக்கிப் பாசுபதாஸ்திரம் பெறப் போனவன் பெற்றுக்கொண்டுவந்த பின்பு நீங்கள் சுக ஜீவிகளாய் இருப்பீர்களென்று அநேக ஆசீர்வாதங்க ளைச்செய்து பின்பு தமது இருப்பிடத்திற்குச் சென்றனர் என்று ஜெனமேஜெயமகாராஜனுக்கு வைசம்பாயனர் கூறினார்.

இந்தப் புரூரவச்சக்கரவர்த்தியினுடைய கதையை எழுதினபேரும் படித்தபேரும் உரைசெய்தபேரும் கே ட்டபேரும் சகல பிணிகளும் நீங்கி இம்மைப்பயனாகிய அஷ்ட ஐசுவரியத்தையடைந்து தீவினைப்பயன்களையக ற்றி மறுமையில் சற்குருமூர்த்தியினுடைய திருவடித்தா மரைகளில் நீங்காமல் இனிது வீற்றிருப்பார்கள்.

வாழி விருத்தம்

இப்பெருங்கதை யுரைத்தவர்படித்தோ
　　ரெழுதினோரிதன்பொருள் விரித்தோர்
செப்பருங்கலைகள் கேட்டுளோரதன்பேர்
　　செப்பினோர் தீமையிற்றீர்ந்தே
யெப்பெருஞ்சிறப்பு மைந்தரும்வாழ்வு
　　மிசைந்ததீர்க் காயுளுமுளரா
யொப்பருங்கதியு நிலைபெறவிளங்கி
　　யும்பரும்புகழ வாழ்குவரே.

புரூரவச்சக்கரவர்த்தி கதை

முற்றிற்று.

ஸ்ரீ கம்பராமாயண வசனம்

வேதம், இதிகாசம், புராணம் என்பவை மக்கட்கு ஈஸ்வர னுடைய அனந்த கல்யாண குணங்களையும் அநேக தர்மங்களையும் போதிக்கின்ற பண்டைக்காலத்திய நூல்களாகும். வேதங்களி னுடைய சாரமே இதிகாசரூபமாக வெளிவந்ததென்பது ஆன் ரோர் கொள்கை. இதிகாசம் இரண்டு என்றும், அவை ஸ்ரீமத் ராமாயணம் மகாபாரதம் என்பவைகளாம் இவ்விரண்டனுள்ளும் தலைசிறந்து நிற்பது ஸ்ரீமத் ராமாயணமே. மானிடராயோர்க்கு அநேக தர்மங்களைப் போதிப்பது இதுவாதலால் எம்மதத்தினர் களும் பொன்னேபோல் போற்றுவதுமன்றி, பாராயண கிரந்த மாகவும் கொண்டனர். இந்த ஸ்ரீமத் ராமாயணம் சத்தியலோகத் தின்கண்ணே சதகோடி கிரந்தங்களாகப் போற்றப்படுகின்றது. இத னைச் சத்தியலோகவாசியாகிய பிரமதேவரானவர் நாரதபகவானுக்கு அனுக்கிரகிக்க, அவர் அப்பிதாமகன் ஆக்ஞையால் வான்மீகிமுனிவ ருக்கு சஞ்சேபமாக உபதேசித்தருள, அவர் மானிடர்களாகிய நம் மனோர்மாட்டு அருள்சுரந்து மந்திரங்களிலெல்லாம் முதலான காயத் திரி மகாமந்திரத்திலுள்ள இருபத்துநான்கு எழுத்தையும் இருபத்து நாலாயிரம் சுலோகமாக ஆரியபாஷையில் அருளிச்செய்தனர். அத னைக் குலோத்துங்க னென்னுஞ் சோழமகாராஜன் திருவெண்ணைநல் லூர் சடையப்பமுதலியாருடைய வேண்டுகோளால் தமது சமஸ்தா னத்தில் மகாகவியாயிருந்த கம்பநாடரைக்கொண்டு தமிழில் காவிய மாக மொழிபெயர்க்கும்படி சொல்லினன். அவ்வாறே கம்பநாட் டாழ்வார் நவரசாலங்காரமாகவும், கற்பனைக்கிருப்பிடமாகவும், பதி னாயிரம் செய்யுளிற் பாடித் தில்லைமூவாயிரவர் கையொப்பமுதலான வையும் பெற்றுத் திருவரங்கத்திலே ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் திருவோ லக்கத்தில் அரங்கேற்றினர். இத்தகைய சிறப்புவாய்ந்த ஸ்ரீமத்ராமா யணத்தைக் கம்பநாட்டாழ்வார்கள் கருத்திற்கமைய சிலவருடங் கட்கு முன்னிருந்த திருச்சிற்றம்பலதேசிகர் என்னும் ஒரு புலவர் அதனை யாவருக்கும் பயன்படுமாறு செந்தமிழ் வசனநடையில் செய் தனர். இந்த அழகிய வசனநூலை அநேகர் அச்சிட்டிருக்கின்றனர். இதில் பல வழூஉக்கள் குழூஉக்கொண்டிருத்தலை யாம் கண்ணுற்று, தக்க வித்துவான்களின் உதவியைக்கொண்டு பரிசோதித்து, பெரிய எழுத்தில் ஆங்காங்கு ஐதீகப்படங்களுடன் அச்சிட்டுள்ளோம். ஆத லால் ஒவ்வொருவரும் எமது பூமகள்விலாச அச்சுக்கூடத்தில் பதிப் பித்த இப்புத்தகத்தைப் பார்த்து வாங்கக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம்.

ரப்கடிதம் விலை ரூபா 4

திக்குகடிதம் 2-வாலியம் விலை ரூபா 7

கிளேஸ்கடிதம் 2-வாலியம் விலை ரூபா 9

எமது விலாசம்:

அ இரங்கசாமிமுதலியார் சன்ஸ்

24, தாண்டவராயப்பிள்ளைவீதி சென்னை.

அஷ்டாஷ்ட மூர்த்தங்களாகிய

சிவபராக்கிரமம்

ஒப்பு உயர்வும், முதலீறுமில்லாத சிவபெருமான் தத அடியார்க்கு அனுக்கிரகஞ் செய்யும்வண்ணஞ் சகளீகரித்த அறுபத்துநான்கு மூர்த்தங்களே சிவபராக்கிரமம் எனப்படும். இவ்வரிய நூலை, சிறந்த செந்தமிழ்நடையில் செவ்வனே பயின்றும் பன்னூல்களுக்கு உரையெழுதியும், சில நூல்கள் மொழி பெயர்த்தும் விளங்கும் சென்னை கிறிஸ்டியன்காலேஜ் மாஜி தமிழ்ப் பண்டிதரும் சைவப்பிரசாரகருமாகிய ஈக்காடு. இரத்தினவேலுமுதலியார் அவர்களால் தமிழ்வசனநடையிலியற்றி அவ்வவ்வற்புதங்களை நேரிற்கண்டனபோல விளக்கத்தக்க 64-திவ்ய திருவுருவப்படங்களைச் சிற்பநூல் விதிவழுவாது எழுதியமைத்து முக்கியமான விடங்களில் வேதம், உபநிஷதம், ஆகமம், புராணம், இதிகாசம் முதலிய பல வடநூல் மேற்கோள்களும் தமிழ்நூல் மேற்கோள்களுங் காட்டி எமது பூமகள்விலாச அச்சுக்கூடத்தில் அச்சிட்டு அழகாகப் பயிண்டுசெய்துள்ள இந்நூல் எவர்க்கும் பெரும்பயன் தருவதும் இன்றியமையாததும் ஆகும். இதிலுள்ள திருவுருவங்கள் பூசிக்கத்தக்கன. புத்தகத்தின் விலை ரூபா-2.

அ. இரங்கசாமிமுதலியார் சன்ஸ்,

24, தாண்டவராயப்பிள்ளைவீதி, சென்னை.

180822